

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 80 • 27 Kasım '99 • 5 DM

✓ *Emperyalist*
saldırganlık paktlarına
✓ *İMF ile*
kölelik anlaşmalarına
✓ *Deprem yıkım*
ve talanına son!

**Saldırıılara karşı
işçi-emekçi barikadı!**

İÇİNDEKİLER

Sosyal yıkım saldırısı	
yeni boyutlar kazanacak	5
Kamu emekçileri hareketi	6-7
KESK'in son eylem takvimi/1	8-9
Sınıf hareketi	10
AGİT Zirveleri.	14-15
Zindanda şehitlerle var edilen partili yaşam.	17
Parti Programı Üzerine	
Kongre Tartışmaları/2 (Orta)	18-21
Kürt sorununda son gelişmeler/3	22-25
Devrimci kimlik ve bilinç faktörü	26
İsrail, Türkiye ve Kürtler.../5	27
PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları	28-31
Çeçenistan sorunu ve	32
Onları mücadelemizde yaşatacağız!	34

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 80 ● 20 Kasım 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Ankara
büromuz
yeni adresinde**
**Karanfil Sokak 17/17
Kızılay/ANKARA**

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için Emperyalist köleliğe ve faşist teröre karşı Sokağa, eyleme, mücadeleye!

Türkiye proletaryası ve emekçi halklarının çevresindeki abluka giderek daraltılıyor.

Emperyalizmin, yeni dünya düzenine uygun yeni saldırganlık anlayışlarının görüşüldüğü zirve İstanbul'da toplandı.

İMF'nin, işçi-emekçi düşmanı faşist hükümete yeni 3 yıllık yıkım programını dikte ettirdiği 'ziyaret'i de sonuçlandı.

Salt bu ikisi bile, ülkeyi güçlü sosyal depremlerle sarsmaya yetecektir.

Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de 'doğal' depremlerin yıkımı köktü emekçi kitlelerin başına. Bir yanda karakışa teslim edilen onbinlerce depremzede, diğer yanda her an deprem olacağı beklentisi, başta İstanbul olmak üzere, tüm Marmara bölgesinde gerilimi hat safhaya çıkarmış bulunuyor.

Geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirilen, KESK bölge mitingleri, bırakın mücadelenin ivmesini yükseltmeyi, bu gerilimi bir nebze olsun boşaltma işlevi bile göremedi.

Yayın hazırlığımızın son saatlerinde (Perşembe öğlen saatleri) deprem bölgesinden acı bir haber daha geliyordu. Geceden başlayan kar yağışıyla birlikte kışın yakıcı soğuğuyla boğuşmaya başlayan depremzedeleri, Düzce'deki çadırlarda patlayan tüplerin çıkardığı yangın kırıp geçirmeye başlamıştı şimdi de.

Her geçen gün deprem yıkımının yaralarını derinleştirirken, sistemin suçlarını da açığa çıkarmaya devam ediyor. Devletin bu kez geç kalmadığından, yardımların yerine ulaştığından, Kızılay'ın taze kana kavuştuğundan vb. dem vurarak, faşist devletin

Adapazarı-İzmit fay hattında kırılan prestijini onarmaya çalışanların çabaları işe yaramıyor. Depremzedeler yine aç-açık, yağmur-kar altında. Gelen yardımlar yine depremzedelere ulaşmadan, bürokrasi çarkları arasında öğütülüp bitiriliyor.

Depremzedenin öfkesi yetmiyor, toplumun en ileri-en devrimci sınıfının soruna müdahale etmesi, çözüm için öne düşmesi gerekiyor. Devrimci sınıfın devrimci öncüsünün, tüm diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi, deprem yıkımına ilişkin gerçekleri ve mücadele hedeflerini sınıfın önüne çıkarması gerekiyor.

Yine yayının son saatlerinde gelişen bir başka olay, Yargıtay'daki Öcalan davasının onama ile sonuçlanması oldu.

"Demokratik Cumhuriyet", AGİT zirvesinin üstünden daha bir hafta bile geçmeden aldığı bu kararla, Zirve'nin ulusal ve sınıfsal mücadeleleri 'terörizm' adı altında toplayan ve emperyalist müdahalenin hukukunu ve kurumlarını çizen kararlarını örtbas edencesine "insani boyut"unu reklam edenleri artık utandırmalıdır. Emperyalizme gönüllü teslimiyetin teorisini yapanlar için alınacak bir ders olmadığı açıktır. Fakat en azından, gözü kapalı böylelerinin peşine takılanları uyarıcı olmalıdır bu karar.

Emperyalizmin de desteğiyle kıskırtılıp pekiştirilen Türkiye'deki faşist terör rejimine karşı, işçilerin birliği, halkların kardeşliği yolunda atılacak adımların öneminin daha da arttığı açıktır. Bu önerne uygun bir çalışma temposu tutturulmalıdır.

kitapçılarda...

Ulusal hareketin son 14 yıllık gelişimi, saf ulusal istemlere dayalı bir mücadelenin sorunu çözüm gündemine getirebileceğini, fakat onu çözmeye güç yetiremeyeceğini açıklıkla göstermiştir. "Siyasal çözüm" arayışlarının kendisi gerçekte bu noktadaki çözümsüzlüğün bir itirafından başka bir şey değildir. Sorun kendini Türkiye'nin genel toplumsal ilişkileri içinde göstermektedir, çözüm de ancak kendini sınıfsal güç ilişkilerinin bu genel tablosu içinde üretebilir. Elbette amaçlanan sorunun biricik gerçek çözümünü olan devrime dayalı bir çözüm olacaksa eğer...

Ulusal Sorun ve Devrim, bu çerçeveye oturan bir değerlendirme, çözümleme, eleştiri ve çözüm çabasının ifadesidir.

H. FIRAT

**Program sorunları
üzerine konferanslar**

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

İMF ile yeni kölelik ve saldırı anlaşmaları hazırlanıyor

Saldırıya karşı işçi-emekçi barikadı!

Geleceğimizi kazanmak için kararlı ve uzlaşmaz bir eylem programı oluşturulmalı, yıkım yasalar ile yıkım bütçesi geri çekilene kadar, "Genel grev, genel direniş!" yolu tutulmalıdır. Buna karşı duran her kesim işçi ve emekçi düşmanı olarak teşhir edilmeli ve etkisizleştirilmelidir.

Emperyalistlerle tüm borç anlaşmalarının iptal edilmesi, borç ödemelerinin durdurulması ve birikmiş tüm borçların silinmesi talepleri yükseltilmelidir.

Saldırıları karşısında boyun eğmemenin bir simgesi olan Ulucanlar direnişi ilham kaynağımız olmalıdır. Devrimci ve komünistler, bedenlerini siper ederek, kararlı ve uzlaşmaz tutumlarıyla sermaye devletine diz çöktürmüşlerdir. İşçi ve emekçiler de üretimden gelen güçlerini kullanarak emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerini yenilgiye uğratmayı başarabilirler. Buna inanmalı ve cesaret etmeliyiz.

İşbirlikçi uşak takımı neyin sevincini yaşıyor?

Sermaye sözcülerinin keyifleri yerinde. Dünyanın emperyalist haydut başlarını konuk etmenin mutluluğunu yaşıyorlar. İMF ile görüşmeler yolunda gidiyor. Deprem felaketini bile, bütçe açıklarını kapatmak için yeni vergilere bahane yapmaktan çekinmeyecek kararlılıkta bir hükümete sahipler. Meclis son sürat çalışarak yıkım bütçesini onaylamaya devam ediyor. Türk milli takımı Avrupa liginde top koşturuyor. PKK'yi teslim almanın verdiği güvenle, diğer muhalif kesimlere saldırılarının dozunu arttırmakta sakınca görmüyorlar. Bu gidişle, 21. yüzyıla Türkiye'nin damgasını vuracağını, yolunun açık olduğunu hep bir ağızdan tekrarlıyorlar.

Son bir haftalık süreç sermaye sınıfına moral aşıladı. Sömürü düzeninin üstüste gelen iki deprem nedeniyle daha fazla açığa çıkan insanlık dışı yüzünü gizlemekte zorlanan sermaye medyası, ABD başkanının gezisi ve AGİT zirvesi nedeniyle yeni bir nefes aldı. Zira bir hafta öncesine kadar gazete sayfaları ve TV ekranları, depremin yarattığı

yıkımı, sömürü düzeninin bir ürünü olduğu gerçeğini gizleyerek de olsa, yansıtmak zorunda kalıyorlardı.

Ama artık 2000'li yılların "yıldız ülkesi" olma hayaliyle öylesine sarhoş olmuşlar ki, emekçilerin yaşadıklarını görmeye vakitleri yok. Öyle ki, AGİT toplantısı sayesinde Marmara denizindeki faylar bile İstanbul'dan uzaklaştırıldı! Elllerinden gelse Marmara'daki fayları ortadan kaldıracaklar.

Emperyalist efendilerinin önünde secdeye duranlar

İşbirlikçi Türk sermaye devleti, ABD başkanın gezisi vesilesiyle, emperyalist efendilerinin önünde secde ederek uşaklıklarını bir kez daha tescil ettiler. ABD'nin çıkarları doğrultusunda, bölgede kendilerine biçilen rolü harfiyen yerine getirecekleri güvencesini vermek için herşeyi yaptılar. Yunan işçi ve emekçilerinin ABD karşıtı gösterilerini kınamakta bile efendilerinin önüne geçtiler. Ulusal onursuzluklarını, köle ruhluluklarını misafirseverlikleriyle açıklamaya çalışıyorlar.

Emperyalistlerin ekonomik ve siyasi çıkarları söz konusu olduğunda, evrensel değerlerden bahsediyorlar. Dünyanın geldiği noktayı anlatıp, kendilerinin de buna uymaya çalıştıklarını söylüyorlar. İşçi ve emekçilerin hakları ve çıkarları söz konusu olduğunda ise, baskı ve işkencede ortaçağ uygulamalarını aratmıyorlar.

Cumhurbaşkanı tüm dünya basını önünde "Türkiye'deki işkencenin devlet politikası olmadığını, münferit olaylar olduğunu ve bunları da önlemek için her şeyi yaptıklarını" açıklarken, dokunulmazlık zırhı içinde kontr-gerilla katilleriyle doldurdukları meclis işkencecilerin doğrudan yargı önüne çıkarılmasını engelleyen yasal düzenlemeler yapıyor. Yalnızca bu bile işkence ve diğer insanlık dışı uygulamaların sermaye devletinin resmi politikası olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

AGİT Zirvesi üzerine şamata

Emperyalist güçlerin güç gösterisi sahnesi haline gelen AGİT'i, en önemli uluslararası organizasyon olarak tanıttılar. 2000 yılının gelecek yüzyılın kaderinin belirlendiğini ilan ettiler. Hepsi palavra. Gerçekte, vahşi ve insanlık dışı rekabet savaşlarını uluslararası demokratik kamuoyuna kabul edilebilir göstermenin yollarını aradılar. Hiçbir zaman tutmayacakları demokratikleşme ve

insan hakları sözleri verdiler. Asla yerine getiremeyecekleri anlaşmaların altına imza attılar.

Sömürü alanlarının nasıl paylaşılacağına dair imzalanan anlaşmalar için bile taraflar şimdiden mızıkçılık yapmaya, kendilerine düşen payın az olduğundan yakınmaya başladılar bile. AGİT hiçbir yaptırım gücü olmayan bir örgüt. Bu nedenle emperyalist haydutlar bu platformda bol keseden vaatlerde bulunmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Böylece iki işi birden yerine getirmiş oluyorlar. Hem kapitalist barbarlık altında ezilen milyonlara umut dağıtarak, böylece kendi denetimleri dışında kurtuluş arayışlarına girmelerini engellemeye çalışıyorlar. Hem de emperyalist-kapitalist sistemin insanlık dışı yönlerini gizleme imkanları elde ediyorlar.

Yeni İMF antlaşması yeni sosyal yıkımlar demektir

Bu hafta aynı zamanda İMF görüşmeleri

sonuçlandı ve kredi almak için İMF'nin istediği niyet mektubu hazırlandı. Şimdilik mektubun içeriğini resmen açıklamaktan çekiniyorlar. Ama işçi ve emekçiler on yıllardır biliyorlar ki, bu mektupta sömürü ve baskı ile alınan borçların geri ödenmesini teminat altına alınacağını garanti veriliyor. Hazırlanan mektupta, 2000 yılı bütçesinde işçi ve emekçilere ayrılan payın daha da aşağıya çekileceği, tarımsal destekleme

alımlarının kaldırılacağı, yeni vergilerin getirileceği, kamu personeli sayısının düşürüleceği, mezara gönderemedikleri emeklilerin maaş artışlarının sözde enflasyon oranını geçmeyeceği, özelleştirmelerin hızlandırılacağı vb. yer alıyor. Yani emperyalist tekeller ile yerli işbirlikçilerinin isteklerinin harfiyen yerine getirileceği taahhüt ediliyor.

İMF'nin isteklerinin yerine getirilmesi halinde işçi ve emekçileri yeni ve geçmiştekenden daha ağır yıkımlar bekliyor.

Tüm emekçileri hedefleyen yeni saldırı hazırlıkları

İMF programının uygulamaya konulması ile, kamu emekçilerine 2000 bütçesinden ayrılan payın

daha da azaltılması için, ücret artışı ilk altı ay için %15, ikinci altı ay için %10'dan daha fazla olmayacak. İşçi ve memur sayısının azaltılması için ilk etapta geçici işçilerin tasfiye edilmesi gündeme gelecek. Seçim dönemlerde oy avcılığı için geçici olarak işe alınanları işsizlik ve sefalet bekliyor.

Bu uygulamanın varacağı yer devletin sadece bir zor aygıtına dönüştürülmesidir. Hedefleri budur. Eğitimin ve sağlık hizmetlerinin bütünüyle özelleştirilmesi gerçekleştiğinde, eğitim ve sağlık çalışanları bile serbest piyasa ekonomisinin rekabet koşullarına göre iş aramak zorunda kalacaklar. Kamu emekçilerine reva görülen sefalet zammı, gelecek yılın enflasyon hedeflerine göre belirleniyor. Ama hepimiz biliyoruz ki, bu devlet hiçbir zaman enflasyon hedeflerini tutturamamıştır, tutturmak da istememektedir. Çünkü enflasyon sayesinde hem dolaylı olarak vergi alınmakta, hem de rantiyecilerin kasaları daha fazla dolmaktadır. Yıllardır sefalet zamlarına mahkum edilen emekçilerin yaşam standartları daha da düşürülmektedir.

Tarımsal destekleme alımlarının kaldırılması ve çiftçi kredi faizlerinin yükseltilmesi, küçük ve orta köylünün üretim yapamaz hale gelmesi, üretebilsen bile satamaması anlamına gelecektir. Hayvancılık tamamen bitirilecektir. Böylece hem emperyalist tekellerin üreterek dünya pazarlarına sürdükleri ürünlere yeni bir pazar açılmış olacak, hem de küçük çiftçiye giden kaynak sermaye sınıfının kasalarına akacaktır. Tarımsal ürünlerin dünya pazarlarında daha ucuz olduğunu söyleyerek, bu uygulamaların tepki toplamasını engellemeye çalışıyorlar. Fakat, uluslararası tekeller pazarın hakimiyetini ele geçirdikten sonra istedikleri gibi fiyat ayarlaması yapacaklardır. Bugün Türkiye koşullarındaki maliyetlere göre ucuz ürün verebilen tekeller, yerli üreticileri tasfiye ettikten sonra fiyat artışı konusunda hiçbir engelle karşılaşmayacaklardır.

Özelleştirme saldırısı sadece eğitim ve sağlıkla sınırlı kalmayacak. Enerji, liman, telekomünikasyon, bankalar vb., yani devletin elinde ne varsa emperyalist tekellere peşkeş çekilecek. Bu işletmelerde çalışan on binlerce işçi işsiz kalacak ya da sefalet ücretlerine mahkum olacaklar. Özel sektörün eline geçen bu işletmeler ve hizmetler geniş işçi ve emekçilere daha pahalıya satılacağından, bütünüyle bir sömürü aracına dönüşecektir. Çocuklarımızı okula göndermek,

sağlık hizmetlerinden faydalanmak çok büyük maliyetler getirecektir.

IMF hükümetten yeni vergi tasarılarını da takvime bağlamasını, yani yeni vergi sömürüsünü garantiye almasını istiyor. Öyle ya, kendilerine faizi ile birlikte geri dönmesi için, işçi ve emekçilerin ne pahasına olursa olsun daha fazla sömürülmesini garanti altına almak istiyor. Meclisin çıkaracağı yasaların gündeme alınma tarihlerinin bile kendi çıkarlarına göre düzenlenmesini istiyor. Bunu çok somut bir şekilde depreme rağmen sosyal yıkım yasalarının çıkarılması sırasında da görmüştük. Sermaye sınıfından vergi toplayamayan devlet, bütçe açıklarının ve depremin yarattığı yıkımın faturasını da işçi ve emekçilere çıkartmaya çalışacaktır. Şimdiden yeni vergi söylentileri dolaşmaktadır. Deprem vergisi mecliste görüşülmeye başlandı bile.

Sermaye hükümeti IMF'ye takvim vermek yerine, bir anda bütün yeni vergi tasarılarını gündeme getirip yangından mal kaçırmanın sinyallerini vermektedir. İletişim vergisi, ulaşım vergisi, tüpgaz vergisi, sigara ve içki vergisi, konaklama vergisi vb. yeni vergiler gündemdedir. Sermaye sınıfı bu yeni vergileri ödesen bile, nasıl olsa sattıkları ürünlerin ve hizmetlerin fiyatlarını arttırmak yoluyla işçi ve emekçilerden çıkartmaktadır. Yani bu yeni vergilerin yükü bütünüyle işçi ve emekçilere binmektedir. Sanki bütçe açıklarının ve depremin sorumlusu onlarmış gibi.

Depreme rağmen çıkarılan mezarda emeklilik yasası ile yetinmeyen sermaye devleti, işçi ve memur emeklilerini de daha fazla sefalete sürüklemektedir. Emekli aylıkları da kamu emekçilerine yapılacak zam oranında arttırılacaktır. Ayrıca sağlık hizmetlerinden yararlanmak için katkı payı ödemek zorunda kalacaklar ve maaşlarının büyük bir kısmını hastane ve ilaç için harcamak zorunda kalacaklardır.

50 yıldır döne döne tekrarlanan bir yalan

Sermaye devletinin IMF ile yapacağı anlaşma ile alınacak kredilerin ekonomik sorunları çözeceği, enflasyonu düşüreceği ve Türkiye'nin kalkınmasına yardım edeceği söyleniyor. Bu 50 yıldır döne döne tekrarlanan bir yalandır. Emperyalist ülkeler az gelişmiş ülkeleri kendilerinin uydusu haline getirmek için, kredi yemini tüm dünyada

kullanıyorlar. Verilen her kredinin nerelerde kullanılacağı bütünüyle emperyalist tekeller tarafından belirlenmektedir. Bu kredilerin tekrar faizi ile geri ödenmesini garanti altına almak için de işçi ve emekçilere yönelik sömürünün artarak devam etmesi için gerekli politikalar bütünüyle IMF tarafından dikte ettirilmektedir. Bir kez bu borç-faiz

kıskacına alınan bir ülke artık sadece ekonomik olarak değil her alanda emperyalizmin hakimiyeti altına girmiş demektir.

Türkiye son 50 yıldır IMF programlarıyla yönetilmektedir. 50 yıldır ekonomik ve siyasi bağımlılık giderek artmıştır. Borcu veren IMF'nin patronu ABD, Türkiye'yi bölgesel siyasi ve askeri çıkarları için bir üs olarak kullanmaktadır. Bu onursuzluk işbirlikçi tekeli sermayenin çıkarları ile de örtüşmektedir. Milyonlarca işçi, emekçi, işsiz, yoksul köylünün sömürüsü ve baskı altında tutulması sayesinde sürmektedir bu saadet zinciri. Emperyalist-kapitalist sistem yıkılmadığı sürece de bunun böyle devam etmesi kaçınılmazdır. IMF'nin verdiği krediler bir avuç asalak işbirliğinin kasalarına gidecektir. Ülkenin kalkınıp zenginleşeceği hayali ile oyalanan milyonlar bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

Borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!

Türkiye'nin işçi ve emekçileri bu kısır döngüye artık dur demelidir. Kamu emekçileri 2000 bütçesini protesto eylemlerini militan ve kararlı bir şekilde örgütlemeli, 24 Temmuz'un "Genel grev, genel direniş!" şiarına gerçeklik kazandırmalıdır. Artık uyarı eylemleri yapmanın sırası geçmiştir Sermaye devleti yıkım saldırılarında ne kadar kararlı olduğunu defalarca göstermiştir. İşçi ve emekçiler de bu yıkıma izin vermeme kararlılıklarını ortaya koymalıdır. Sermaye sınıfının şimdi tek derdi, işçi ve emekçilerin patlamak üzere olan öfkesini kontrol altında tutmaktır.

Kamu emekçilerinin ve işçilerin 2000 yılı bütçesini protesto mitinglerini dikkatle takip etmektedirler. Reformist ve icazetçi önderlerin hava boşaltma eylemleriyle emekçileri oyalamasını sağlamak ve sonuç alıcı eylemlerin önünü kesmek için ellerinden geleni yapacaklardır. İşçi ve emekçiler, diğer ezilen ve sömürülen kesimleri de yanlarına alarak, bu yıkımın önüne geçmek zorundadırlar. Bu yoldaki her engel, sendika ağaları engeli, reformist önderler engeli, aşılmaz değildir.

Geleceğimizi kazanmak için kararlı ve uzlaşmaz bir eylem programı oluşturulmalı, yıkım yasaları ile yıkım bütçesi geri çekilene kadar, "Genel grev, genel direniş!" yolu tutulmalıdır. Buna karşı duran her kesim işçi ve emekçi düşmanı olarak teşhir edilmeli ve etkisizleştirilmelidir. Emperyalistlerle tüm borç anlaşmalarının iptal edilmesi, borç ödemelerinin durdurulması ve birikmiş tüm borçların silinmesi talepleri yükseltilmelidir.

Saldırıları karşısında boyun eğmemenin bir simgesi olan Ulucanlar direnişi ilham kaynağımız olmalıdır. Devrimci ve komünistler, bedenlerini siper ederek, kararlı ve uzlaşmaz tutumlarıyla sermaye devletine diz çöktürmüşlerdir. İşçi ve emekçiler de üretimden gelen güçlerini kullanarak emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerini yenilgiye uğratmayı başarabilirler. Buna inanmalı ve cesaret etmeliyiz.

**Borç ödemeleri durdurulsun!
Tüm iç ve dış borçlar geçersiz sayılsın!
Emperyalistlerin ve rantiyecilerin saltanatına son!**

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız, sosyalist Türkiye!**

İMF ile stand-by antlaşması konusunda mutabakat sağlandı

Sosyal yıkım saldırısı yeni boyutlar kazanacak

Yaklaşık üç hafta boyunca Türkiye'de incelemeler ve görüşmeler yapan, IMF heyeti, "stand-by belgesi" ve "niyet mektubu"nu alarak Türkiye'yle stand-by antlaşmasının imzalanıp imzalanamayacağına karar vermek üzere Washington'a uçtu. IMF icra direktörleri kurulu görüşülecek olan bu iki belge kabul görürse imzalanacak. Böylece krizin işçi ve emekçilere fatura edilmesi anlamına gelen yıkım saldırıları daha azgın bir biçimde hayata geçirilecek.

Stand-by antlaşmaları ve IMF

IMF'nin 8 ayrı kredi biçimi var: Stand-by kredileri, telafi edici ve acil finansman kolaylıkları, tampon stok finansman kolaylığı, genişletilmiş finansman kolaylığı, geçici kolaylıklar, acil yardım, az gelirli ülkelere sağlanan kolaylıklar.

Destekleme anlamına gelen stand-by antlaşmaları, borç açıklarını kapatarak ödemeler dengesini düzeltmeye yönelik politikaları kapsayan "istikrar" programının desteklenmesi için, üye ülkeye belli bir süre içinde ve belli bir miktarda kredi verilmesi garantisini sağlıyor. Bu kredi üç aylık dilimlerle ve her üç aylık süreçte IMF programının gereklerinin yerine getirilmesi koşuluyla alınabiliyor. Yaratacağı sonuçlar ne olursa olsun, bu antlaşmayı imzalayan ülke IMF programını uygulamak zorunda. Nitekim bütçeler de buna göre hazırlanıyor. Türkiye'nin 2000 yılı bütçesinin tümüyle IMF direktifleri doğrultusunda hazırlandığı biliniyor.

Türkiye 2. Dünya Savaşı sırasında, IMF ve Dünya Bankası'nın doğumunu önceleyen ve ABD'nin Bretton Woods kasabasında yapılan antlaşmaya 44 ülke ile birlikte imza atmıştı. Uluslararası para sisteminin esaslarının kabul edildiği ve dolara endekli sabit kur sisteminin çatısının oluşturulduğu bu toplantıdan birkaç yıl sonra, sistemin işleyişini sağlamak için IMF ve Dünya Bankası kuruldu. Bu iki kuruluş başından itibaren, başta ABD olmak üzere emperyalizmin sömürü ve talan politikalarının uygulayıcısı ve denetleyicisi oldu.

IMF, 1970'lerin başlarında dünya ölçüsünde derinleşen ekonomik krize dek, dolara endekli sabit kur sisteminin işleyişini kontrol altında tuttu. Bu krizin ardından esnek kur sistemine geçilmesine rağmen, IMF ve Dünya Bankası etkinliklerini arttırarak sürdürdüler. Bu iki kuruluşu doğuran sistem çökmüş, ama IMF ve Dünya Bankası ayakta kalmıştı!

IMF yeni sistemde uluslararası mali düzeni sağlama ve üye ülkelere kısa vadeli kredi sağlama misyonunu yükledi. Bu misyon üye ülkelerin ekonomilerinin IMF kontrolü altına geçmesi anlamına gelmektedir. Geline yerde IMF müdahalelerini öyle bir noktaya vardırması ki, artık ülkelerin ekonomi politikalarını tümüyle belirler duruma gelmiştir. IMF 1996'da dış krediler ve dış fonları çarçur ediliyor gerekçesiyle, "kontrol"ünü Kenya Hazinesi'ne bir uzmanını yerleştirmeye dek vardırması!

Yine '96'da IMF Başkanı Michel Camdessus'un, Rusya'da yeni hükümetin ekonomide komünizm tarzı

bir yaklaşım göstermesi durumunda yeni onaylanan krediyi durdurabileceklerini söylemesi ve bu tehditin oldukça etkili olması, IMF'nin ülke ekonomileri ve politikaları için ne anlama geldiğini oldukça açık bir biçimde gözler önüne sermektedir.

Türkiye 1946 yılında bir devalüasyon yaparak IMF'ye üye oldu. Yüksek oranlı devalüasyonu içeren ilk IMF teklifini ise 1954 yılında aldı. 1958 yılında ilk IMF istikrar programı uygulanmaya başladı. O günden bugüne dek uygulanan IMF "istikrar programları" Türkiye'ye aranan "istikrar"ı bir türlü getiremedi; ama emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine bağımlılığı her geçen gün biraz daha pekiştirdi.

Stand-by antlaşması: Tekelci sermayeye refah, işçi ve emekçilere sefalet!

IMF heyetinin hazırladığı "stand-by metni" ve hükümetin hazırladığı "niyet mektubu" 24 kişiden oluşan IMF icra direktörleri kurulunda Aralık ayı ortalarında görüşülecek ve onaylanırsa imzalanacak. Antlaşma 2000 yılının başından itibaren yürürlüğe girecek.

Sadece IMF heyeti antlaşmanın imzalanacağına ilişkin umut dağıtmıyor. Clinton'ın Türkiye ziyareti sırasında verdiği mesajlar ve Türkiye'ye bir milyar dolar deprem yardımı yapacaklarını açıklaması da antlaşmanın imzalanacağı yönünde umutları pekiştiriyor. Camdessus'un istifa etmesi üzerine antlaşmanın gecikebileceğinden kaygılanan sermaye hükümetinin yüreğine yine IMF heyeti başkanı Carlo Cotarelli su serpti. Camdessus istifa etse bile Şubat ayına dek görevde kalacak. Dolayısıyla onun istifası antlaşmanın gecikmesine yol açmayacak. Bu açıklamalar sermaye temsilcilerine derin bir nefes aldırdı. Antlaşmanın normal süreyle imzalanmasının bizzat heyet tarafından gündeme getirilmesi ve görüşmelerin bunun üzerinden yapılması sermaye adına daha da umut verici. Sermaye sınıfı umutlanmakta haklı. Çünkü ABD'nin açık desteği ve AB aday üyeliği konusunda umut veren açıklamaların yapılması ve en sonu stand-by antlaşmasının imzalanması, sermayeyi oldukça rahatlatacak. Bunun işçi ve emekçiler için anlamı ise, daha azgın bir sömürü ve sefalet koşullarının daha da derinleşmesi...

"Taahhüt edilen politikalar çok güçlü"

IMF heyeti görüşmeler sonucunda mezarda emeklilik yasasının çıkarılmasından duyduğu memnuniyeti açıkça dile getirdi. Hele bunun deprem sonrasında yangından mal kaçırır gibi yasalaştırılması, hükümetin "popülist politikalarından kaçınacağı" güvencesini verdi. Emekçilerin böylesi acılı bir döneminde arkasından vuran, azgınca saldıran bir hükümet ancak IMF programını yaşama geçirebilir. Bu memnuniyetle IMF sıra özelleştirmelerde diyor.

Heyet görüşmeler sırasında asgari ücrete el atmayı da ihmal etmedi. Asgari ücrete vergi, primi ve

zorunlu tassarruf indirimi yapılmasını sakıncalı buldu.

IMF "sakıncaları"ndan dolayı, hükümetin kamu emekçilerine ve asgari ücrete düşündüğü ücret zammı oranı da %25'le sınırlı kalıyor. Bu aynı zamanda 2000 yılı için öngörülen enflasyon oranıdır. 2001 yılında ise enflasyonun %10'a indirilmesi öngörüldü.

Böylece hükümet daha şimdiden 2001 yılında kamu emekçilerinin ücretlerine ve asgari ücrete %10 oranında zam yapmayı planlıyor. Kontr-gerillanın yine işbaşı yapması bu planların bir ürünüdür. Enflasyonun 2000 yılında %25, 2001 yılında %10 seviyesine düşmeyeceği herkesçe bilinen bir gerçek. Ama ücretler bu öngörülen oranlar üzerinden belirlenecek. Tabii karşı koyuş örgütlenemediği koşullarda...

Görüşmeler için Türkiye'ye gelen IMF Avrupa masası şefi Michel Deppler'in sözleri dikkat çekicidir: "Taahhüt edilen politikalar çok güçlü"! Yani IMF'ye sunulacak "niyet mektubu"nda "çok güçlü" politikalar yer alıyor. Hükümet "popülist politikalar"dan kaçınıyor. "Popülist politikalar"dan kaçınmak ise, işçi ve emekçilere yönelik azgın saldırılar anlamına geliyor. Kamu emekçilerine ücret zammında %25'in üzerine çıkılmamasında, mezarda emeklilik ve uluslararası tahkim yasalarının çıkarılmasında olduğu gibi...

İşçi sınıfı ve emekçiler mücadeleyi yükseltmek zorunda

Maliye Bakanı Sümer Oral, IMF programının "acı reçete" olmadığını söylüyor: "Bunlar Türkiye'nin gerçekleştirmesi gereken hedefler. Fedakarlığın tüm kesimlere eşit olarak dağıtılması gerekir" açıklamaları yapıyor. Yine o çok bilenen "ortak fedakarlık" ve "aynı gemideyiz" masalları anlatılıyor. 5 Nisan'da da aynı masalları dinlemiştik. 5 Nisan sonrasında zamlar birbirini izlerken, ücretler düşüp işsizlik sıçrama yaparken, sermaye sınıfı kârına kâr katmaya devam etmişti.

Daha yakın tarihe bakalım. Mezarda emeklilik yasasıyla ortak fedakarlık mı yapılıyor? Ya da uluslararası tahkimle sermaye sınıfı zerrece fedakarlık mı yapmış oluyor? Hükümetin bugüne dek çıkardığı bütün yasaların emekçilere saldırı mahiyeti taşıması bir yana, sermayenin zehirli yemden farkı olmayan işsizlik sigortasına karşı olması bile, kimlerin fedakarlık yapacağını açıkça göstermektedir.

Deppler'in sözünü ettiği "güçlü politikalar"ın işçi ve emekçiler için ağır bir yıkım saldırısı anlamına geldiği açıktır. Fedakarlık yapacak olanlar sadece işçi ve emekçilerdir. Üstelik hükümet bu fedakarlığı yaptırarak "cürette" olduğunu da göstermiştir.

İşçi ve emekçiler, hükümetten daha cüretkar davranarak, saldırıya karşı cepheden bir karşı koyuş sergilemek zorundadırlar. Arkası gelmeyen ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını püskürtmenin yolu, birleşip örgütlenerek mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

KESK'in İstanbul mitingi ve görevlerimiz

KESK'in, 2000 yılı bütçesinde kamu çalışanlarına ayrılan payı protesto amacıyla hazırladığı "eylem takvimi"nin bölgesel mitingler maddesi, geçtiğimiz hafta sonu hayata geçirildi. Mitingler, Ankara ve İzmir dahil pek çok ilde Cumartesi günü yapılırken, İstanbul'da Pazar günü gerçekleştirildi. Cumartesi'yi sağnak yağışlı geçiren İstanbul'da, güneşli bir Pazar sabahıyla karşılaşan kamu emekçilerinin yüzü bir nebze gülmüştü. Sağanak yağışın mitinge katılımı olumsuz etkileyeceği açıldı.

Abide-i Hürriyet'te yapılacak miting için toplanma saati 11.00 olarak belirlenmişti. Ve saat 10.00'dan itibaren Piyalepaşa Bulvarı Perpa önünde toplanmaya başlayan kitlede, saatler ilerledikçe moral bozukluğu artıyordu. Katılım son derece sınırlıydı. Bir gün öncesine inatla gülen sabah güneşi ve mevsim normallerinin üstünde bir sıcaklık, beklendiği gibi, katılımı etkilemiş görünmüyordu.

Gerek kamu sendikalarının, gerekse -işçi sendikaları başta olmak üzere- destek için gelen çeşitli örgütlerin kortejlerindeki zayıflık, kitlenin şevkini daha da kırmış görünüyordu. Sloganlar hem çok seyrek aralarla atılıyor, hem katılım sağlanamıyor dolayısıyla çok cılız bir ses çıkıyordu.

Katılımın düşüklüğü sadece KESK'e bağlı sendika ve şubeleriyle sınırlı değildi. Yıllardır her İstanbul mitinginin değişmez gövdesini oluşturan kimi işçi sendikalarının da ilk kez bir mitinge katılmadığı görülüyordu. Katılan sendikaların -KESK'e bağlı olanlar dahi!- kortejleri de, neredeyse başladığı yerde bitiyordu.

Uluslararası bir emperyalist zirvenin toplandığı, IMF heyetiyle yeni 3 yıllık saldırı programının açıklandığı, işkenceci "memur"u yargıdan koruma (sendikalı memuru ise cezalandırma) yasasının hazırlandığı, deprem bölgesindeki yüz binlerce işçi-emekçinin kış koşullarında sefalet ve kırıma teslim edildiği, faşist devlet terörünün hızla tırmandırıldığı koşullarda yapılan bir mitinge katılımın bu derece düşük, coşkunun böylesine zayıf olması düşündürücüdür.

Ama düşünülmesi, değerlendirilmesi ve değiştirilmesi gereken, kitlelerin önüne konulan hedefler olmalıdır. Yukarıda sayılan sorunlar gözönüne alındığında, ücret zammı oranının tek başına, sistemle çatışmayı göze alıracak bir öneme sahip olmadığı açıktır. Sefalet ücretleri, IMF patentli yıkım programının arabaşlıklarından birini oluşturduğuna göre, bir mücadelenin ana hedefi haline getirilemez. Olsa olsa talepler listesinde yer alabilir.

KESK'in bugün bu eylem takvimiyle yaptığı, yakınları enkaz altındaki bir depremedeye eşya kurtarmayı önermekten farksızdır. Tabii ki, kitlenin öneriye verdiği tepki de farksız olmuştur.

Kitlenin tepkisi bir nebze anlaşılabilir. Ama hareketin bilinçli öncüsü, mücadelenin sendika bürokratziminin geriliğinde sönümlenmesine izin veremez. Hangi talepler için çağırılsa çağırılsın, eylemlere katılımın azami düzeyde örgütlenmesi gerekir. Sendikal bürokrasi barajı sendika bürolarında değil, alanlarda yıkılabilir.

Buradan bakıldığında, 4 Aralık Ankara mitingine hazırlığın, kitleleri mücadeleye çekebilecek temel talepleri işyerlerine taşımakla başlaması gerektiği görülecektir. Sorunlar tüm ücretli emekçilerin ortak sorunları olduğuna göre, taleplerin de geneli kapsayacak şekilde formüle edilmesi, bu yolla birleşik mücadelenin önünün açılmaya çalışılması da gerekmektedir.

Mücadelenin zayıflığını salt sendikal bürokrasi engeliyle açıklamaya çalışmak, işin kolayına kaçmak olduğu kadar, devrimci öncü misyonunu anlamamanın ve yerine getirmemenin de ifadesi olacaktır. Devrimci ve komünist kamu çalışanları kitleye karşı sorumluluk ve görevlerine bu bakışla yaklaşmalıdır.

İzmir'de KESK mitingi

"Direne direne kazanacağız!"

KESK tarafından 13 Kasım'da yapılması düşünülen miting, Bolu'da meydana gelen deprem nedeniyle, 20 Kasım tarihine ertelenmişti. Sermaye devleti daha önce Sakarya depremini fırsat bilerek saldırı yasalarını meclisten geçirmişti. O dönem de gösterilen "hassasiyet!" nedeniyle Emek Platformu eylemleri askıya almıştı. Görünen o ki, sendikalar eylem ertelemeyi alışkanlık haline getirmiş bulunuyorlar.

Doğrusu iki taraf da oldukça hassas davranıyor. Bir yanda sermaye devleti, IMF'nin direktifiyle emperyalizme hizmet noktasında son derece hassas. Öte yanda sendika merkezleri, emperyalist saldırganlığın organizatörü Clinton'ın Türkiye'ye gelerek kurmaylarını yakından denetlemesine karşı gelişecek tepkilerin KESK eylemleriyle örtüşmemesi konusunda son derece hassaslar. Oysa, deprem nedeniyle eylemler ertelenirken, Bolu'daki deprem mağdurları her gün eylemdeydiler!

Miting 20 Kasım Cumartesi günü saat 13:00'te, Bornova Kapalı Spor Salonu önünden Bornova Cumhuriyet Meydanı'na yapılan yürüyüşle başladı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı mitingde, işçi sendikalarından sadece Nakliyat-İş ve TÜMTİS'in pankartları göze çarpıyordu.

Depremde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun yapıldığı mitingde; "Direne direne kazanacağız!", "Kar, soğuk, fırtına, geliyoruz Ankara!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Hükümet zammını al başına çal!", "İMF elini cebimizden çek!", "MAİ, MİGA, Tahkim, kahrolsun emperyalizm!", "Geliyor, geliyor genel grev geliyor!" vb. sloganlar atıldı.

Mitingde, Kamu Emekçileri Bülteni özel sayısı dağıtımı gerçekleştirildi.

KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Bahri Akkan, okuduğu basın açıklamasında şunları söyledi: "Toplumsal demokratik katılımını öngörmeyen, tercihini sermayeden, tekellerden, IMF'den, özelleştirmeden yana kullanan siyasal iktidara, buradan bir kez daha sesleniyoruz. Gittiğiniz yol yol değil! Bu yolda yürüme ısrarınız uyarılarımıza rağmen devam ederse, hak ettiğiniz dersi, emekten, barıştan, özgürlükten yana olanların birleşik ortak mücadelesiyle alacağınızı unutmayın. Bu bütçeden yol yakinken dönün ve yeni bir bütçeyi IMF ile değil, başta KESK olmak üzere bütçenin gerçek taraflarıyla oturarak hazırlayın. Yoksa, böyle bir bütçenin, emekçiler tarafından kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Bütçeye karşı mücadelemiz bundan sonra da artarak devam edecektir. 4 Aralık'ta KESK olarak, tüm yoksul halk kesimiyle birlikte büyük Ankara yürüyüşünde olacağız. Eğer taleplerimiz karşılanmazsa, emekçilerin birleşik örgütlü gücüyle hayatı durduracağımızı, iş bırakmaları genel greve dönüştüreceğimizi buradan bir kez daha haykırıyoruz."

Bizlere %20'lik sadaka zamları reva görenler,
Bizleri mezarda emekliliğe mahkum edenler,
Bizlere sahte sendika yasasını, kamu personel rejimi yasa tasarısını dayatanlar,
Devrim davasına olan inancımızı kaybetmemizi istiyorlar.
Bu nedenle Ulucanlar'ı hedef seçtiler ve 10 devrimciyi katlettiler.
Bütün bu ekonomik saldırılara direndiğimiz devrimci tutsaklara da sahip çıkacağız!
Hücrelere sokulmalarına göz yummayacağız! Unutmayacak, unutturmayacağız!
Devrim şehitleri ölümsüzdür! DEVRİM DAVASI YENİLMEZDİR!
Salt %15'lik sadakanın değil bütün bir sömürü ve zulüm düzeninin hesabını sormak için alanlara, direniş mevzilerine!

Ankara'da emekçilerden yükselen ses:

İMF bütçesine hayır!

İMF'nin direktifleri doğrultusunda hazırlanan bütçe işçilere ve kamu emekçilerine yönelik saldırının bir kolunu oluşturuyor. Bütçede kamu emekçilerine %15 sadaka zammı öngörüldü.

Kamu emekçileri bu saldırıya karşı, 20 Kasım '99 tarihinde, Türkiye'nin birçok ilinde olduğu gibi Ankara'da da alanlara çıktılar.

Mitinge, KESK'e bağlı memur sendikalarının yanı sıra DİSK ve Türk-İş'e bağlı işçi sendikaları, demokratik kitle örgütleri, öğrenci gençlik ve diğer siyasi çevreler katıldılar. Yaklaşık 2500-3000 kişilik kitle, Sıhhiye Köprüsü'nden yürüyüşe geçerek Tandoğan'da toplandı.

Alana girerken yapılan arama sırasında, polis bir kişiyi gözaltına aldı. Fakat gösterilen kararlı tutumumuzun etkisiyle, gözaltına alınan kişiyi kısa sürede serbest bırakmak zorunda kaldı.

İşçi sendikaları alana girerken kitle hep birlikte, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi-memur el ele genel greve!" sloganlarını atarak, işçi-memur mücadele birliğini bir kez daha haykırdılar. Eylem boyunca atılan sloganlar ise öfke ve mücadele kararlılığını gösteriyordu. "Emek düşmanı hükümet

istifal!", "Mezarda emekli olmayacağız!", "Genel grev genel direniş!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük", vb. sloganlar atıldı.

Mitingde, KESK MYK üyesi Hasan Hayır bir konuşma yaptı: "Öncelikle soruyorum, bu ülkeyi kim yönetiyor? Ülkemize gelen heyetlerin haddi hesabı yok. IMF, Dünya Bankası, AĞİT, Clinton ve daha niceleri... Açık ki bu ülkeyi biz emekçiler yönetmiyor, bu ülkeyi halk yönetmiyor, bu ülkeyi uzaktan kumandalı bir hükümet yönetiyor." diye başladığı konuşmasını şu sözlerle sürdürdü; "Biz gücümüzü IMF'den ve sermayeden

almıyoruz. Biz gücümüzü onurumuzdan, örgütlü mücadelemizden alıyoruz! Bu ülkenin gerçek sahipleri biziz ve ülkemizi geri istiyoruz!"

4 Aralık'ta emekçilerin yine alanlarda olacağı duyurusuyla eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Muğla'da KESK eylemi yasaklandı

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin düzenle çelişkileri gün geçtikçe daha da derinleşiyor. Çeteleriyle, katliamlarıyla, hak gasplarıyla, her geçen gün daha da yoğunlaşan baskı ve terörüyle bütün pislikleri dışa vuran ABD uşağı sermaye devleti, işçileri ve emekçileri daha derin bir bataklığa sürüklemeye çalışmaktadır. Bunu bir görev bilinciyle yapmaktadır. Emperyalizmin tüm dünyada uygulamaya çalıştığı yıkım politikalarının gereklerini yerine getirmekte, onun araçları olan İMF, Dünya Bankası, vb. kuruluşların bir dediğini iki etmemektedir. Salak emperyalist ülkeler dünyanın %15 nüfusuna sahip ve dünya gelirinin %80'ini ellerinde tutuyorlar, ama doymuyorlar, daha çoğunu istiyorlar.

İMF'nin dayattığı bütçeyle işçi-emekçinin payına çok az bir kırıntı düşüyor. Bu nedenle şu günlerde kamu emekçilerinin ülke genelinde bir eylemliliği söz konusu. Ancak aşılamayan sendika bürokrasisi işçi ve emekçilerin önündeki engellerden birini teşkil ediyor.

Muğla'da KESK, 20 Kasım'da, İMF bütçesine, faili meçhul cinayetlere, depremde enkaz altında kalan devlete, deprem rantiyecilerine, sefalet ücretlerine, insan hakları gasplarına karşı "Sefaletle teslim olmayacağız!" mitingini düzenlemek istedi. Ancak miting bir gün öncesinde polisler tarafından iptal edildi. Bunun üzerine bir basın açıklaması yapılması kararlaştırıldı. Ama buna da izin verilmedi. Basın açıklamasına katılmak için diğer ilçelerden gelen emekçiler Muğla girişinde gözaltına alınarak, terör estirmeye çalışıldı.

Diğer emekçilerin gelmesinden sonra Muğla Eğitim-Sen'de basın açıklaması yapılması kararlaştırıldı. Ama bu bütünsel bir iradeyle alınmış bir karar değildi. Karakoldan çıkan emekçiler sendikaların önünde beklemeye başladılar. Kitlenin çoğu basın açıklamasının dışarda yapılmasını istiyordu. 100 kadar kişi sendikayı ve polisi alkışlarla protesto etti. Basın açıklaması az sayıda insanın katılımıyla sendikada gerçekleştirildi. Kitle 100 polis eşliğinde dağıldı.

KAMU EMEKÇİLERİ! "Ya kabullenerek gerileyeceğiz ya da direnenek ilerleyeceğiz"

Yine alanlardayız, yine bir savaş ve rant bütçesiyle karşı karşıyayız.
Yine haykırıyoruz: "Savaş, rantıye değil emekçiyi bütçe!" Yılların deneyiminden biliyoruz ki: alanlara çıkmak, haykırarak, bir gün iş bırakmak yetmiyor. Bu saldırıların puskurtulması ve kamu emekçilerinin yeni mevziler kazanabilmesi için bunlar yetmiyor. Direnmek ve dirençimizi tutan kamu emekçilerine yardım gerekiyor.
Eğer 21 Kasım, 4 Aralık ve 6 Aralık'tan sonra eylemlerimize devam etmemiz gerekiyor. Bugün ihtiyacımız nedir?

- Hatırlayalım:
- Uluslararası tahkim
- Mezarda emeklilik
- 17 Ağustos
- Uluslararası katliam
- 2000 yılı bütçesi

%15'lük sadakayı gerektirendirmek için ortaya atılan yasaları, verimlilik, tahvilatı tartışmaya daha gerek yok.

Bugün ülkemiz "Yeni Dünya Düzeni" çayırına yapılandırılmaktadır. Yukarıda sayılanlar bu yapılandırmanın parçaları ve sonuçlarıdır. Düzgün bir emek sömürsü.

2000 yılı bütçesi ve %15'lük sadaka zammı bu sömürsü terör döngüsünün bir ayağı olarak geliştirilmiş önemli bir saldırdır. Çünkü bu bütçeyle devlet, bir yandan emekçilerin alımlarını uluslararası ve yerli parabolcuların emekçilerin değil onumodelleri yıl bütan emekçilerin kasalarına pompalamakta, diğer yandan %15'le salt kamu emekçileri için değil onumodelleri yıl bütan emekçilerin ücret artırımları etkileyecek diğer saldırılarla birlikte

Eğer bunu görebiliyorsak diğer saldırılarla birlikte 2000 yılı bütçesinin de sermaye açısından ne denli önemli ve vapsal bir saldırı olduğunu da görüyoruz. Çünkü İMF-Dünya Bankası-TÜSİAD ve MGK aynı yılın kurulları olabilirler. Ama aynı gün parmaklandırırlar, uluslararası emperyalist-kapitalist sistemin

Oyleyse biz bugün salt %15'lük sadakaya değil, uluslararası emperyalist sistemin ülkemizi bir emekçi

mezahasına çevirmek için TÜSİAD-MGK el somünü ve talan politikalarına ve faşist devlet karşı durmak göreviyle karşı karşıyayız. Bu k olunmadan %15'lük bütçe saldırısını puskurtu değil. Çünkü bu savaş ve rant bütçesini pu demek sermaye devletinin sömürsü politikası emekçilere karşı halklarımızı karşı yututur DİRENMEK demektir.

Bu DİRENİŞ'in içinde:

- Uçlasmacılık olamaz,
- Pasifizm olamaz,
- Düzen partilerinin kısıpında labirint olamaz,
- Bu DİRENİŞ'in içinde,
- Bürokratik sendikal anlayışlar,
- Kontra Türk Kamu-Sen'e birlikte yer alan platformlar olamaz.

Bu DİRENİŞ'in meşruyetini emekçilerin eline koluna bağlayan yasalarından alamaz.

Bu DİRENİŞ'in içinde:

- Kamu emekçilerinin kendi özgüçü,
- Sınıf kardeşlerinin dayanışması,
- Fikili-meşru militan mücadele anlayışı,
- Sendika bürolarından işyerlerine değil, işyerlerinden sendika bürolarına ve alanlara uzanan bir örgütlenme anlayışı vardır.

İşte bu nedenle: 21 Kasım'da, 4 Aralık'ta, 6 Aralık'ta duramayız. Bu eylem takvimini uzatmayıcılık batağına saplanmayacak bir 4 MART'la taahhümlük. 4 MART ruhunu tüm kamu emekçilerine, tüm işyerlerine taşıyacağız. GENEL DİRENİŞ'i örgütlemek zorundayız.

Biz bu mitingleri, bu bir günlük iş bırakmaları '96'da, '97'de, '98'de de yaptık. Öfkemizi boşaltmaktan başka işe yaramadı.

Bugün direnmek zorundayız. Ekmekçimiz, açımız, onurumuz, örgütlerimiz ve çocuklarımız için direnmek ve kazanmak zorundayız.

Yaşasın kamu emekçilerinin onurlu mücadelesi!

Yaşasın Genel Grev!

Yaşasın Genel Direniş!

Kamu Emekçileri bülteni

Özel Sayı 14 • Fiyatı: 5.000 TL • Kısım: 99 • Sahibi ve S. Yayıncı: M. İbrahim Güneş • EKSEN Basın Yayı. Ltd. Şti. • Cilt: 1'de 1
Çim Nis. No: 52 • Akademi / İstanbul • Tel: 0 (212) 638 28 85 • Fax: 0 (212) 517 50 40 • Banka: Halkbank Matbaacılık / İST

Kamu emekçileri Antalya'da da alanlardaydı

KESK'in 2000 yılı bütçesini protesto için düzenlediği bölgesel mitinglerden biri de Antalya'da gerçekleştirildi. 21 Kasım Pazar günü KESK'e bağlı sendikalardan, odalardan ve derneklerden binlerce emekçinin yürüdüğü eylemde, gençlik kortejlerinin yanı sıra, TTB ve SES kortejleri de diri ve coşkulu

görüntüleri ile dikkat çekiyordu.

"Zafer direnen emekçinin olacak!", "İMF defol, bu memleket bizim!", "Kahrolsun İMF, yaşasın KESK!", "Kamu emekçileri teslim alınamaz!", "Sınıfa karşı sınıf!" sloganlarını alanlara taşıyan emekçiler, sendika bürokratizminin taleplerine sınır koyamayacağını da göstermiş oldular. Yaka rozetlerindeki "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarı ise, birleşik bir sınıf hareketi ihtiyacının işareti gibiydi. Gene aynı ihtiyacı gösteren bir başka işaret de, dövizlerde taşınan "Genel grev genel direniş!" sloganıydı.

Kamu emekçilerinin slogan, pankart ve dövizleriyle ortaya koydukları anti-emperyalist, anti-kapitalist bilinç, ne yazık ki alandaki konuşmalara yansımıyordu. Yürüyüş kolundan yükselen "Kahrolsun İMF yaşasın KESK!" şiarı bile KESK yöneticileri için bir anlam ifade etmiyor olmalı ki, kürsüden atılan nutuklar, kitlenin aydınlanmasına büyük katkıları olacağı tartışmasız olan, "2000 yılı bütçesinin işçi-emekçiler için sefalet anlamına geldiği" bilgisi(!) ve hükümeti büyük sıkıntılara sokacağı açık olan, "uyarılar dikkate alınmazsa üretimden gelen güçlerini kullanacakları" tehdidinden ibaretti.

Konuşmaların ardından, 4 Aralık mitingine yapılan çağrıdan sonra miting sona erdi. Çağrıya emekçilerin yanıtı ise; "Yağmur, çamur, fitna geliyoruz

KESK'in son eylem takvimi-1

KESK MYK nelere bakıyor, neyin hesabını yapıyor?

KESK'in 2000 bütçesi karşıtı eylem takvimi MYK tarafından kararlaştırıldı ve açıklandı: Bölgesel mitingler, merkezi Ankara mitingi ve ardından bir günlük iş bırakma. Takvimin omurgasını bu üç eylem oluşturuyor.

Tavandan tabana

KESK MYK, bundan önce olduğu gibi tabanın karar alma mekanizmasına katılabileceği bölgesel toplantıları da takvimin içine alarak, bu toplantılara katılan üyelerin alınacak kararlar hakkında düşünce ve öneri üretmelerinin de önüne geçmiş oldu. 2000 yılı bütçesiyle ilgili takvimde de bölge toplantıları var, fakat takvimin öncesinde değil içinde. Daha önceki yıllarda eylem takvimleri öncesinde gerçekleştirilen bölge toplantılarının alınan kararlara ne denli etkisinin olabildiği tartışmalı olsa bile, en azından üyelerle konfederasyon yöneticilerinin yüz yüze gelip karar önerilerini konuşup tartıştıkları bir platform, bu eylem takvimi öncesinde gerçekleştirilmemiş oldu.

Bunun dışında üye tabanının karar süreçlerine katılabileceği mekanizmaları zaten düşünmedi KESK MYK. Hatta alınan kararları sendikaların yetkili kurullarına dahi danışmadı. 1,5 ay önce GYK'dan aldığı (GYK da bu yetkiyi neden MYK'ya devretti bilinmez!) yetkiye dayanarak eylem takvimi oluşturdu ve uygulamaya koydu. KESK GYK, karar alma yetkisini de MYK'ya devrederek, (başka bir işlevi yoktur GYK'nın, karar organıdır), "GYK'ya, bizlere gerek yok" demiş oldu. Ta ki iş bırakma öncesi 5 Aralık'a kadar. 5 Aralık'ta GYK'nın toplanarak iş bırakmanın biçimini kararlaştırması bekleniyor.

Sendikal örgütlenmenin temel örgütlenme ve karar birimi iş yerleridir. Buna dayanmayan sendikal örgütlerin nasıl sararıp solduğu, gerek ülkemizden gerekse de dünyadan örneklerle sabittir. Ama KESK üst yönetimi iş yerlerini kararlara katacak hiçbir mekanizma ortaya koymayarak, hatta varolan taban katılımına açık kimi platformları da boşa düşürerek, iş yerlerinden buca buca kaçıyor. KESK'e hakim 'çağdaş sendikacılık anlayışı', temel karar alma biriminin KESK MYK ve sendika genel başkanları olduğunu iddia ediyor. Objektif durum bu.

2000 Bütçesi'yle ilgili eylem takvimi de tam bir tavandan tabana anlayışıyla oluştu ve işyerlerine ulaştırılarak uygulanmaya başlandı. KESK MYK, 3 Kasım'da İstanbul Aksaray Metro önünde yapılan ve 700-800 kamu emekçisinin katıldığı bir basın açıklamasıyla, eylem takvimini kamuoyuna duyurdu. Bunun dışında eylemlerle ilgili bildiriler de işyerlerinde dağıtılmaya başladı.

Eylem takvimi gibi, hazırlanan bildirilerin de önceki yıllardan pek farkı yok. Ücretlerimizin nasıl azaldığı rakamlarla anlatılıyor, bütçede faize ve silahlanmaya ayrılan kalemlerin büyüklüğüne dikkat çekiliyor ve kamu emekçileri bu düşük ücretlerle mücadele etmeye çağrılıyor. Bütçenin neden böyle olduğu, devletin yapısı, sınıflar vb. konulara ise girilmiyor. Sadece bütçenin bu biçimini IMF'nin dayattığı söyleniyor. Yanlış yok gibi gözüküyor, ama eksik çok.

2000 Bütçesi'nin niteliği

Bütçenin niteliği biliniyor: Rant ve savaş bütçesi. En büyük pay borç faizlerine. En büyük kurumsal pay ise Ordu'ya. Sağlık, eğitim, yatırımlar kamu emekçilerinin payı gibi sürekli azalan kalemler. Devletin sağlık ve eğitime ihtiyacı azaldıkça, tersinden silaha ve savaşa olan ihtiyacı artıyor. Ki buna bütçedeki silah-savaş kabilinden bütçe dışı gelirlerle finanse edilen -fonlar vb- silahlanma harcamalarını da eklemek gerekir. Bu, yıllardır derinleşerek devam eden bir trend; KESK'in hazırladığı, "Kamu emekçileri ve 2000 Bütçesi" başlıklı broşürde de bu açıklıkla görülüyor: Yıl be yıl kamu emekçilerinin, eğitimin, sağlığın ve yatırım harcamalarının bütçelerdeki payları azalırken, faiz ödemeleri kalemi ile savaş ve silahlanma giderleri sürekli artıyor. Rakamlar son derece çarpıcı.

KESK MYK bu rakamlara bakıyor (mu?) ve daha önceki yıllarda yapılanların aynısı bir eylem takvimini kamu emekçilerinin önüne koyuyor. '97'de, '98'de ne yaptıysa şimdi de aynısını yapmaya çalışıyor.

Sorumuz şu: KESK MYK böylesi bir eylem takvimi hazırlarken hangi somut gerçekleri, hangi toplumsal eğilimleri, sınıflar mücadelesinin hangi projelerini hesaba katıyor? Nelere bakıyor? Rakamlara bakmadıkları kesin. Çünkü rakamlara bakan biri önceki

yıllarda yapılan benzer eylemlerin sonuçlarını da göz önüne alarak aynı takvimi önermez. Öylesi bir takvimle sonuç alınamayacağı pek çok örnekle kanıtlanmış durumda. Şimdi rakamlara daha yakından bakalım. Rakamlarla kamu emekçileri eylemlerini ilişkilendirelim.

* Kamu emekçileri 1990-1994 yılları arasında her yıl ortalama %30 enflasyonun altında ücret almış. Bu dönemin en görkemli eylemi Aralık '94'teki grev. Bu grev kamu emekçilerinin ilk grevi. Ardından Haziran '95'teki 2 (iki) günlük Ankara'daki oturma eylemi. Bu iki görkemli eylem bütçe dengelerini kamu emekçileri lehine

değiştirmeyi başaramıyor. Ama kamu emekçileri: Aralık '94'te grev hakkını fiilen ilk kez kullanmış oluyor. Haziran'daki oturma eylemiyle de başkent'in göbeğine mücadelenin görkemini taşıyorlar. Bu iki sonuç hareketin somut kazanımları oluyor. Fakat bu sonuçlar, belirttiğimiz gibi, ne '95 bütçesini ne de '96 bütçesinin dengelerini, kamu emekçileri lehine değiştirmeye yetmiyor.

* 1995-1996 yıllarında kamu emekçileri her yıl ortalama % 20 enflasyonun altında ücret alıyorlar. 11 Aralık '97'deki bir günlük grev, bu dönemin en kitlesel eylemi. Fakat bu grev de '98 bütçesinin dengelerini değiştiremiyor. Somut kazanım yok.

* 11 Aralık '97'de greve giden kamu emekçilerinin, '96 ve '97 yıllarındaki ücret artışlarının %89.6 ve %86.5'le, son 10 yılın en yüksek ücret artışları olduğunu görüyoruz. Fakat '98'in ortalama ücret artışı '96 ve '97'inin çok altında gerçekleşiyor: %47. 11 Aralık grevi bu oranı değiştiremiyor.

Bu rakamlardan hareketle şu saptamaları yapabiliriz:

1- Kamu emekçilerinin gerçekleştirdikleri bir günlük grevlerin tek belirleyeni bütçede öngörülen ücret artışı oranı, ya da bir önceki yılda uğradıkları ekonomik kayıplar değildir.

2- Devlet kamu emekçilerinin gerçekleştirdikleri bir günlük grevlerden bütçe dengelerini değiştirecek denli etkilenmemektedir.

Bütçeye bir başka açıdan bakalım:

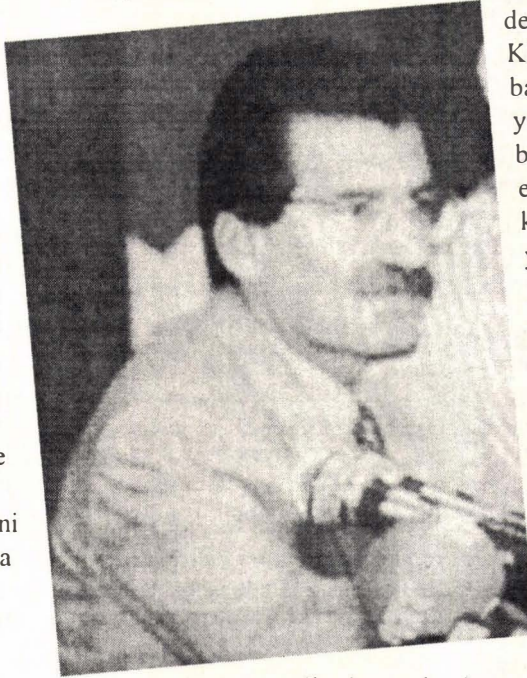
* Bütçedeki rant + silahlanma harcamaları her yıl artmaktadır. Buna paralel olarak sağlık, eğitim, yatırımlar kalemine ayrılan paylar, kamu emekçilerinin payı gibi, sürekli azalmaktadır. Geçen yıl rant + savaş harcamalarının toplam içindeki oranı %50 ve kamu emekçilerinin payı %25 iken bu yıl rant + savaş harcamaları %57, kamu emekçilerinin payı %21'dir. Yani aradaki fark geçen yıl 25 puan iken bu yıl 36 puana çıkmıştır.

Tekrar KESK MYK'nın eylem takvimine dönersek

Kamu emekçileri bu yılki bütçede geçen yıllara göre daha büyük bir rant + savaş harcamaları blokuyla karşı karşıyayken, ortada KESK MYK'nın geçen yıllardan daha farklı bir eylemlilik önerisi yoktur. Bölgesel mitingler, merkezi miting ve bir günlük iş bırakmalardan oluşan eylem dizisinin bütçede kamu emekçileri lehine somut bir değişiklik yaratmadığı ortada iken, yine aynı takvimle kamu emekçileri kitlesinin karşısına çıkılmaktadır.

KESK MYK'sı, hazırladığı broşürde yer alan rakamlara ve bu rakamlarla kamu emekçilerinin eylemlerinin ilişkisine bakmamakta, ya da bakmakta ama anlamamaktadır. Bir üçüncü seçenek, KESK MYK bu ekonomik göstergelerin dışında başka toplumsal olgulara bakmakta, başka eğilim ve göstergeleri dikkate almaktadır. Bu toplumsal olgular, eğilim ve göstergeler neler olabilir?

Uluslararası tahkimin yasalaşması mı? Mezarda emeklilik mi? Yargısız infazlar mı? Cezaevi

katliamları mı? Yoksa siyasi poliste tecavüz edilen genç kızlar mı? Bütün bunlar sermayenin saldırılarının ne denli yoğunlaştığını, faşist devlet törörünün ne denli pervasızlaştığını gösteren olgular. Eğer KESK MYK bunlara bakıyorsa, bu tablodan geçmiş yılları tekrarlayan bildik-alışıldık eylem takvimleri mi, yoksa kamu emekçilerinin sınıf direncini ortaya çıkaracak eylem platformları mı çıkar?

Hele de o çok çekindikleri “Kürtçü-bölücü” suçlamasının propagandif zemini de, KESK’e hakim anlayışın yürekten arzuladığı PKK’nin reformist barış çizgisiyle büyük ölçüde zayıflamış iken.

Faşist devlet terörü azgınlaştıkça Ulucanlar’da devrimci tutsaklar katlediliyor, Adana’da bir devrimci ve bir işçi katlediliyor, emniyetin işkencehanelerinden çılgınlık yükselmeye devam ediyor. HADEP’li belediye başkanları, il başkanları, parti yöneticileri tutuklanıyor. Kürdistan’daki kamu emekçileri bir bir sürgün ediliyor. Devlet Diyarbakır’da kamu emekçilerinin mitinglerine izin vermiyor. Tankla, topla saldırıyor ve bütün bunlara itiraz eden emekçiler, gençler tekme tokat gözaltına alınıyor, cenazelerimize saldırılıyor. Devrimcilerin cenazelerine katıldıkları için devlet ÖDP’nin, EMEP’in, İHD’nin, TİHV’nin ve işçi sendikalarının yöneticilerini tutukluyor ve canlarımız deprem enkazları altında inim inim iniyor, sağ kurtulanlar başlarını sokacak bir çadır, bir sıcak çorba bulamıyor. Güney Kürdistan’a bir günde 80 bin askeri tankıyla, topuyla indiren bu faşist devlet depremzede emekçilere bir göz çadır vermiyor.

Kamu emekçileri hakkındaki idari-adli soruşturmalar ve takibatlar devam ediyor. KESK’in genel sekreteri açık bir komployla 3 ay cezaevinde tutuluyor.

KESK MYK eylem takvimi oluştururken bu olgulara da bakmıyor, bunlara değinmiyor. Bütün bu olgular, pırıl pırıl çocuklara coplu-tecavüzlü işkenceler, üniversite kapılarında sürüklenen gençler ve hatta cezaevindeki sendika genel başkanları, KESK Genel Sekreterleri KESK MYK’nın eylem gerekçeleri arasına girmiyor.

Eylem takvimi belirlenirken KESK MYK bu olgulara bakmıyor.

Bütçenin tüm emekçiler üzerindeki olumsuz etkileri

Kamu emekçilerine öngörülen yıllık %25 ücret artışının etkisi kendini tüm emekçiler üzerinde de gösterecektir. %25 oranı tüm emek-gücü fiyatlarına yapılmış ciddi bir devlet müdahalesidir. Bu oran işçilerle işverenler arasında yapılacak sendikacı sendikasız tüm pazarlıklarda etkili olacaktır. Zaten mezarda emeklilik ücretler üzerinde olumsuz bir basınç yaratacaktır. Buna belirlenecek düşük asgari ücret ve yıllık %25 sınırını da ekleyince, işçi ücretleri üzerinde muazzam bir basınç oluşacaktır.

KESK bu noktaya bakmış olsaydı, kuşku yok ki birleşik bir emek cephesi örgütlemenin adımlarını atardı. Fakat bu yönde atılmış ciddi bir adım yok henüz. Oluşum içindeki bölgesel platformlara da destek olmuyor.

Temmuz-Ağustos’taki mezarda emeklilik karşıtı eylemliliklerde birleşik bir emek cephesinin ‘nasıl olamayacağını’ görmüş olduk. Böylesi bir cephede Bayram Meral, Salim Uslu gibi işbirlikçilerin, Türk Kamu-Sen gibi kontra örgütlerin yer alamayacağı anlaşılmış olmalı. Fakat bunların olmaması da yetmiyor. Emek cephesi konfederasyon bürolarında tepeden oluşturulmuyor. Ancak iş yerlerinde filizlenen cepheler sokağa, meydanlara çıkabiliyor. Diğerinin etkili olmadığını gördük.

Dolayısıyla kamu emekçilerinin, böylesi bir

cephede biraraya gelebilecek işçi sendikalarıyla onların konfederasyonlarına bakmaksızın, tabana yayılan bir birlikteliği zorlaması gerekiyor. Fakat KESK MYK böyle düşünmüyor olmalı ki, İstanbul’da oluşturulmaya çalışılan ve tabana yayılmayı hedefleyen Emek Platformu’na destek vermiyor.

İşbirlikçi sendika ağaları ile kamera önünde poz vermenin emekçilere sağlayacağı bir yarar olamaz. Emekçiler bir kazanım elde edeceklerse eğer, bunu işbirlikçi sendika bürokratlarına rağmen elde edeceklerdir.

İşte bu noktada, KESK MYK’nın KÇSK’lı yıllardaki hedeflerimizden birini ‘ortak çalışanlar yasası’nı hatırlamaları, bu perspektife sahip çıkmaları gerekir. Oysa unutmış gözüküyorlar.

KESK’in eylem platformunun niteliği

Bütün bu değerlendirmelerin ışığında, KESK MYK’nın eylem takviminin, kamu emekçilerinin yaşamı üzerinde belirleyici olan somut ekonomik-siyasal-sosyal olguları görmezden geldiğini, görüyormuş gibi yapıp aslında görmediğini söyleyebiliriz. Çünkü Türkiye’nin ekonomik-sosyal tablosundan direniş çıkıyor, KESK MYK’nın eylem takviminden ise, BİR GÜNLÜK İŞ BIRAKMA.

Sermaye devleti topyekun bir saldırıyı yine kendi azgın terörü eşliğinde sürdürmektedir. Milliyetçi-faşist ANASOL-MHP Hükümeti bu saldırıya uygun siyasal zemini sağlamıştır. Asıl sürecin 28 Şubat’ta başladığı biliniyor. Toplumun laiklik karşıtı Refah-yol uygulamaları karşısındaki duyarlılığını kullanan MGK-TÜSİAD ikilisi, emekçileri işbirlikçi sendika bürokratlarının da yardımıyla bölüp dağıtmayı büyük ölçüde başardılar. Pompalanan şovenizm, emek karşıtı topyekun saldırı programını uygulayacak siyasi iradenin oluşma zeminini sağladı. Ülkemizi, alın terimizi sermayedarlara ve onların işbirlikçisi emperyalistlere daha rahat peşkeş çekme planı programı yapıldı, şimdi de uygulanıyor. 2000 Bütçesi de bu saldırı programının önemli bir ayağı olarak TBMM’ye sevk ediliyor.

Saldırının sınıf niteliği çok açıktır. Bu saldırı karşısındaki emekçi duruşunun da oluşturulan ve oluşturulacak eylem platformlarının da, bu denli açık bir sınıfsal nitelik taşıması gerekir. Sınıfa karşı sınıf!

İşte KESK’in eylem takviminde bulamadığımız asıl bu kavrayıştır. Bu sınıfsal kavrayışın olmadığı durumlarda, önderlik kendi rolünü sınıfın kendiliğinden eyleminde öne geçmek olarak görür. KESK MYK’nın da yaptığı budur.

Oysa KESK olsun olmasın, böyle bir bütçe karşısında kamu emekçileri 800 kişiyle basın açıklaması yapabilir, 2000 kişiyle İstanbul mitingi yapabilir. KESK’in görevi bunlara bakmak, buralarda kürsüye çıkmakla sınırlı olamaz. Bir günlük iş bırakmayı kamu emekçileri KESK henüz yokken de gerçekleştirmişti.

Oysa KESK MYK rolünü bununla sınırılıyor, çünkü eylem platformunu buna göre inşa ediyor.

Kamu emekçilerinin kendiliğinden eyleminin gittiği yere kadar onunla gitmeyi ve bu sırada bu kendiliğinden eyleme önderlik etmeyi planlıyor. (Ki 4-5 Mart örneğinde olduğu gibi, buna da önderlik edemiyor ve eylemi kırıyor.)

Sınıf mücadelesi kavrayışının olmadığı yere, en iyi ihtimalle kendiliğindencilik ve ekonomizm egemen oluyor.

Artık başlıkta sorduğumuz soruyu yanıtlayabiliriz

“KESK MYK nelere bakıyor, neyin hesabını yapıyor?”

KESK MYK Kamu emekçilerinin kendiliğinden eylem kapasitesini veri alıyor. Bu nedenle bu kendiliğinden eylemin kaynağı olarak gördüğü kısmi ekonomik olguları, bu olguları sınıf gerçeğinden soyutlayarak propaganda etmeye girişiyor. Bu propaganda eşliğinde oluşacak kendiliğinden eylemi bundan önce gittiği yere kadar, yani bir günlük iş bırakmaya kadar götürmeyi planlıyor. Kamu emekçilerinin sınıfsal gücünü, kendi taleplerini tüm sınıfa ve tüm topluma mal etme kapasitelerini hiç hesaba katmıyor. Çünkü bu kapasite KESK MYK’ya hakim reformist sendikal anlayışların ufku dışında kalıyor.

Bilindiği gibi kamu emekçilerin kendiliğinden eylemi, bir şekilde geliyor (tüm emekçi eylemlerinde olduğu gibi) devletin yasal-fiili sınırlarına çarpıyor. Bu sınırların aşılması ancak emekçi meşruiyetiyle olanaklı. Bu meşruiyetin oluşması için, emekçilerin kendi fiili meşruiyetlerini devletin yasal fiili sınırlarına aldırmadan karşıt sınıfa dayatabilmesi gerekiyor. Bunun içinse emekçilerin kafasındaki burjuva yasallıklarının, mücadelesinin fiili yasallıklarıyla yer değiştirmesi gerekiyor. Ve KESK MYK’daki reformist sendikal anlayışın soluğu, tam da burjuva yasallığın tükendiği yerde tüketiyor. Burjuva yasallığının aşılmasında bu reformist anlayışın kendisi engel hale geliyor. Bu engel olma halinin somut dışavurumu da ‘yasalcılık’ oluyor.

KESK MYK’nın son eylem takvimi bu haliyle **kaba ekonomizmin, kendiliğindenciliğin ve burjuva yasalcılığının** bir belgesi olarak önümüzde duruyor.

Sınıf mücadelesi bütün toplumsal olguların diliyle ‘**DİRENİŞ**’ diyor, ama kamu emekçileri birleşik sendikal mücadelesinin üst yönetimi sonuç almaya yetmeyecek **BİR GÜNLÜK İŞ BIRAKMA**’yı emrediyor. Sonuç alamayan kendiliğinden eylemlerin sınıfa yılgınlık yaydığı biliniyor.

Öyleyse kamu emekçilerini özünde iki seçenek bekliyor; **YILGINLIK ya da DİRENİŞ!..**

Sosyalist Kamu Çalışanları

(Devam edecek...)

Direnişçi bir Gürsan işçisiyle röportaj:**“Sonuna kadar dayanacağız!”****Kızıl Bayrak: Sürecinizi anlatır mısınız?**

İşçi: Bundan yaklaşık 6 ay önce, işverenin bizlere yönelik baskılarına, adaletsiz ücret dağılımına karşı sendikalaşma girişiminde bulduk. Bir araya gelip toplanarak sendikaya üye olduk. Aramızdan bir ispiyoncunun bizi ihbar etmesi üzerine, patron sendikalaşmadan haberdar oldu. Bu sürecimizi biraz daha riske soktu. Patron iki hafta sonra duysaydı, sorun olmayacaktı.

İşveren durumu öğrenince, 70 arkadaşımızı işten atarak bizi vazgeçirmeye çalıştı. Ama biz direncimizi hiçbir zaman kırmadık. Bir aydan uzun bir süredir fabrikanın önündeyiz. Sonuna kadar dayanacağız. Sendikanın ve sizlerin bize verdiğiniz destekle bu işi sonuna kadar götüreceğiz. Şu an sadece sendika yetkisinin çıkmasını bekliyoruz.

Kızıl Bayrak: Fabrikada kaç işçi çalışıyor, kaç kişi sendikalı?

İşçi: Fabrikamızda toplam 187 işçi çalışıyor. Bunun 152'si şu an sendikalıdır.

Kızıl Bayrak: Atılmayan sendikalı arkadaşların desteği ne boyutta?

İşçi: Onların desteği her zaman için var ve yanımızdalar. Şu an fabrikada tam kapasite üretim yapılamamaktadır. Üretimin yarıya, hata daha az düzeye düşürülmesi söz konusu. Bu ileriki günlerde daha aşağıya çekilecektir.

İşverenin Ankara'da Gürsan ve Gürpa isimlerini taşıyan iki işyeri var. Şu anda Gürpa adına işçiler alınmış durumda. Alınan işçilerden 1-2'si bizim işyerinde çalışıyor.

Kızıl Bayrak: Direnişinizde sendikanın rolü ve desteği ne oranda?

İşçi: Sendikanın maddi ve manevi desteği sürüyor. Biz de onlara karşı güvenimizi sağlamış durumdayız. Yetki bir türlü çıkmadı. Onu bekliyoruz. Yetkiyi aldıktan sonra sürecimiz daha da hızlanacaktır.

Kızıl Bayrak: Direnişinizde başarılar diliyoruz.**Kızıl Bayrak/Ankara****Gürsan işçileri**
yanıt bekliyor!**Özgürlük ve Dayanışma Partisi Çankaya ilçe yöneticilerinin ve tüm üyelerinin dikkatine!**

Biz Gürsan Cam Fabrikası'nda sendika üyesi olduğumuz gerekçesiyle işten atıldık.

Biliyoruz ki, işçilerin örgütlenme ve hak alma mücadeleleri hem anti-demokratik yasalarla hem de işverenin kendi keyfi kanunlarıyla engellenmektedir. Fakat Gürsan Cam'da işverenlerin yaptığı baskının yanı sıra ÖDP Çankaya İlçe Örgütü'ne bağlı üye **Murat Tıkıroğlu**'nun da karışması ve bizzat bizlere yönelik saldırıları organize etmesi söz konusudur.

Üyeniz Murat Tıkıroğlu neler yapmaktadır?

- √ İşçi maaşlarından küsuratları keyfi olarak kesmektedir.
- √ Sendika üyesi olduğumuzu öğrenince personel müdürü gibi değil işveren gibi davranmaktadır.
- √ 8 Ekim günü bir işçi arkadaşımızın yakasına yapışarak yumruklamıştır.
- √ Ben burada çalıştığım sürece atılan işçiler geri alınamaz denmektedir. Bizler Gürsan işçileri olarak merak etmekteyiz!
- Haklı bir amaç uğruna cezaevlerinde yatmış, sendikacılık yaparak işçi haklarını “savunmuş” bir şahıs, neden bugün işçilere karşı işverenlerin cephesinde yer almaktadır?
- Özgürlük ve Demokrasi'den yana olduğunu söyleyen partinizin bu duruma müdahale etmesini ve gereğinin yapılmasını talep ediyoruz.

İşçiler taban örgütlülükleri istiyorlar**Karyapsan'da
öncü işçi toplantısı**

Direnişinin 213. gününü geride bırakan Karyapsan işçilerinin ve Kartal Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla, Karyapsan direniş yerinde belediye işkoluna bağlı öncü işçilerin katıldığı bir toplantı düzenlendi.

Belediye işkoluna yönelik sorunların ve çözüm önerilerinin tartışıldığı toplantıya; Maltepe, Kartal, Dilovası, Şişli ve Anakent belediyesinde çalışan işçiler, İSKİ ve İETT çalışanları ile Kartal Demokrasi Platformu'nun bileşenleri katıldı. Ev sahibi olarak ilk sözü Karyapsan işçileri adına alan baş temsilci Süleyman Polat, Belediye işkolunda yoğun sorunların biriktiğini, son dönemde ise işten çıkarmaların, hak ve maaş gasplarının yaygınlaştığını söyledi. Toplu sözleşmelere dikkat çeken Polat, işverenin bir bütün olarak “0 zam”nı dayatacağının açık olduğunu, mevcut işkolu sendikalarının bu saldırılara karşı mücadelede zayıf kaldığını belirtti. Avrupa yakasında ileri sendika şubelerine dayanan bir birliktelik olduğunu, bunun sendikaları birlikte eylem yapmaya zorladığını, Anadolu yakası sendikalarının ise çok daha geri bir tutuma sahip olduğunu söyledi. Çözümün öncü işçilerin bir araya gelip taban örgütlülüklerinde birleşmeleri olduğunu belirtti.

Daha sonra çok renkli ve açıklayıcı bir tartışma ortamında, işçiler gerek kendi özgün işyeri sorunlarını gerekse sektörün geneline yönelik sorunları geniş bir şekilde ortaya koydular.

Maltepe'den bir işçi, geçmiş işyeri komitesi deneyimlerini ve bunun sınıf mücadelesine olan katkılarını, bizzat kendi yaşadığı deneyimlerden yola çıkarak anlattı. İşyeri komitelerinin sendikalar tarafından boğulduğunu ve işlevsiz hale sokulmaya çalışıldığını belirten işçi, çözümün yaygın taban örgütlülükleri yaratmakta olduğunu söyledi.

Bir İSKİ işçisi, aynı işkolunda olmalarına rağmen yasalar yüzünden başka bir sendikada örgütlenmek zorunda olduklarını vurgulayıp, İSKİ ve İGDAŞ işçilerinin sorunları, karşı karşıya kaldıkları sürgün ve işten çıkarma uygulamalarını anlattı. İGDAŞ ve İSKİ işçilerinin belediye işçileriyle ortak mücadele platformları yaratması gerektiğini belirtip, bu tür toplantıların önemine değindi.

İETT işçisi ise, yıllar boyu yaşadıkları sendikal çekişmeyi, sendikaların sorunlara ve mücadeleye bakışını anlattıktan sonra, çözümün sınıf sendikacılığı anlayışının hakim kılınmasından geçtiğini söyledi.

Bir Dilovası işçisi de uzunca konuşmasında, çeşitli belediyelerde çalışan işçilerin şu anda karşı karşıya kaldıkları saldırıları aktardı. İşkolundaki 3 sendikanın da saldırıları göğüslemek noktasında çabalarının olmadığını belirtip, sendikaların belediye başkanlarına göre bir işyerinde örgütlenme yaptıklarını söyledi ve bu tür işçi platformlarının önemini anlattı.

Şişli Belediyesi'nden bir işçi, kendi sorunlarını anlatırken özellikle yoğun taşeronlaşmaya dikkat çekip, bunun belediye işçisinin en büyük sorunlarından biri olduğunu belirtti. Örgütlenme ve mücadele konusunda geniş ve açıklayıcı bir konuşma yapan işçi, Şişli Belediye işçilerinin taşeronlaşmaya çanak tutan sendika yönetimini protesto etmek için Genel-İş'e geçmeye kalktığını, ama Genel-İş'in tamamen işçilerin kendi öz örgütlülükleri, işyeri komitelerine dayanan bu geçici işçileri kandırarak engellediğini anlattı. Yapılması gereken şeyin taban örgütlülükleri yaratmak olduğunu, bu aşamada bu tür toplantıların öneminin çok büyük olduğunu, toplantıdan muhakkak bir örgütlülükle çıkılması gerektiğini belirtti.

Anakent belediyesinde çalışan bir işçi ise, böyle giderse sendikaların işkolunda yok olup gideceklerini, mücadelenin tabandan başlatılarak sendikaların da mücadeleye çekilmesinin taban örgütlülüklerine bağlı olduğunu söyleyip, konuşan diğer işçiler gibi buradan muhakkak örnek olacak bir örgütlülükle çıkılması gerektiğini vurguladı. Sendikalarda seçimler, işkoluna yönelik diğer saldırılar, Karyapsan direnişi vb. kararın genişçe tartışıldığı toplantı, bir sonraki toplantı kararı ve toplantının daha geniş bileşenli olması için görev bölüşümünün yapılmasıyla sona erdi. Taban örgütlülüklerinin önemi ve sınıf mücadelesindeki yeri konusunda hem fikir olan işçiler, bir sonraki toplantının bir bölge işçi platformu kurmak amaçlı yapılması konusunda da görüş birliğine vardılar.

Belediye işkolunda yoğun tensikat saldırılarının yaşandığı, işçilerin trilyonları bulan alacaklarının gasp edildiği, taşeronlaştırmanın hızla yayıldığı, toplu sözleşmelerde belediye işverenlerinin elbirliğiyle sıfır zammı dayattığı bugünkü koşullarda, bu tür platformların önemi daha da artıyor. Bu yerel işçi platformlarının hızla genişletilip diğer sektörlerde de yayılmasının sınıf mücadelesine yeni kazanımlar getireceği açıktır.

Komünistler bunun için üstlerine düşen her türlü sorumluluğu yerine getirmelidir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**Kızıl Bayrak/Kartal**

Depremle ortaya çıkan öfkeyi örgütleyelim, düzenin korkularını büyütelim

“Düzce’de deprem, devlet bu kez hızlı, devlet dersini almış”.

“Dört tane yakınım deprem altında, jandarma bizleri zorla çadırlarımızdan çıkararak, hasarlı binalarda oturmaya zorladı. Katil devlettir.”

“Biz artık bunların bizleri yönetmesini istemiyoruz. Gelecek yardımlar bizlere doğrudan getirilsin.”

Bu sözler Düzce’de yaşanan deprem sonrasında televizyon ekranlarında oldukça sıklıkla duyulmaya başlandı. İlk söz, burjuva medyanın düzenin ihtiyaçları gereği yürüttüğü propagandanın temel argümanlarından biri. Diğer iki söz ise, rating amaçlı canlı yayınlardan, burjuva medyanın kendi sansürünü dahi yıkarak yansıdı ekranlara. Ve böylece düzen kurumlarının 17 Ağustos’ta enkaz altında kalan devleti, 12 Kasım depreminin enkazı altından yeniden ayağa kaldırma çabalarını da boşa çıkarmış oldu.

17 Ağustos’ta on binlerce insanı enkazlara gömen, sağ kalanları ise ölüme terk eden sermaye devleti, önce yardım kampanyalarını teşvik etmiş, toplanan yardımları ise kendi kasalarına akıtmıştı. Emperyalist devletlerin ve kapitalist tekellerin, asla yerine ulaştırılmayan “yardımları” çarşaf çarşaf ilan edilmiş, kendi elleriyle ulaştırdıkları için depremzedelerin imdadına yetişen işçi-emekçilerin yardımları ise görmezden gelinmişti. İşçi ve emekçiler devlet tarafından açılan yardım hesaplarına para yatırmak yerine, topladıkları yiyecek-giyecekleri kendi elleriyle depremzedelere teslim etmeyi tercih ediyordu. Çünkü, devletin eline geçen tüm yardımların asalak kapitalistlere aktarılacağını önceki deneyimlerinden biliyordu. Faşist Türk devletinin bu konudaki seceresi öylesine kirliydi ki, kimi komşu ülkeler bile yardımlarını kendi elleriyle teslim etmeyi tercih ettiler.

Emekçiler bir konuda olsun uyanık davranmışlardı ama sermaye devletinin kirli-kanlı hesapları bitmemişti. İşçi-emekçiler enkazlardan can kurtarma telaşındayken, sermaye devleti yangından mal kaçırıcısına sosyal güvenlik ve uluslararası tahkim yasalarını çıkarıyordu. İnsanlığa düşman bu devlet hem barbar hem de namert ve kalleşti.

Bir yığın şatafatlı kampanya ve bir dizi kontr-gerilla operasyonu, devlet, katliamcı yüzünü gizlemeye çalışsa da, her imkanı işçi ve emekçilere mezar hazırlamakta değerlendirme gerçekliği karşısında bunların bir hükmü kalmamaktadır. Nitekim Düzce depremi bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Düzce depremi: “Biz devlete güvenmiştik.”

Düzce depreminde, emekçilerin jandarma dipçisiyle zorla çadırlardan çıkarılarak oturmak zorunda bırakıldıkları, Marmara depreminin ardından “oturulur” raporu verilen harap evler bir kez daha emekçiler için mezar oldu.

17 Ağustos’un da 12 Kasım’ın da sorumlusunun devlet olduğu gerçeğini, depremden etkilenen emekçi halkın her sözü açığa vurmaktadır. Yıllardır bağınazlık derecesinde devletçi olan beyinlerde dahi deprem bir bilinç açıklığı sağlamıştır. Bu, yalın gerçeğin onlarca sözün başaramadığını çok kısa bir sürede başarması basit gerçeğinin bir kez daha doğrulanmasıdır. Öyle ki; 17 Ağustos’tan sonra böyle bir bilinç değişimini yaşayan emekçi halk devlete öfkesini yer yer açığa da vurmuş, yeni yeni örgütlenmeleri göndemine getirmiştir. Emekçi halkın devletle arasındaki köprüleri

atmaya başlaması depremle ortaya çıkan durumun yarattığı kendiliğinden bir öfke kabarmasıdır.

Depremi hemen arkasından yaşanan kargaşa ve şaşkınlık durumunun ortadan kalkmaya başlamasıyla netleşmeye ve somut ifadelerini bulmaya başlayan tepki, kendisini yer yer gösteri ve yürüyüşlerle ifade etmekte, yer yerse iş makinelerini zorla emekçi semtlerine götürmek gibi fiili adımlara dönüşmektedir.

Zeminini depremin yıkıcılığının yarattığı bir yardımlaşma, dayanışma ve kardeşleşmeden alan birlikte hareket etme duygusu ve bilinci, depremin enkazının kaldırılmaya başlanmasıyla devlete ve onun yerel kurumlarına yönelerek gelişmekte ve kendisini bir takım örgütlülüklerle ifade etmektedir. Enkaz altındaki ölümleri çıkarmak için birleşen, açlığını ve yokluğunu paylaşan eller artık yıkımın ve ölüme terk edilmenin hesabını sormak üzere devlete karşı birleşmektedir. Dayanışma dernekleri bu örgütlenmenin ilk somut örnekleridir. Bu dernekler bugün dayanışma için kurulmuş olmalarına rağmen, yaşama ölüm arasındaki çizginin giderek belirsizleşmesiyle, birer kitlesel mücadele örgütüne dönüşme dinamiği taşımaktadırlar. Bu dinamiğin açığa çıkarılması, düzen ve devlet karşıtlığı üzerinden yeniden örgütlenmesi ise tamamen devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarındadır.

Gerek depremzedelerin kendi aralarında, gerekse diğer bölgelerdeki işçi ve emekçilerle depremzedeler arasında gelişen dayanışma ve yardımlaşma bilinç ve çabası, bölge halkı içinde yürütülecek devrimci çalışma için de ışık tutucu niteliktedir. Nasıl ki acıyı paylaşmak güçlü bağlar oluşturuyorsa, bu acıya uzanan devrimci bir elin de aynı karşılığı bulmaması için bir neden yoktur. Zemin, kitleyle ilişki açısından son derece uygundur. Kurulacak bu ilk bağlar, kitle hareketinin gelişme olanaklarından devrimci bir tarzda yararlanan öncü pratikle birlikte kalıcı devrimci-örgütsel ilişkilere doğru gelişebilecektir.

Hemen belirtmek gerekiyor ki, şu ana kadar deprem sonrasında sol adına gösterilmiş olan toplam pratik çaba oldukça sınırlı ve yetersizdir. Devrimci-demokrat gruplar, “Vatan” çizgisini bir nebze dışında bırakırsak, yaşadıkları yapısal sorunların açmazı içerisinde süreci tam bir pratik-politik kayıtsızlıkla karşılamışlardır. Bölgede elle tutulur bir faaliyet örgütleyen sadece reformist partiler olmuştur. Bu faaliyetlerin içeriğini ise çevre illerden toplanan yardımların dağıtılması ve bazı ilçelerde çadırkentler kurulması oluşturuyordu. Depremzedelerin acılarına ortaklık olarak ifade edilebilecek bir düzeyi aşamayan bu sınırlı çabalar, “sivil toplum kuruluşları”nın gösterdikleri pratik çalışmanın sınırlarını aşamamaktadır. Bu partilerin reformist-parlamentarist yapıları, dolayısıyla depremzedelerin tepkisini örgütlemek, devlet ve düzenle

karşı karşıya getirmek yönlü bir konumlanışlarının olmayışı, çalışmalarının sınırlarını da belirlemektedir. Kendiligindenci politik-pratik platformları bu yapılarla AKUT vb. gibi “STK” arasındaki ayırımı dahi belirsizleştirmektedir. Ancak depremzedelerle kurulan insani bağlar, bu partilerin politik ihtiyaçlarını asgari düzeyde de olsa karşılamaktadır. Susurluk enkazından “devletin demokratikleşmesi”ni, “demokratik anayasa”yı çıkaran bu yapılar, depremin enkazından da devletin topladığı yardımların “şeffaflaşması” platform ortaya koymaktadırlar. Böylesi bir platform ise devleti ve düzeni tehdit etmekten öte MGK’nın bugünden belirlediği enkaz altından

yeniden yapılandırma operasyonlarına zemin hazırlamaktadır. Reformist etkinliğin güçlü olduğu sendika ve kitle örgütlerinin deprem sonrasında daha önceden belirledikleri eylem ve etkinlikleri ertelemeleri, yeniden yapılandırma operasyonlarına yatkınlıklarının basit bir örneğidir.

Komünistler ise depremi, önemli güç kayıplarının ve buna bağlı olarak hareket alanlarındaki zorunlu bir daralmanın yaşandığı bir süreçte karşıladılar. Güçlerindeki daralma belli alanlardan zorunlu bir çekilişi getirmekle beraber var olan güçlerin etkin bir planlamayla belirlenmiş stratejik hedefler üzerinden yoğunlaştırılmasını gerektirir. Güçlerin deprem bölgesine yönlendirilmesi politik çalışma ve etkinliğin stratejik alanlar üzerindeki yoğunluğunu dağıtıcı bir rol oynayacağından, varolan sınırlı güçlerle bulundukları alanlarda deprem yıkımını politik-pratik çalışmanın konusu haline getirmek, işçi ve emekçilere bu toplumsal sorun üzerinden de müdahale etmek gerekiyordu. Parti faaliyetinin yoğunlaştığı birim, fabrika, sendika ve kitle örgütlerinde, işçi ve emekçilerin deprem bölgesindeki işçi ve emekçilerle dayanışmaya çağırılması, dayanışma yönünde pratik kampanyaların ve ziyaretlerin örgütlenmesi, bunun yanında deprem bölgesindeki işçi ve emekçilerin devlet karşısındaki istemlerinin ve tepkilerini sahiplenilmesi doğrultusunda bir faaliyetin örgütlenmesi, her türlü olanağın bu yönde seferber edilmesi gerekmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerle sermaye sınıfı ve devleti arasında keskinleşen ve artık sis perdelerinin arkasına sığdıramayan uzlaşmazlık sadece deprem yıkımıyla değil, IMF’nin sosyal yıkım programlarıyla da büyümektedir. Temmuz eylemliliklerinin yarattığı bilinç ve mücadele birikimi nasıl ki deprem sonrasında ortaya çıkan tabloda işçi ve emekçilere ön bir birikim olarak hizmet ediyorsa, depremin yarattığı bilinç açıklıkları da Tenimuz’da yarım bırakılan sınıf kavgasının manivelasına dönüşebilir. Bu anlamda devletin enkazı altından sosyal güvenlik yasasını çıkarması ve sosyal yıkım programlarını derinleştirilmesi birleşik bir sınıf hareketi yaratma doğrultusunda muazzam olanaklar yaratmaktadır.

Dönem komünistler için büyük bir tarihsel sorumlulukla hareket etmeyi gerektirmektedir. Sermaye iktidarının işçi ve emekçileri sürüklemeye çalıştığı çürüme, yozlaşma, sınıf çıkarlarına yabancılaşma ve depolitizasyon batağı, bizzat sınıfın mücadelesiyle kurutulmak zorundadır. Şimdi sıra komünistlerle işçi ve emekçiler arasında örülmeye çalışılan duvarların yıkılması, bu duvarları yıkarken sermaye iktidarının devrimci ve komünist hareketi içine almaya çalıştığı tasfiyeci cenderenin parçalanmasındadır.

AGİT kararları: Dünya halklarına kölelik dayatılıyor

Ayşe Aydın

Kapitalist-emperyalist dünya AGİT Zirvesi'yle, işçi sınıfının önüne iki seçeneği net bir biçimde koymuş bulunuyor: Ya IMF'nin köleleştirme programlarına sessizce boyun eğeceksin, ya da biz boyun eğdirmesini biliriz.

Oysa işçi sınıfının asıl ikilemi; "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm" olmaya devam ediyor. AGİT sadece proletaryanın bu yüz yıllık şiarını bir kez daha güncelleştirmiş, daha yakıcı hale getirmiştir. "Operasyon Merkezi", "İvedi Yardım Ekibi", "Polis Gücü" vb. tehditlerle emperyalist köleliğe boyun eğmeye zorlanan emekçi halkların seçeneği de bu aynı şiarda yatmaktadır. Türkiye'de Kürt halkı, Rusya'da Çeçen ve Kafkas halkları ve dünyanın tüm ezilen emekçi halkları, emperyalizmin uysal köleleri haline getirilmek istemiyorlarsa, ülkelerindeki kapitalist iktidara karşı işçi sınıflarının sosyalizm mücadelesine katılmaları, kurtuluşlarını işçi sınıfının kurtuluşuna bağlamaları zorunludur.

AGİT Zirvesi'ne ev sahipliği yapmak, Türk burjuvazisine böbürlenme ve deprem sürecinde alabildiğine hırpalanan imajını düzeltme fırsatı yarattı. Bu fırsatın kullanılış tarzı ise tam bir kara mizah örneği idi.

Deprem sürecinde Türk sermaye sistemi ve devletin nasılsa "çürüdüğü" farkedilmişti! Bu kez ise, ne kadar "büyük ve önemli" bir devlet olduğu (sahip Clinton'ın da yardımlarıyla) keşfedildi. Uşaklıkta sınır tanımayanlar böbürlenmenin de sınırını kaybettiler. Yunan halkının onurlu anti-emperyalist mücadelesinden "Türkiye kıskançlığı" çıkarmaya kadar vardırıdılar işi.

Tüm bu soytarırlıkların emperyalist efendileri ne kadar güldürdüğünü bilmiyoruz. Ama imaj tazelemek şöyle dursun, emperyalist efendilerinin ayaklarına kapandıkça, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının gözünde daha da küçüldükleri açıktır.

Küçülmenin en çıplak göstergeleri yine deprem bölgelerinde yaşanmıştır. Clinton başta olmak üzere, bölgeye giden devlet başkanlarının sefaleti ve rezaleti görmesini önlemek için olağanüstü tedbirler alınmıştır. Clinton, özel olarak hazırlanmış ve çevresi TIR'larla kamufle edilmiş bir mekanda, özel seçilmiş beş-on depremzedeyi görüştürülmüş, özel

giydirilmiş bir bebekle şov yapması bile sağlanmış. Kendi yardım konutlarını görmek için bölgeye giden Kanada devlet başkanı, konutlar hala yapılmadığı için apar topar uçağa bindirilip geri getirilmiş, böylece bölgeyi görmesi engellenmeye çalışılmıştır. Ve en önemlisi, bastıran karakışa rağmen depremzedeye çadır temin etmekte cimrilik yapanlar, efendilerinin gözüne girmek için şaşalı ziyafetlere milyarlar dökmekte tüm cömertliklerini ortaya koymuşlardır.

Fakat bunlar küçülmenin sadece çıplak göstergeleridir. Asıl küçülme ise, böbürlenme şamatalarıyla üstü örtülmeye çalışılan AGİT kararlarıyla yaşanıyor. Zirvede alınan kararlar, Türkiye dahil, tüm geri ülkeler üzerinde emperyalizmin tam vesayetini ilan ediyor. Emperyalist devletlerin, dünya halklarının köleliğini derinleştirmek ve belirli bölgelerin yeniden paylaşımını düzenlemek konusundaki uzlaşmalarını teyid ediyor. **İstanbul Bildirgesi**'yle, bugüne dek hukuka aykırı olarak gerçekleştirilen "iç huzursuzluklarda dış müdahale" hukuka bağlanıyor. **Avrupa Güvenlik Şartı**'yla ise, "krizlerin önlenmesi ve çatışmaların durdurulması için bir Operasyon Merkezi ve İvedi Yardım Ekibi (REACT), istek üzerine gönderilebilecek bir polis gücü oluşturulması" karara bağlanıyor. İnsan hakları argümanı, salt emperyalist saldırganlık paktını kamufle etmek için kullanılmıyor. "Evrensel Bildirge"nin tanıdığı ulusal kimliği reddeden ve ulusal hakları birey hakları olarak yeniden tanımlayan önemli bir maddeyi de karara bağlıyor.

Bunlara ek olarak, ABD senatosu **AKKA**'yı (Güncelleştirilmiş Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması) onaylamayacağını baştan belirterek, jandarmalığı kimseye kaptırmaya niyeti olmadığını açıklıyor. "Büyük" ve "önemli" devlet pohpohlaması, AB üyeliğini desteklemesi ve İstanbul Bildirgesi'ne "hükümler devletlerin toprak bütünlüklerine saygı gösterileceği garantisi" ile birlikte, Kürdistan'ın AKKA sınırlamalarından muaf tutulması kararıyla, Ortadoğu'daki hakimiyetini (ve Türkiye'nin koçbaşılığını) Avrupalı emperyalistlere teyid ettiriyor.

Dünya halklarının köleştirilmesine yönelik bu siyasi kararların alındığı aynı günlerde, Türk devleti, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının iktisadi köleliğini pekiştirecek yeni kararlar için IMF heyetini de ağırlamakla meşguldü. AGİT zirvesinde alınan kararların Türkiye cephesinden yorumu için IMF programlarının mutlaka gözönünde tutulması gerekiyor. Çünkü köleleştirmenin bu iki boyutu atbaşı gidiyor.

Emperyalizm, IMF'nin özelleştirme, taşeronlaştırma, esnekleştirme, örgütsüzleştirme uygulamalarıyla parçaladığı işçi sınıfını, uluslararası tahkimle emperyalist tekellere kolay lokma haline getiriyor. İstanbul Şartı'na koyduğu "insan hakları" ile de, bu parçalanmanın siyasal sosunu hazırlamış oluyor. Güncel dile tercüme edersek;

1) Türkiye'de Kürt vardır, ama Kürt ulusu yoktur. Her Kürt'ün Kürtçe konuşma, okuma-yazma, şarkı söyleme hakkı vardır, ama ulusal bağımsızlık hakkı yoktur. Kürtler in ulus olarak örgütlenerek

bağımsızlık mücadelesi vermeleri, bölgenin "hükümler" Türk devletinin üniter yapısına karşı girilen "terörist" bir eylem olacağından, AGİT Operasyon Merkezi'nin göndereceği İvedi Yardım Ekibi (REACT) ile bastırılacaktır. (Kürt ulusal hareketi de bu görüşü savunduğuna göre, REACT, artık PKK için değilse de, Kürt ulusunun geleceği için bir tehlike oluşturmaktadır.)

2) İşçiler haklarını korumak için uluslararası tahkim kuruluna başvurabilirler. Ama kapitalistleri şikayet etmek için emperyalist tekellerin mahkemesine gidecekleri yerde, örgütlü mücadele yolunu seçerler, hele hele iktidara göz dikmeye kalkarlarsa, AGİT'in polis gücünü karşılarında bulacaklardır. Emperyalist "yeni dünya düzeni"nin, kapitalist Türk devletinin "hükümlerliğini" (ve kendi sömürü alanlarını) korumak için, AGİT kararlarını sonuna dek uygulamaktan kaçınmayacağı bilinmelidir.

Görüleceği gibi kapitalist-emperyalist dünya AGİT Zirvesi'yle, işçi sınıfının önüne iki seçeneği net bir biçimde koymuş bulunuyor: Ya IMF'nin köleleştirme programlarına sessizce boyun eğeceksin, ya da biz boyun eğdirmesini biliriz.

Oysa işçi sınıfının asıl ikilemi; "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm" olmaya devam ediyor. AGİT sadece proletaryanın bu yüz yıllık şiarını bir kez daha güncelleştirmiş, daha yakıcı hale getirmiştir. "Operasyon Merkezi", "İvedi Yardım Ekibi", "Polis Gücü" vb. tehditlerle emperyalist köleliğe boyun eğmeye zorlanan emekçi halkların seçeneği de bu aynı şiarda yatmaktadır. Türkiye'de Kürt halkı, Rusya'da Çeçen ve Kafkas halkları ve dünyanın tüm ezilen emekçi halkları, emperyalizmin uysal köleleri haline getirilmek istemiyorlarsa, ülkelerindeki kapitalist iktidara karşı işçi sınıflarının sosyalizm mücadelesine katılmaları, kurtuluşlarını işçi sınıfının kurtuluşuna bağlamaları zorunludur.

AGİT'e ev sahipliği yaptığı, emperyalist efendilerine hizmette kusur işlemediği ile övünen, "iç karışıklıkta dış müdahale" kararlarına güle-oymaya imza atan Türkiye kapitalizminden ulusal onur beklemek, ulusal-sınıfsal mücadeleleri "terörizm" adı altında ezmek için ortak polis gücü kurma kararı alan emperyalist dünyadan demokrasi beklemekten farksız bir boş hayaldir. Türkiye'de ulusal hareketin ve reformizmin elbirliğiyle yaymaya çalıştığı bu hayaller, bizzat emperyalizm tarafından ve Zirve'de alınan kararlarla yere çalınmıştır. AGİT'te "hükümler" emperyalist devletler, haklarını karşılıklı olarak garanti altına alabilmek, ezilen sınıfların ve ulusların mücadelesine "acil müdahale"de bulunabilmek üzere silahlı ekipler kurmayı kararlaştırmıştır.

Emperyalist demokraside işçi sınıfına ve dünya halklarına düşen, sadece daha fazla sömürü, daha fazla zulüm, daha fazla kan ve göz yaşısıdır.

Proleter demokrasi ise; her türlü sınıfsal eşitsizlik ve sömürü ile bundan kaynaklanan savaşları ortadan kaldırmayı ve halkların eşitlik-kardeşlik ve özgürlük içinde bir arada yaşama imkanlarını yaratmayı vaadediyor.

Baskısız, sömürsüz, savaşız bir dünya sosyalizmle gelecek

AGİT Zirvesi: Sistemin güvenliği için emperyalist müdahaleler meşrulaştırılıyor

H. Yağmur

Emperyalist-kapitalist sistemde “paylaşım” güçler dengesine göre şekillenir. Emperyalist ülkeler, daha fazla hammadde ve pazar alanlarına sahip olmak için sürekli bir iktisadi ve siyasi mücadele içindedirler. Bu nedenle emperyalistler arası rekabet esas, uzlaşmalar ise talidir. Emperyalistler, tarihsel ve güncel deneyimlerin de gösterdiği gibi, devrimci dinamiklere karşı ise birlik halindedirler. Devrimci dinamikleri ezmek için aralarındaki çelişkileri erteleme pahasına bütünleşirler.

Emperyalist 8 devlet, işçi ve emekçilerin dünya ölçeğinde yarattığı değerlerin %85'ine el koyuyor. Geriye kalan 185 ülke ise ancak %15'lik payla yetinmek zorunda kalıyor. Emperyalizm, doğası gereği, “paylaşımında eşitsizliği derinleştiriyor.” “Hakça paylaşım”ın güvencesi olarak sunulan “yeni dünya düzeni”nin on yıllık uygulamaları ülkeler arasındaki eşitsizliği daha da derinleştirdi. Henüz '89 yılında dünya gelirlerinden %70'ini gasp eden emperyalistler, “yeni dünya düzeni” uygulamaları sayesinde dünya değerlerinin %85'ine sahip oldular.

İstanbul'da yapılan AGİT (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) toplantılarına katılan 54 ülkenin tümü de “*dünyada insan haklarını, demokrasiyi hakim kılmak için ve ekonomik işbirliği için bir araya geldiklerini*” ilan ettiler. Oysa AGİT, emperyalistler arası ekonomik, siyasi ve askeri nüfuz mücadeleleri ile bağımlı ülkelerin emperyalistlere daha iyi hizmet edebilmeleri için yeniden yapılandırma platformuydu.

Emperyalistler önümüzdeki dönemde dünyayı yönetirken, kriz bölgelerinde çıkan sorunları kendi çıkarları doğrultusunda çözmek için müdahale planlarını bu toplantıda sonuca bağladılar. Avrupa Güvenlik Şartnamesi bu doğrultuda gündeme getirilip, 54 ülkeye imzalatıldı.

Bu Şartname gereği, AGİT artık potansiyel çatışma bölgelerine hızla müdahale edebilecek. Alan operasyonlarının planlanması ve uygulanması için “Operasyon Merkezi ve Acil Yardım Ekibi (REACT)” oluşturulacak. Ayrıca AGİT operasyonlarında NATO temel güç olarak, daha etkin bir şekilde kullanılacak.

Bu anlaşma AGİT'in gerçek amacının, emperyalistlerin kirli yüzünün bir kez daha açığa çıkmasında ayna rolü oynamıştır. Emperyalistler, Avrupa Güvenlik Şartnamesi ile, denetimlerine almak istedikleri tüm bölgelere yönelik her türlü müdahaleyi meşrulaştırmaktadırlar. Şartnameye imza koyan tüm bağımlı ülkelerde taşeronluk görevlerini daha iyi yerine getirebilmek için gerekli iç yasal düzenlemelerini gecikmeksizin yapmayı taahhüt etmişlerdir.

AGİT Zirvesi ABD ile Rusya'nın kapişmasına tanıklık etti

AGİT İstanbul Zirvesi'nin en önemli gündemlerinden biri Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması'nın (AKKA) yenilenmesiydi. Bu antlaşma aynı zamanda konvansiyonel güç dengesinin hangi emperyalistlerin yararına

şekilleneceğini ifade ediyor. Emperyalistlerin gözü Avrasya üzerinde. İngiliz emperyalizmi öteden beri ABD emperyalizminin Kafkaslar, Balkanlar ve Ege'de hegemonya kurmaya dönük tüm politikalarını destekledi. AGİT toplantılarında ABD konseptine destek sundu. Kafkaslar'da hegemonya savaşında en sert tartışmalar ise ABD ile Rusya arasında yaşandı.

Sorunun görünürde açığa çıkan yanı Çeçenistan oldu. ABD emperyalizmi Rus emperyalizmini sıkıştırmaya dönük stratejisinin merkezine Çeçenistan savaşını oturttu. Clinton, “Çeçenistan'da insanlık dramı yaşanıyor”, “Siviller Rusya'nın saldırılarından zarar görüyor” ifadelerini dilinden düşürmedi. Daha dün kadar Çeçen halkını dağlılar diyerek aşağılayan ABD emperyalizmi, Çeçenistan'da birden bire insan hakları şampiyonluğuna soyundu. Bunun gerisinde açık ki Kafkasya üzerindeki hegemonya savaşı var. Zira Çeçenistan'ın başkenti Grozni Rusya'nın boru hatlarına yönelik tüm planlarının kavşağında bulunuyor. Rusya'nın petrol ve doğalgaz hatlarını denetimi altında tutması Çeçenistan'daki kontrolü sağlamasından geçiyor. Örneğin Bakü-Ceyhan boru hattına alternatif olarak yapımına devam edilen Bakü-Novorossisk hattı tam Çeçenistan'ın göbeğinden geçiyor. ABD emperyalizminin hedefi, Çeçenya kartını elinde tutarak, Rusya'nın Kafkaslar'daki ekonomik ve siyasi ağırlığını zayıflatmaktır.

Rusya'nın “terörizmle mücadele ediyoruz” haykırışlarının demagojiden ibaret olduğu ise açık. Daha üç yıl önce Çeçenistan'a “bağımsızlık” getiren anlaşmayı imzalayan bizzat Rusya idi. Nasıl oldu da dün bağımsızlığını tanıdığı Çeçenistan'ın başına bugün bombalar yağdırmaya başladı? Sorunun yanıtı açıktır. Rusya ABD'nin dümen suyundan giden Çeçenistan hükümetini devre dışı bırakmak istiyor. Çeçenistan'ın kontrol altına alınamaması durumunda Kafkasya'daki misyonlarının iyice zayıflayacağı düşüncesi Rusya'nın en büyük kaygısıdır. Rus Savunma Bakanı; “Amerika ve NATO Rusya'yı Hazar Havzası, Trans-Kafkasya ve Orta Asya'daki stratejik olarak öncelikli bölgelerden dışlamaya ve zayıf düşürmeye çalışan politikalar izliyor.” diyerek bu kaygıyı açıkça ifade ediyor. Rusya, ABD emperyalizminin Kafkasya başta olmak üzere Balkanlar ve Orta Asya'daki kazanımlarının kendi kayıpları üzerinden şekilleneceğini biliyor. Yanısıra ABD emperyalizminin desteğini almamış bir Çeçenistan'ın ayakta kalmasının mümkün olmadığını görüyor. AGİT toplantılarında Rusya Çeçenistan konusunda taviz vermediye yanaşmadı.

Türkiye'ye biçilen misyon

ABD bölge politikası açısından efendisinin uşağına göstereceği ilgi sınırlarında bir ilgi gösterdi Türk devletine. Türk devleti ABD emperyalizminin taşeronu olma rolünü Kafkaslar'da zaten oynuyor. Kafkaslar'da ABD'ye köprülük yapmak karşılığında alacağı kırıntılar Türk tekeli sermayesinin iştahını kabartıyor. ABD emperyalizminin bölgedeki koçbaşı rolünü daha iyi yerine getirmek için hazırlık yapıyor. ABD emperyalizmin Kafkasya'nın

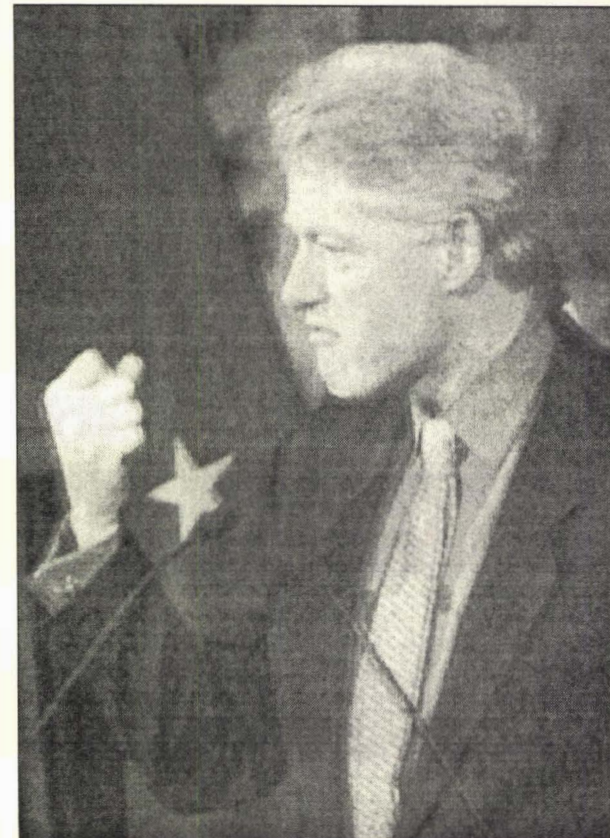
zenginliklerinden büyük pay alma mücadelesi, Türk cumhuriyetlerle ilişki kurmada tarihsel ve kültürel avantajlara sahip olan Türkiye'nin ağzına bir parmak bal sürmesini gerektiriyor. ABD buna uygun davranıyor. Bakü-Ceyhan hattını destekliyor. Türk devletinin AB'ye girmesi için uğraşıyor.

ABD emperyalizmi uşağı Türk devletinin yapması gereken “ev ödevleri”nin de sınırlarını çizdi. Kıbrıs ve Ege sorunlarının istediği şekilde çözülmesini istiyor. PKK'nin tasfiyesine dikkat çekiyor ve Kürt sorununda “kültürel ve dilsel” açılıma dayalı “çözümü” bir an önce tamamlamasını istiyor. Sermaye devleti de kendisine biçilen koçbaşı rolünün gerektirdiği görevleri tam olarak yerine getireceği sözünü veriyor.

Sömürsüz, eşit ve özgür bir dünya sosyalizmle mümkündür

“İnsan hakları, demokrasi ve sivil toplum örgütleri”nin öne çıkarıldığı, “hakça paylaşım”ı dayalı yalan rüzgarlarının bolca estirildiği bir konferans daha sona erdi. Dünya emekçi halklarının düşmanı, savaşın, açlığın, sömürünün kaynağı olan emperyalist devletlerin “insan hakları, demokrasi, hakça paylaşım” vb. gibi argümanlar üzerinden dünya işçi ve emekçilerinin özlem ve istemlerini istismar etmesi tiksinti vericidir.

Demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğu, açlığı, sefaleti, sömürüyü, ulusal baskıyı, eşitsizliği dünyadan silmenin tarihsel sorumluluğu işçi ve emekçilerin omuzlarındadır. İnsanlığa ait olan tüm değerleri kazanmanın yolu, emperyalist-kapitalist sistemi yarıp dışına çıkmaktan, bir proletarya devriminden geçiyor. Baskısız, sömürsüz, savaşız, özgür bir dünya demek olan sosyalizmden geçiyor.

AGİT Zirveleri: Sömürü ve talanı güvence altına alma toplantıları

Toplam maliyeti 14 milyon dolar olan ve bu faturanın yarısının Türkiye tarafından karşılandığı “yüzyılın son ‘büyük’ zirvesi” 18-19 Kasım tarihlerinde İstanbul’da yapıldı.

AGİT Zirvesi nedeniyle İstanbul’a 63 ülkeden yaklaşık 6 bin kişi gelmişti. Sadece Clinton’ın koruma ordusunun sayısının 800 olduğu düşünüldüğünde, bu rakamın çoğunluğunun korumalardan oluştuğu ortaya çıkıyor. Güvenlik zirvesine katılanların güvenliği böylece sağlama alındı!

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı, adından da anlaşılacağı gibi, “güvenlik” konsepti çerçevesinde oluşturulan bir örgütlenme. Güvenlik emperyalistlerin güvenliği olunca, bu emekçilere saldırı anlamına geliyor. Nitekim daha zirve toplanmadan başlatılmıştı devlet terörü. Devrimci yayınların büroları basılmış, çalışanları gözaltına alınmış, “huzur” operasyonları hızlandırılmış ve çok sayıda devrimci-demokrat keyfi olarak gözaltına alınıp işkenceden geçirilmişti. Aynı saldırganlık Clinton’ın ziyareti sırasında yapılan protesto gösterilerinde de yaşandı. Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana’da yapılan protesto gösterilerine sömürge askerlerine yakışır bir şiddette saldırıldı. Sermayenin terörünün amacı sadece Clinton’ın güvenliğini sağlamak değildi. Emperyalist efendilerine karşı bir tür rüşünü ispatlama kaygısı da vardı.

Zirve’nin önüne geçen bir ziyaret!

Clinton’ın beş günlük ziyareti üzerine söylenecek ilk söz, kişisiz politikanın onursuz politikaya evriminin ortaya serilmesi olmalıdır. Öyle ki, Clinton’ın deprem bölgesinde bir çocuğu kucığına alması gösterisi bile ulusal övünç vesilesi haline getirilebildi.

Muhtemeldir ki, Clinton TBMM’de gördüğü bayağı ilgiyi 51 eyalet senatosunun hiçbirinde görmemiştir. Meclise maaş almadan maaş almaya gelen vekiller bile o gün oradaydılar. FP’lisinden MHP’lisine tümü Clinton’ın konuşmasını ayakta alkışladılar ve hazretlerini meclis kapısına dek uğurladılar. Kuşkusuz bu salt kişisiz politikayla açıklanamaz. Onursuzluğa evrilen politikanın gerisinde çıkar hesapları yatıyor.

Son süreçte Türkiye’nin emperyalistler açısından öneminin arttığı bir olgudur. Clinton’ın ziyaretinden kısa bir süre önce Georgetown Üniversitesi’nde yaptığı konuşmada bu bir kez daha ifade edildi. Meclis konuşmasıyla paralellik taşıyan konuşmada, Türkiye’nin önümüzdeki 20-25 yıl içinde artan önemine dikkat çekildi. Çünkü Türkiye, Avrupa (Balkanlar), Ortadoğu ve Orta Asya’nın kavşak noktasıdır. Ve gerçekte önemi artan Türkiye’den çok, onun kavşak noktası olduğu bölgedir. Türkiye’nin önemi sadece bölgede sadece kavşak noktası olmaktanda gelmiyor, aynı zamanda

ABD’ye kölece bağımlılık ilişkisiyle oldukça önemli bir “ileri karakol” misyonu taşıyor. Sermayenin övünç duyduğu işte budur: Emperyalizmin “ileri karakolu” olmak!

Bunun karşılığında ABD bir takım kırıntılar vermekten kaçınmıyor. Clinton deprem nedeniyle Amerikan Eximbank’ından 1 milyar dolar kredi sözü verdi. Ayrıca Dünya Bankası’ndan 757 milyar dolar kredi verilmesini sağladı. Türkiye’nin AB aday üyeliği için basınç uyguluyor! Ziyaret sırasında ABD şirketleri ise enerji alanında 675 milyar dolarlık anlaşma imzaladılar.

Tabii Clinton’ın da istekleri var. “Demokrasi ve insan hakları” ikiyüzlülüğü ile başlayan istekler, Kürt kimliğinin tanınması, Ege ve Doğu Akdeniz’de suların durulmasına duyulan “özlem” ve önerilerle son buluyor.

“Demokrasi ve insan hakları”ndan başlayalım. Clinton tam da bunları söylerken, Ankara’da demokratik tepkisini ortaya koyarak protesto gösterisi yapanlara saldırılıyordu! “İnsan hakları ve demokrasi” ‘90’ların başlarından bu yana başını ABD emperyalizminin çektiği “yeni dünya düzeni”nin vazgeçilmez iki argümanıdır. ABD yaklaşık on yıldır “insan hakları ve demokrasi” adına Irak halkının başına bombalar yağdırıyor, uyguladığı ambargoyla insanları açlıktan ölüme mahkum ediyor. Aynı şekilde, “insan hakları ve demokrasi” adına, Somali’yi, Bosna’yı ve son olarak Kosova’yı işgal etti. Sözü edilen “insan hakları ve demokrasi”nin içi böyle doldurulduğunda, bunu Türkiye tekeli sermayesi seve seve yaşama geçirir. Clinton’ın Türkiye’den diğer istekleri de bundan pek farklı değildir.

Clinton’ın gerek Türkiye özgülünde, gerekse genelde öne çıkardığı konular aynı zamanda AGİT gündemini oluşturuyor. Zaten kuruluş gerekçesinden bugüne dek gündemin belirlenmesine kadar, AGİT, ABD imzası taşıyor.

Yumuşama politikasının ürünü bir konferans: AGİT

AGİT’i önceleyen yapı Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı’dır (AGİK) 1960’larda başlayan yumuşama politikasının ürünüdür. AGİT, ABD imzası taşıyor.

ortaya çıkmıştır AGİK. İlk toplantı 1973’te Helsinki’de yapıldı. 1975 de imzalanan “Helsinki Senedi”yle konferansın çatısı oluşturuldu. “Helsinki Senedi”ni, Arnavutluk dışında tüm Avrupa ülkeleri ile ABD ve Kanada imzaladılar. Senet üç bölümden oluşuyor ve her bölüme “sepet” adı veriliyor. İlk sepette güven artırıcı önlemler ve silahsızlanmanın bazı yönleri ele alınıyor. İkinci sepette ise ekonomi, bilim, teknoloji ve çevre alanları hakkında belgeler yer alıyor. Son sepet ise, “yeni dünya düzeni”nin iki ana argümanı olan, insan hakları ve demokrasi üzerine belgelerden oluşuyor.

AGİK kapsamında imzalanan “Paris Şartı”, “yeni dünya düzeni” ile yaşıt. ‘90’da

imzalanan “Paris Şartı” AGİK’i AGİT’e evrilten sürecin ilk adımı oldu. Burada, iki yılda bir zirve yapılması ve dışişleri bakanlarının yılda bir kez toplanması kararlaştırıldı. ‘91’de AGİK Parlamenterler Asamblesi kurularak teşkilatlanmaya yönelik yeni bir adım atıldı. ‘92’de ise eski SSCB üyelerinin AGİK’e katılmaları kabul edildi. Yine ‘92 Helsinki Zirvesi’nde AGİK’in değişimi karara bağlandı. Son olarak ‘94’de Budapeşte’de yapılan AGİK zirvesi AGİT’e geçiş aşamasındaki son zirve oldu. 1 Ocak ‘95’den itibaren Konferans Teşkilata evrildi ve AGİT doğdu.

‘96’da Portekiz’de yapılan zirvede Türkiye bir sonraki zirve için adaylığını koydu. ABD-Rusya gerginliği nedeniyle bu zirve bir yıl ertelenerek gerçekleştirildi.

Misyon örgütlenmesi AGİT

AGİT üyesi 54 ülke eşit oy hakkına sahip. AGİT’le alınan kararların hukuki değil ama siyasi olarak bağlayıcı olduğu gözönüne alındığında, kararların alınmasında asıl söz sahibinin kimler olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Yıllık periyodlarla toplanan Bakanlar Konseyi’nde üst düzeyde kararlar alınmaktadır. Ama AGİT’in asıl karar organı haftada bir Viyana’da toplanan Daimi Konsey’dir. AGİT çerçevesinde uygulanan anlaşmalar ise şöyle: Güven ve Güvenlik artırıcı önlemler; Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Müzakereleri (AKKUM); Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması (AKKA); Açık Semalar Anlaşması.

AGİT görünürde niyet ve temenniler örgütlenmesi gibi bir izlenim uyandırıyor. Ama bu izlenim AGİT bünyesinde oluşturulan misyonlarla ortadan kalkıyor, yerini müdahaleci bir örgütlenmeye bırakıyor. AGİT alanı içinde değişik adlarda ve statülerde görev icra eden 14 “gözlem” misyonu var. Örgüt bütçesinin %88’i bu misyonlara ayrılıyor. Adı her ne kadar “gözlem” misyonu olsa da, gözlemden daha ötesini yaptığı ortadadır.

Misyonlar, gönderilecekleri ülkenin onayıyla “gözlem”e başlayabiliyor. Üye ülkenin izin vermemek gibi bir şansının olduğu pek söylenemez.

Çünkü böylesi durumlarda izin vermesi için siyasal-ekonomik baskı uygulanması bir yana, değişik adlar altında izin alınmaksızın da misyon gönderilebiliyor. Bu misyonların giderleri farklı bir bütçeyle karşılanıyor. ABD %12.4'le bu misyonlara en çok bütçe ayıran ülke. Bu, teşkilata ayırdığından daha fazla miktardadır. ABD'nin bu misyonlara kattığı insan ve teknoloji yine teşkilata kattığından daha fazladır. Sadece bu veri bile, misyonların önemi ve işlevi hakkında fikir vermeye yetmektedir.

Yüzyılın son zirvesi sansasyonu

AGİT İstanbul Zirvesi'ne hazırlık kapsamında düzenlenen gözden geçirme konferanslarının ilki 20 Eylül-1 Ekim tarihleri arasında Viyana'da yapılmıştı. İkinci bölümü ise 8-11 Kasım tarihleri arasında Çırağan Sarayı'nda yapıldı. 170 sivil toplum kuruluşunun katıldığı konferansa özellikle yurtsever çevre büyük ilgi gösterdi. Elde ettikleri tek şey ise, Clinton'ın meclis konuşmasında konuya ilişkin sözlerinde ifadesini bulan vaatler oldu: "Her etnik gruba devlet kurma hakkını tanıdığımız takdirde, yeryüzünde 500 tane devlet ortaya çıkacaktır. Sonuçta en iyi yapı ulus devlettir." Ama ulus devlet etnik gruplara kendilerini ifade etme olanakları sağlamalı, yani lütfetmeli. Bu çerçevede çözümü her ülke kendi özgünlüğünde gerçekleştirmeli. Nitekim TC de yıllardır bu söylenenleri uyguluyor. Kendine özgü olarak '90 başlarından bu yana "Kürt realitesi"ni kabul ediyor. Yurtsever hareketin teslimiyetinin ardından hiç kuşkusuz "Kürt realitesi" daha açık tanınacaktır! Clinton'ın sözleri de, konferansta çıkan vaatler de, realitenin daha açık tanınması üzerinedir. Yurtsever basından anlaşıldığı kadarıyla, bu kadarı bile onları memnun etmeye yeterli gelmiştir. Zirvede ise bu konu, vaat düzeyinde de olsa pek gündeme gelmemiştir.

Clinton-Yeltsin tartışması, hatta küfürleşmesiyle "renklen" Zirve'nin gündem maddelerinin başında Rusya'nın Çeçenistan'a saldırısı geliyordu. Bölge zenginliklerini paylaşma savaşımından başka bir şey olmayan tartışma, iki haydut gücün kozlarını paylaşmasıydı. Masada süren sinir savaşını Clinton kazandı. Ama anlaşma metinlerinde şimdilik kazanan yok. Yine de ABD lehine bir uzlaşma sağlandı.

Rusya, Avrupa Güvenlik Şartı'nda Çeçenistan'a gönderme yapılmamasını ve iç işlerine karışılmamasını istedi.

AGİT ise Rusya'dan üç şey istiyordu:

- 1- AGİT destek grubunun (misyonunun) Çeçenistan'a girmesi,
- 2- İnşaat ya da ofis açılması,
- 3- Rusya ile Çeçenistan arasında politik inisiyatif kullanma hakkı.

AGİT üyesi 54 ülke, sonuç olarak, Rusya'nın toprak bütünlüğüne dokunulmadan bir "siyasal çözüm getirilmesi" konusunda anlaştı. Rusya AGİT dönem başkanı Knut Vallebeck'in bölgeyi ziyaret etmesini kabul etti. AGİT Rusya'dan

Çeçenistan'dan çekilmesine ilişkin takvim istiyordu, ama bu konuda tatmin edici bir yanıt alamadı. Sonuç olarak Rusya'da ABD'de, kazananın olmadığı bir "Piris zaferi" elde ettiler. Ama yine de avantajlı konumda olan ABD.

Sömürü koridoru anlaşmaya bağlandı

AGİT Zirvesi Türkiye açısından Bakü-Ceyhan anlaşmasının imzalanacağı beklentisiyle ayrı bir önem kazanıyordu. Beklenen gerçekleşti ve Bakü-Ceyhan anlaşması imzalandı. ABD'nin tanık olarak imza attığı anlaşmaya, Türkmenistan, Gürcistan, Kazakistan, Azerbaycan ve Türkiye taraflar olarak imza attılar. Hazar enerji kaynaklarını batı pazarlarına taşıyacak dört anlaşma, iki deklarasyon ve bir zabıt imzalandı. Maliyeti 2 milyon 400 bin dolar olarak hesaplanan koridorun 2004 yılında tamamlanması öngörülüyor. Böylece Transhazar doğalgazı deklarasyonu Rusya'dan doğalgaz satın alınmasını öngören Mavi Akım projesi ertelenmiş oluyor.

Herşey yolunda görünse de, durum hiç de böyle değil. Zira BP Amoco projeye finans desteğinde bulunmayacağını belirtti. Üstelik BP Amoco, imzalanan anlaşmaların yalnızca ileride başlayacak görüşmelerin çerçevesini oluşturduğunu vurguluyor. Türkiye, hattın kendi topraklarından geçen tüm maliyetini üstlenirken, hattın geçeceği Gürcistan ve Azerbaycan kendi topraklarından geçecek kısmın

maliyetini yarı yarıya Azeri Petrolleri Uluslararası Konsorsiyumu (AIOC) ile paylaşacak. Konsorsiyumun büyük ortağı BP Amoco'nun finans desteğinde bulunmayacağını açıklaması, Gürcistan ve Azerbaycan topraklarından geçen bölümün kim tarafından finanse edileceği sorunu gündeme getiriyor. Tüm bunlar bir yana, hat tamamlandığında pompalanacak petrol, bu hattı kazançlı kılmaktan çok uzak. Hattan

akacak petrol miktarı için bile henüz bir anlaşma yapılmamış. Buna AIOC karar verecek. Kısacası bu miktar emperyalist konsorsiyumun insafına kalmış durumda.

Kıbrıs halkının kaderi masada

Zirve'nin önemli gündem maddelerinden biri de Kıbrıs sorunu. Zirve'den birkaç gün önce BM'in statüyü eşitleme eğilimi üzerine, Denktaş 3 Aralık'ta New York'ta yapılacak görüşmelere katılmayı kabul etti.

AB Kıbrıs'da tarafların eşit statüde olmalarına karşı. Buna rağmen ABD eşit statüyü savunuyor. BM'nin eşit statüye ikna olmasında ABD'nin bu tutumunun payı olduğu görülüyor. Clinton'ın KKTC (asıl ifadesiyle TC) tarafından da isteği var: Görüşmelere önceden alınmış kararlarla gidilmesin, çözüm görüşmeler sırasında masada bulunsun. Ayrıca ABD Türkiye'nin AB aday üyeliği sorununa

Kıbrıs sorununun karıştırılmasına da sıcak bakmıyor. Kısacası, ABD çözümü adım adım döşeniyor. AGİT'te bunun bir adımı atıldı.

Zirve sonucu: Güvenliği alınan emperyalist çıkarlardır

Henri Kissinger "Diplomasi" adlı kitabında AGİK'e ilişkin şunları söylüyor: "Sepet 3, bütün imzacılara... bazı temel insan haklarını uygulama ve destekleme yükümlülüğü getiriyordu... Olaylar öyle gelişti ki, Doğu Avrupa'da kahramanca bir kavga veren reformcular, ülkelerini Sovyet hegemonyasından kurtarmak için verdikleri mücadeleden sepet 3'ten yararlandılar." (s. 722) Sovyet hegemonyasından kurtuldular ve ABD ile AB hegemonyasına girdiler. "Böylece Avrupa Güvenlik Konferansı ikili rol oynadı" diye devam ediyor Kissinger: "Planlama aşamasında, Avrupa'da Sovyet hareketlerini ılımlı düzeye getirdi ve sonradan da Sovyet imparatorluğunun çöküşünü hazırladı."

AGİK'den AGİT'e misyon çok fazla değişmedi. Dün SSCB'ye karşı (SSCB'yi de içine alarak) konumlanan yapılanma, bugün başta devrimci hareketlere olmak üzere tüm muhalif hareketlere karşı konumlanıyor. Yüzyılın son zirvesinde bu durum bir kez daha teyid edildi.

Zirve sonunda 4 belge imzalandı:

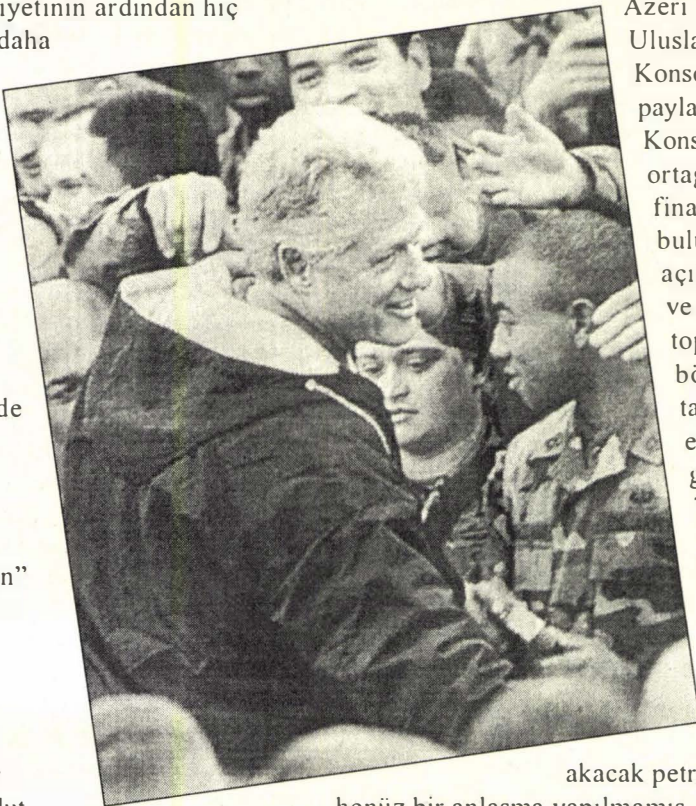
1- AKKA: 30 ülkenin imzaladığı anlaşma, şimdiye dek bloklaşmayı esas alarak silah ve askeri donanım bulundurma tavanını belirliyordu. Son şekliyle ülke tavanları esas alınıyor. Rusya, ayrıca ek bir belgede, Gürcistan'daki askeri varlığını azaltma sözü verdi. ABD ise, AKKA anlaşmasını ancak Moskova'nın taahhütlerini yerine getirmesinden sonra onaylayacağını açıkladı.

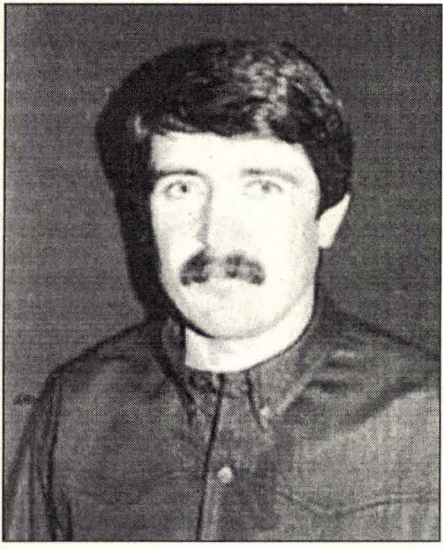
2- Viyana Bildirgesi: Ülkelerin silah ve askeri donanımları hakkında diğer ülkeleri bilgilendirmesini içeriyor.

3- İstanbul Deklarasyonu: Çeçenistan, Dağlık Karabağ, Abhazya sorunları bu deklarasyonda yer alıyor. Ama hiçbirisi için de öyle ya da böyle bir "çözüm" üretmiyor. Müdahaleye açık bir belirsizlik...

4- İstanbul Şartı (Avrupa Güvenlik Şartı): Zirve'nin amaçlarını ve neye hizmet ettiğini en iyi biçimde veren İstanbul Şartı'nın içeriği ana hatlarıyla şöyle: AGİT potansiyel çatışma bölgelerine daha hızlı müdahale edecek (İstanbul deklarasyonundaki belirsizlik burada ortadan kaldırılıyor. ABD dilediğinde, sorunlu yerlere AGİT şemsiyesi altında müdahale edebilecek.); misyonlar geliştirilecek; REACT adı altında hızlı uzman ve yardımcı işbirliği ekipleri oluşturulacak; AGİT'in polis faaliyetlerinde bulunma yeteneği geliştirilecek; AGİT alan operasyonlarının planlanması ve konuşlandırılması için bir operasyon merkezi oluşturulacak; AGİT ile NATO arasındaki ilişki, AGİT'in NATO'ya tabi olması ekseninde gelişecek. Bu maddeyle AGİT'te ABD hegemonyası teyid ediliyor.

Zirve boyunca insan haklarından, demokrasiden, barıştan, silahların azaltılmasından söz edildi duruldu. Ama AGİT'in en önemli belgesi olan Avrupa Güvenlik Şartı'nın maddeleri güvenliği arttırmaya ve ayrıntılandırmaya ayrılmış. Bu yıl içinde gerçekleşen hemen bütün zirvelerde öne çıkan konu güvenlikti. Zira, emperyalist-kapitalist sistemin geleceği için, dünya ölçüsünde her geçen gün biraz daha boyutlanan sömürü ve talanın güvenceye alınabilmesi, her türlü karşı koyuşun kanla bastırılması gerekiyor. Üstelik "insan hakları, demokrasi ve barış" söylemleri eşliğinde...

Komünist tutsakları **bekleyen sorumluluklar...** **Zindanda şehitlerle** **var edilen** **partili yaşam**

“Hoşçakalın... Sizleri çok seviyorum...”

Ümit yoldaşın ölümsüzler burcunda göndere çekilmeden az önceki sözleri bunlar. Habip yoldaşın gözlerinin öfkeye kesmiş bir yağmur bulutunu indiren “son” sözleri.

Programımızın göndere çekildiği Partimizin Kuruluş Kongresi kapanış konuşmasında, artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık, diyordu Ümit yoldaş. O ve Habip yoldaş tereddütsüz öldüler, orak-çekiç, yıldızlı bayrağımıza kendi kanlarının kızılığını bırakarak bayraklaştılar.

Ümit ve Habip’in yoldaşları olarak bizlerin, onlar gibi, uğrunda tereddütsüzce öleceğimiz Partimiz bugün bir yılı geride bırakmış durumda.

Parti müjdesini coşkun bir kıvançla karşılamıştık hepimiz. Ama komünist tutsaklar olarak “içerde” olmanın, faaliyet ve etkinlik alanımızı daraltan burukluğunu içimizde hissediyorduk.

Ama aslanan, her alanda Partili kimliğin düzeyine erişmek, her alanda Partiyi var etmekte. Bu anlamda bir başarıdan söz edebiliyorsak, bunda Habip ve Ümit yoldaşların maddi-manevi payları belirleyici oranda büyüktür.

Partileşme öncesinde, zindan cephesinde oturulmuş, tanımlı hale getirilmiş bir merkezi örgütlülüğümüz yoktu. Bunun eksikliği Habip yoldaşın birikimi, örgütçü yetkinliği ve yorulmak bilmez çabaları sayesinde kapatılıyordu. Bulduğumuz alandaki her sorunu yalnızca işleyiş açısından değil, çözüleceğine duyduğumuz güvenle Habip yoldaşa iletmiyorduk. Bugüne dek, ona iletip de çözülmeyen tek bir sorunumuz dahi olmadı.

Yine de Partili kimlik, kişilerin yetkinliği üzerinden sorunların çözülmesini yetersiz bulur. İlerde yanlışlara gebe bir durumdur bu. Partili kimliğin altını doldurmak örgütlenmeyle olur, kurumsallaşmayla olur. Bu açıdan “Cezaevi Merkezi Örgütlülüğü”nin kurulması büyük bir adımdı.

“Bir Partili nerede ise Parti oradadır” diye başlıyordu CMÖ’nün kuruluşunu ilan eden metin. “Alan ve koşullar bu gerçekliği değiştirmez, değiştirmemelidir. Parti disiplini, parti kültürü, parti ihtiyaçları partili yaşamın ihtiyaçlarını belirler. Yaşamın tüm alanında bu böyledir.” (Ekim, sayı: 200, Ocak ‘99)

Zindanlar emek ve sermayenin savaşımının devam ettiği en “zorlu” alanlardan biridir. Sermayenin teknik anlamdaki olanca gücüne rağmen, diz çöken hep o olmuştur. “Bu gücü ve iradeyi var eden, süreklileştirip güvenceye alan ise, örgüt ve örgütlü yaşamdır.”

Merkezleşmenin olmadığı koşullar, federatifleşmeye daha da kötüsü bireycileşmeye uygun nesnel koşulu sunar. Partili kimlik ise öncelikle bu nesnel zemini yok etmeyi şart koşar.

“Biz artık dünyanın dar örgütü değil, milyonların geleceğini temsil eden bir iradeyiz, Partiyiz!”

Dolayısıyla yaşadığımız her alana Partiyi taşımak, Partiyi yaşamak, Partiyi güçlendirip geliştirmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız...”

Zindana hapsolmamalıyız. “Zindanlar da sınıf mücadelesinin bir alanıysa, burada da Partinin ihtiyaçlarını, dolayısıyla devrimin ihtiyaçlarını esas alan bir yaşamı örgütlemek, kurumsallaştırmak... her birinin kendi içinde kurumsallaşmasını sağlamak, dahası merkezi bir kurumsallaşmaya gitmek ve bu cephede Partili iradeyi merkezileştirmek, biz komünistler için zorunlu bir ihtiyaçtır.

1) Bu zorunlu ihtiyaçtan hareketle merkezi bir cezaevi örgütlülüğü kurmuş bulunuyoruz...”

CMÖ kurulmuş, zindanlarda Partili kimliğin ilk yansıması gerçekleşmişti. Sıra CMÖ’nü bir tüzük etrafında tanımlı hale getirmek ve buna işlerlik kazandırmaktaydı. CMÖ adına Habip yoldaşın kaleme alıp tartışmaya sunduğu taslak metin, zindanlardaki hemen tüm yoldaşların iradesini yansıtmaktadır. Coğrafyamızda, devrimci örgüt ve partilerde genel olarak tüzük vs. yukarıdaki birileri tarafından hazırlanır ve diğerleri tarafından kabul edilir. Şef kültürünün her alanda yansımasıdır ve devrimci demokratizm bununla malüldür. Komünistler ise Ümit yoldaşın deyimiyle bu kültürü yıkıp yeni bir kültürü oturtmuştur. Habip yoldaşın tartışmaya sunduğu taslak metin de bu kültürün bir parçasıdır. Deyim uygunsa Habip yoldaş hazırladığı metinle zindanlarda bulunan tüm komünist tutsakların sekreterliğini yapmıştır. Metne yansıyan kolektif iradedir. Ve yine aynı metinde kolektif irade güvence altına alınmaktadır.

Zindan cephesinde Partili kimliğin ilk yansımasıydı CMÖ’nün kurulması, ikincisi ise tutsak yakınları örgütlülüğünün kuruluşuydu.

“Bu cephedeki imkanlara, yalnızca zindanlara yönelik saldırıların ihtiyaçlarını karşılamak için değil, aynı zamanda esas olarak, siyasal sınıf çalışmasının bir parçası haline getirmek perspektifiyle yaklaşacağız.” (KB, sayı: 55, 8 Mayıs ‘99) denmişti bu çalışmanın ilk adımları atılırken.

Var olan tutsak örgütlenmeleri ancak zindanlarda bir hareketlilik olduğunda harekete geçen, bunun dışında atıl kalan “klasik dernekler”den farksızdı. Böylesi bir tutsak yakınları örgütlenmesi Partimizin sınıfsal kimliği ve hedefleriyle örtüşmüyordu. “Biz bu örgütlülüğü, sınıf ve kitle çalışmasının tutuklu aileleri cephesindeki ayağı olarak değerlendiriyor ve bu perspektifle hareket ediyoruz.” (Kızıl Bayrak, sayı: 57, 22 Mayıs ‘99)

Bu perspektifle tutsak yakınları birkaç toplantı gerçekleştirdi. Ne var ki verili durumda henüz bu örgütlülüğün oturduğu, hatta kelimenin tam anlamıyla “kurulduğu” söylenemez. Bunu yaşama geçirmek öncelikli olarak zindan cephesindeki komünist tutsakların ve tutsak yakınlarının

önündeki görevlerin başında gelmektedir.

Geride bıraktığımız bir yıl içinde sermaye devletin zindanlara yönelik saldırısı şiddetini sürekli artırarak devam etti. Komünist ve devrimci tutsakları inançlarından, kimliklerinden soyundurup kişiliksizleştirmek, soysuzlaştırmak, bunu başaramadığında -ki başarma şansı yok- tutsakları fiziki olarak yok etmek, bu saldırının esas amacıydı. ‘91 yılından bu yana bu saldırının sermaye açısından somuttaki politik adı ise, hücre tipi zindanların hayata geçirilmesi idi.

Komünist tutsakların bu politikaya yanıtı, “Hücrelere girmeyeceğiz!” biçiminde oldu. “Hücrelere girmeyeceğiz, bedel ödeteyeceğiz!” Habip yoldaşın sloganlaştırıp altını teorisiyle ve pratiğiyle doldurduğu bu tutum, “Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!” sloganında özetleniyordu. Bedel ödemek, her ne kadar savunma pozisyonunda kalmak gibi -özellikle Habip yoldaş tarafından- eleştiri konusu olsa da, gerektiğinde bundan da çekinilmeyecekti. Çekinilmedi de...

Bu politik-pratik duruşla düşmanın her saldırısı karşısında, bulunduğumuz her yerde Partimizin sıradan neferleri olarak savaş alanında yerimizi aldık. Yüzlerce kilometre uzakta da olsa barikatımızın başında komutanımız Habip yoldaştı. Her zafer sonrası bizleri gözlerimizden öperek ödüllendiriyordu.

Son eylemde ise uzaklık ortadan kalkmıştı. Onlar için gözlerimizden süzülüp inancımızı çelikleştiren gözyaşlarımızda, öfke ve sınıf kınıyla kaban yürekllerimizdeydiler. Arada hiçbir mesafe bırakmayan yakınımızda, barikatımızın başındaydı komutanlarımız Habip ve Ümit yoldaşlar.

Düşman onları susturduğunu sandı. Ama biz komünist tutsaklar o gün bugündür onların sesini daha gür duyuyoruz. Gökyüzünü fethedercesine haykırıyorlar: “Yoldaşlar bedel ödedik, bedel ödetireceğiz!”

Habip ve Ümit yoldaşların şehit düşmesi tüm yoldaşlara onların anısını yaşatmak gibi bir sorumluluk yüklüyor. Ama onların zindanda şehit düşmüş olmaları, zindanlardaki komünist tutsaklara daha büyük, onurlu bir sorumluluk yüklüyor. Sorumluluğumuzun adı; zindanlarda Partiyi var etmektir. Çünkü yoldaşlarımız partimiz uğruna tereddütsüz ölümü kucakladılar.

Partili olmak Habip ve Ümit yoldaşlar gibi düşündürmektir!

Partili olmak Habip ve Ümit yoldaşlar gibi savaşımdır!

Partili olmak Habip ve Ümit yoldaşlar gibi ölümü yenmektir!

Partili olmak şehitlerimiz gibi “Herşey parti ve devrim için!” demektir!

Çankırı Cezaevi’nden
TKİP’li tutsaklar

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Parti Pr

Sınıfın ve dev

Herşey bir yana, bugünün Türkiye'sinde su veya bu programa ya da platforma sahip olan akımların tümü de artık geçmişe ait akımlar. Bu akımlara geleneksel sol akımlar diyoruz. Geleneksel olmak kuşkusuz kendi başına bir kusur değildir. EKİM kimliğini, aynı zamanda klasik geleneğe, Marks ve Lenin'in geleneğine dönmeye borçludur. Biz o geleneğe dönmeseydik, marksist yöntemi yakalayamaz, dolayısıyla toplumu ve günümüz dünyasını doğru bir biçimde anlayıp değerlendiremeyi de başaramazdık. EKİM 1. Genel Konferansı'nın parti üzerine değerlendirmelerine bakarsanız, orada, teorik gelişmeye ilişkin ilk bölümde, Marksizmin özü, yöntemi, temel bilimsel anlayışı söz konusu olduğunda, klasiklere dönmek ihtiyacı ve bunun nedenleri ortaya konuluyor. Klasiklere dönmek, yani Marks'ın ve Lenin'in devrimci işçi sınıfı biliminin temellerini döşediği döneme, bu dönemin yönetsel anlayışına dönmek, yani bilimin devrimci özüne ve yöntemine dönmek... Ama somut sorunlara somut çözüm getirmek söz konusu olduğunda ise, bugünün gerçeklerine bakmak, devrimci bilimin ışığında tam da bugünün dünyasına bakmak. Oradan alınan sağlam teorik perspektif ve yönetsel tutumla, çağdaş dünyanın bugün ortaya çıkardığı sorunlara bakmak. Yöntemde geriye dönmek, fakat çözümde ileriye ya da günümüze bakmak.

Parti program ve işçi sınıfı

Semih: Ben program-sınıf ilişkisi üzerinde durmak istiyorum. Ön tartışma metinlerinde de vurgulanıyor; biz bir siyasi grubun, bir çevrenin programını değil, bir sınıfın programını hazırlıyoruz. Yani işçi sınıfının devrimci programını hazırlıyoruz. Döne döne partinin ilanının bu anlama geldiğini söylüyoruz. "Program nedir?" tartışması çerçevesinde bu vurgunun büyük bir önemi var.

Programın farklı açılardan tartışılması kuşkusuz gerekli. Türkiye sol hareketinde program bilincinin olmaması nedeniyle, program-eylem ilişkisi üzerinden bir tartışma muhakkak ki anlamlı. İçe dönük bir tartışmanın yapılması da kuşkusuz önemli. Ama bunların ötesinde, esas olarak dışa dönük bir biçimde, yani işçi sınıfının temsilcisi bir parti olarak bir program

tartışması yapmamızın, bu yönde bir vurgunun daha önemli olduğunu düşünüyorum. Biz işçi sınıfının devrimci partisiyiz, bunu ilan ediyoruz, programımız bu çerçevede bir anlam taşıyor. Bu, kendi örgütlerimizin, alt birimlerimizin donatılması çerçevesinde değil, tümüyle dışa dönük bir anlam taşıyor. Böyle bir inançla, böyle bir vurguyla gitmenin önem taşıdığını ifade etmek istiyorum.

Bayram: Semih yoldaşın söylediklerini oldukça anlamlı buluyorum. Her program bir sınıf içindir. Önüne proletarya devrimi ve komünizm hedefini koymuş olan bir program da açıktır ki proletarya içindir. Kuşkusuz programın sınıf için olması, sınıf içerisinde hemen karşılık bulacağı anlamına da gelmez. Başlangıçta sınıfın ileri, bilinçli, öncü ögeleri içerisinde bir karşılık bulacaktır. Ancak süreç içerisinde sınıfın daha geniş kesimlerini kucaklamayı başarabilecektir. Program bir tarihsel dönemi hedef alıyorsa, kendi kuvvetlerini de o tarihsel dönem içerisinde bulacaktır.

İşte bu sürecin uzaması, diyelim ki sınıfın öncü ögelerinin bir program etrafında kenetlenmesi, fakat daha geniş kesimlerini kucaklamanın uzaması, proletarya partisi içerisinde kendisini çoğu zaman tasfiyeci süreçler olarak gösterebiliyor. Bu tür tasfiye süreçleri, program bilincinin alttan alta kemirilmesine, o bilincin kararmasına yolaçıyor.

Dolayısıyla, programımızın proletaryanın programı olması, proletaryanın bugünden yarına bu programı benimseyeceği anlamına gelmiyor. Eğer bunu gözetmezsek, sözünü ettiğim tasfiyeci süreçleri anlamakta ve elbetteki göğüslemekte güçlük çekeriz.

Programımız mevcut tüm programların geçersizliğinin ilanı olacaktır

Tuna: Türkiye gibi modern bir ülkede, proletaryanın devrimci partisi, onun devrimci programı iddiası ile çıkıyoruz. Doğal olarak, sınıfın siyasi temsilciliği iddiası ile çıkıyoruz. Bu aynı zamanda, bu ülkede işçi sınıfı davası adına ortaya çıkan, bu rolü oynayamamakla birlikte bu role bağlılıklarını iddia eden ve buna inanan akımların gereksizleştiklerinin de ilanıdır. Bizim programımız onlarla aramızdaki ayrımları netleştirmek açısından değil, onların gereksizleştiklerini ilan etmek açısından bir anlam taşıyor. Bu temel önemde fikir, ön tartışma tutanaklarında da var.

Biz programımızla hem onların ara akım konumunu tanımlamış, ona vurmuş, bunun bilimsel bir eleştirisini yapmış oluyoruz, hem de devrimci pratik mücadelede tuttukları yeri göstermiş oluyoruz. Doğal olarak bizim bu noktadan sonra artık, sol hareketin program alanındaki yapısal zayıflığını eleştirerek kazanabileceğimiz fazla bir şey yok. Bugünden sonra bu yalnızca onların öncülük iddiası çerçevesinde gereksizleştiklerinin ilanı olacaktır. Bu aynı zamanda, yarın öbür gün örgüt içerisindeki herhangi bir tartışmada, ancak program temelinde bir ayrılığı meşru kabul edebileceğimiz, ya da ayrımların buradan tanımlanmasını isteyeceğimiz bir yere geliyor. Sonuç olarak sola karşı iddiamız, program üzerinden polemiklerle onlarla aramızdaki ayrım noktalarını ortaya koymaya değil, onları gereksizleştirmeye dönüktür, böyle olmak durumundadır.

Cemal yoldaş konuşmasında, bizdeki program bilinci zayıflığı ile pratik işlerin yoğunluğu arasında bir bağlantı kurdu. Meselenin böyle bir yanı var. Ama bu kongreden çıktığımızda, biz dar bir insan grubuyla politik-örgütsel planda büyük işlerin altına gireceğiz. Bugünkü çalışmamıza dışardan bakıldığında, EKİM'in çok daha geniş bir örgütsel yapıya sahip olduğu sanılıyor. Dışardan bakıldığında böyle görülmesi de son derece doğal. Bu, onun bu ülkede oynadığı politik rolle bağlantılı. Ama dar pratik, sadece dar bir illegal örgütsel yapının zorluklarından gelmiyor. Bizim faaliyeti siyasi bir sınıf faaliyeti olarak planlayamamamızdan kaynaklanan bir yanı da var bunun. Program çerçevesinde içe yönelik eğitim ihtiyacı, esasta bunu kazandırmaya yöneliktir. Bunun hakkını vererek gerçekleştirebildiğimizde, faaliyetimizin tümüyle değişeceği bir tabloyla yüzyüze kalacağız biz.

Ben üzerinde durulan bir noktaya daha değinmek istiyorum. Program somuttur diyoruz. Programın somutluğu, bu siyasi coğrafyada kurulu düzene ve mevcut sınıf iktidarına karşı bir savaş ilanı olmasından kaynaklanıyor. Doğal olarak biz yeni dönemin yeni bir hareketiyiz. Modern revizyonizmin çöküşünün sonucunda dünya çapında kaçınılmaz olarak bir karmaşa döneminin yaşanacağını, ardından bir harmanlanma döneminin geleceğini, bu yeni dönemin kendine uygun yeni devrimci hareketleri yaratacağını daha çöküşün hemen ertesinde söyledik. Bu, bir yandan devrimci yapıların tasfiye süreci ve bunun nedenlerini araştırmaya dönük nesnel eğilim yüzünden böyledir; bir yandan da, dünyada proleter devrimler ve yeni halk isyanları diyebileceğimiz toplumsal hareketliliğin kendini yeniden ortaya koyacağına dair güvenin bir sonucudur. Bunlar, birbirini besleyecek bir tarzda, yeni dönemin yeni hareketlerini yaratacaktır.

Bizim bunlar arasında iddiamız olacak mıdır? Bu tümüyle bu ülkede oynayacağımız politik role bağlıdır. Bizim ortaya koyduğumuz program ancak işçi sınıfı ve kitleler arasında bir savaş gücü ortaya koyduğu ölçüde, uluslararası çapta da kendi rolünü oynayabilir. Bu, Türkiye'deki sınıf savaşımında yaratacağı etkiyi arkasına alarak, yeni dönemin devrimci partisinin ne olduğunun pratikte görülmesi üzerinden gerçekleşebilir ancak. Bolşevizm de başarısını böyle sağlayabildi. Marksist olmak iddiasındaki koca bir uluslararası sosyal-demokrat hareket vardı yüzyılın başında, fakat 1914'te büyük bir çöküş yaşandı. Bu koşullarda Ekim Devrimi'ne dayanmaksızın, uluslararası bir Bolşevizim akımı haline gelmek çok da kolay değildi.

Ben bu soruna (dar anlamıyla program yapısını ayrıca tartışacağız) programımızda tarihsel sorunlarla ilgili bir bölüm olup olmaması açısından bakmıyorum. Sorunun özü ve esası, programın esasta bir siyasi coğrafya üzerinden bir savaş ilanı olmasıdır. Doğal olarak programımızı bu temel üzerinde tanımlamamız gerekiyor.

Biz program tartışmaları yaparken. önümüzde İran Komünist Partisi isimli şimdiki akibeti belirsiz bir grubun programı da vardı. '80'lerin erken döneminde yazılmış bu metin, gerçekte bir arayışın ifadesi. Ve biz bu arayışın ideolojik yönden kendi dönemine göre bir ileriliği temsil ettiği değerlendirmesi yapmıştık. Kuşkusuz bu, daha çok 1980'lerin erken bir evresinde,

Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/2

Devrimin programı

İran'daki sosyo-ekonomik yapıyı doğru anlamak açısından böyle, bunun ötesinde bu doğru tespitlerden çıkardığı sonuç, bizim geleneksel akımların '87 sonrası çizgisinden farklı değil. Yine bu partinin İran'ın sosyal ve iktisadi gerçeklerine ilişkin tespitlerindeki ilerilik dikkatimizi çekebiliyor. Doğal olarak, bizim Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına, onun emperyalizme bağımlılığına, vb. sorunlara ilişkin olarak programda söyleyeceklerimiz, fazlasıyla enternasyonalist bir karakter taşıyor. Bu, programın biçimiyle onun ruhu ve özü arasındaki bir farklılık bir bakıma. Ben sadece bunu eklemek istiyorum.

Sınıfın ve devrimin programı

Cihan: Yoldaşın son söyledikleri üzerinden bir şey eklemek istiyorum. Yoldaşlar zaman zaman tekrarladıkları için de bunu önemli görüyorum. Hareketimizin ve programımızın uluslararası rolü ve önemi üzerinde çok fazla durmak gerekmiyor. Bu rolü oynayıp oynayamayacağımız, gerçekten bu rolün tarihsel temsilcisi olup olamayacağımız sorusu, önümüzdeki tarihsel dönemin pratiği içerisinde yanıtını kendiliğinden bulacaktır. Dolayısıyla ben bu konudaki vurguları çok anlamlı bulmuyorum. Böyle bir inanç taşıyabilirler yoldaşlar, ama bunun çok fazla öne çıkarılması gerekmiyor. Bu yalnızca hoş olmayan duyguları ve yanlış eğilimleri besler.

Bizim öne çıkaracağımız nokta, ortaya koyacağımız programı gerçekleştirme iradesi ve ciddiyeti olabilmelidir. Biz bunda başarı sağlayabildiğimiz ölçüde, Tuna yoldaşın da belirttiği gibi, bu, programımızın uluslararası değerine ve etkisine de maddi bir dayanak oluşturabilecektir. Pratikte denenmemiş ve kanıtlanmamış hiçbir düşüncenin özel bir etki yaratabileceğini zannetmiyorum. Bizimki bir inançtır, bu inancı taşıyalım. Bu inancın tokluğuyla hareket de edelim. Ama kanıtlanmış bir şeymiş gibi, bunu çok özel bir tarzda ön plana çıkarmayalım. Bu düşünce bende yeni de değildir. 1. Genel Konferans'ın açılış konuşmasına bakılırsa, orada yine bir yoldaşın bu konudaki bazı aşırı vurgularına karşın söylenmiş şeyler vardır; platformumuzun tarihi bir anlam taşıyıp taşımadığı tümüyle geleceğin sorunudur, türünden eleştirel uyarılar vardır. Bu konularda çok özel iddialarla ortaya çıkmayalım. Bunları doğru da bulmuyorum.

Bizim asıl vurgumuz, özellikle 10 yıllık süreçte pratikte belirgin bir zayıflık taşıdığımız göz önüne alınırsa, ortaya koyacağımız programın gerçek bir siyasal sınıf pratiğinin dayanağı olabilmesi üzerine olmalıdır. Ve biz programımızın taşıdığı çok özel önemi, önümüzdeki siyasal görevlerle, tutarlı devrimci bir siyasal pratikle, kendi pratiğimizi bir devrimci sınıf pratiğine dönüştürme görev ve sorumluluğuyla bağlantılı olarak ortaya koymalıyız. Dikkatimizi buraya yöneltmeliyiz.

Bir parti kendi ülkesinde devrimi gerçekleştirmek, ileriye yönelik bir tarihsel gelişmenin dayanağı olabilmek sorununa önem verdiği ölçüde, bunun gereklerini yerine getirmeyi başarabildiği ölçüde, o parti uluslararası bir önem de taşıyacaktır. Enternasyonalizmin en temel unsurlarından biri budur zaten. Enternasyonalizm, dünya devrim sürecini

güçlendirmek üzere kendi ülkesindeki devrimin başarısı için mümkün olanın azamisini yapabilmektir her şeyden önce. Elbette bu enternasyonalizmin yalnızca bir yönüdür, fakat temel önemdedir. Kendi ülkenizde kendi burjuvazinizle savaşta başarı kazanabildiğiniz ölçüde, dünya devrimi davasına da en iyi biçimde katkıda bulunmuş oluyorsunuz. Ve bu katkı, kendisini enternasyonal bir etki olarak da kaçınılmaz bir biçimde gösterecektir.

Ben ideolojik çizgimizin enternasyonal bir değer ve anlam taşıdığına içtenlikle inanıyorum. Ama ideolojik çizgimizin 10 yıllık süreçte pratikte katettiği mesafenin çok sınırlı olduğu bir evrede, biz dikkatimizi öncelikle hayata geçirilecek bir program fikri ve sorumluluğu üzerine yoğunlaştırmak durumundayız.

Ön tartışma tutanaklarımızda var; biz bir hareketin programını değil, bir sınıfı temsil edecek bir partinin programını ortaya koymak iddiasındayız. koymak çabasıdayız. Bu, herhangi bir sınıf değil, bu toplumda devrimci öncü rolü oynayabilecek bir sınıf. Bu rolü başarıyla oynayabilecek biricik sınıf olan işçi sınıfı adına bir program ortaya koymak iddiasındayız. Ve işçi sınıfının tüm öteki sınıflardan temel bir farkı; tam da tüm öteki ezilen emekçi sınıf ve tabakaları kendi ardından sürükleyebilme, kendi ekseninde harekete geçirebilme yeteneğine sahip olan tek sınıf, modern toplumun bu özellikleri taşıyan tek devrimci sınıfı olmasındadır. Dolayısıyla, ortaya koyacağımız program bir sınıf programıysa, işçi sınıfının devrim programı olacaksa, bu aynı zamanda Türkiye devriminin de programı olacaktır anlamına geliyor. Modern toplumda mevcut egemen sınıfla hesaplaşma kapasitesini gösterebilecek tek sınıf, işçi sınıfıdır. Gerçekten bu sınıf adına ortaya konulabilen, onun konumuna uygun düşen bir programsa sözkonusu olan, bu onun Türkiye devrimini de kucaklayan tek gerçek program olduğunu gösterir.

Bu ülkede kısmi programlar mümkündür. Ulusal sorun üzerinden, bunu eksen alan bir program mümkündür, ki PKK'nin programı esasta budur. Esası ve ekseni siyasal özgürlük ve ulusal bağımsızlık istemleri olan demokratik anti-emperyalist bir program ortaya koymak mümkündür, ki geleneksel akımların programı esasta budur. Bir parça köylü ağırlığı olsaydı, köylü eksenli bir program ortaya koymak mümkündü. Ama tüm bunları da kapsayan devrimci bir program; bu toplumda köklü bir dönüşümü yaratabilecek, yani egemen sınıfı devirmeyi ve emperyalizmin hakimiyetini kırmayı başarabilecek bir program, ancak işçi sınıfının marksist devrimci programı olabilir. Ve böyle bir program, devrimin programı, Türkiye devriminin genel bir programıdır. Bu açıdan program ihtiyacı bugün bizim hareketimiz üzerinden somutlansa bile, bizim ortaya koyacağımız program bir sınıfın ve bir devrimin programıdır. Bu ülkedeki genel devrimci hareketin tümünü kucaklayan, onun ihtiyaçlarına yanıt veren bir programdır. Biz kendi ihtiyacımızı değil, bu toplumdaki genel devrimci alternatif ihtiyacını karşılamak çabasıdayız. Bunu yapmaya çalıştığımızı inanıyoruz. Bu zaten tutanaklarda yeterince açık bir biçimde olduğu için yeniden değinmedim, ama önemli bir nokta. Özetle biz, programımızı ilan ederken, ortaya koyduğumuz bu program sınıfın ve devrimin programıdır iddiasını

toklukla dile getirmeliyiz.

Sınıfın, devrimci toplumsal muhalefetin, bu ülkedeki toplam devrimci birikimin gerçek bir devrimci programa ihtiyacı var. Böyle bir program yok halihazırda. Olsaydı, bizim gibi bir harekete ve onun ortaya koyacağı yeni bir programa ihtiyaç da kalmazdı. Bizim bugünkü çabamıza ve süreçlerimize gerek de kalmazdı. Bugünün Türkiye'sinde böyle bir program yok.

Yeni dönemin partisi/yeni dönemin programı

Her şey bir yana, bugünün Türkiye'sinde şu veya bu programa ya da platforma sahip olan akımların tümü de artık geçmişe ait akımlar. Bu akımlara geleneksel sol akımlar diyoruz. Geleneksel olmak kuşkusuz kendi başına bir kusur değildir. EKİM kimliğini. aynı zamanda klasik geleneğe, Marks ve Lenin'in geleneğine dönmeye borçludur. Biz o geleneğe dönmeseydik, marksist yöntemi yakalayamaz, dolayısıyla toplumu ve günümüz dünyasını doğru bir biçimde anlayıp değerlendiremeyi de başaramazdık. EKİM 1. Genel Konferansı'nın parti üzerine değerlendirmelerine bakarsanız, orada, teorik gelişmeye ilişkin ilk bölümde, Marksizmin özü, yöntemi, temel bilimsel anlayışı sözkonusu olduğunda, klasiklere dönmek ihtiyacı ve bunun nedenleri ortaya konuluyor. Klasiklere dönmek, yani Marks'ın ve Lenin'in devrimci işçi sınıfı biliminin temellerini döşediği döneme, bu dönemin yönetsel anlayışına dönmek, yani bilimin devrimci özüne ve yöntemine dönmek... Ama somut sorunlara somut çözüm getirmek sözkonusu olduğunda ise, bugünün gerçeklerine bakmak, devrimci bilimin ışığında tam da bugünün dünyasına bakmak. Oradan alınan sağlam teorik perspektif ve yönetsel tutumla, çağdaş dünyanın bugün ortaya çıkardığı sorunlara bakmak. Yöntemde geriye dönmek, fakat çözümde ileriye ya da günümüze bakmak.

Geleneksel bir akım olmak kendi başına bir kusur değil, fakat önemli olan hangi gelenekten geldiğiniz, hangi geleneği temsil edip yeni koşullarda yaratıcı bir biçimde sürdürdüğünüzdür. Bu açıdan bakıldığında, kendini yeni dönemin partisi olarak tanımlayan partimiz gerçekte, ya da tam da bu sayede Marksizm-Leninizmin ve Ekim Devrimi geleneğinin sürdürücüsüdür. Bir dönemin geride kaldığı bilinciyle, dünyada ve Türkiye'de yeni bir dönemin başlamakta olduğu iddiasıyla siyasal yaşama doğmuş bir hareketin tutup kendine "EKİM" ismi seçmesi ve temel ideolojik açılımlarının kürsüsü olan Merkez Yayın Organı'nın adını "Ekim" koyması, rastlantı olmadığı gibi boşuna da değildir. Koptuğu geleneği geride bırakan bir hareket, bu isimlendirmeler üzerinden temsil ettiği geleneği de böylece peşinen ilan etmiş olmaktadır.

Ve biz geleneksel sol akım derken, dünyada ve Türkiye'de bir dönemin kapandığının bilincinde olmayan, dünyada ve Türkiye'de Marksizm-Leninizm'den sapılmış/uzaklaşmış bir dönemin ürünü olan, burada oluşan ve şekillenen bilinci ve kimliği aşamayan siyasal akımları kast ediyoruz. Onlar artık geride kalmış bir dönemin ürünüdürler ve ne yazık ki henüz bunun bilincinde bile değiller. Böylelerinin çizgisi ve programı, devrimci sınıfın geleceğe bakan

çizgisi ve programı değildir, olamaz.

Devrimci akımlara bakıyoruz; bunlar, devrim düşmanı bir kimliği olan modern revizyonizmle araya şu veya bu ölçüde sınır çekmeye çalışan akımlar olmuşlardır. Modern revizyonizm karşısında devrim sorunu, devrimci şiddet sorunu, devlet sorunu önemsenmiştir. Revizyonizm karşısında '50'li, '60'lı, '70'li yıllarda ortaya çıkan devrimci akımların olumlu yanı buradan gelmektedir. Onlar devrimci kimliği bu sayede kazanmışlardır. Ama bu onların Marksizm ve sınıf dışı bir ideolojik ve sınıfsal kimliğe sahip olmaları gerçeğini de ortadan kaldırmamıştır. Çünkü onlar bizim modern popülizm diye nitelediğimiz bir düşünsel ve siyasal akımın ifadesi olmuşlardır. Yani modern revizyonizmin devrim düşmanı konumuna tutum almışlar, ama kendileri de marksist bilimin ve devrimci sınıfın dışında akımlar olarak şekillenmişlerdir. Dolayısıyla, kendileriyle hesaplama yeteneğini gösteremeyen siyasal akımlar oldukları ölçüde, o dönemde oluşmuş programların üzerinde yükseldikleri ölçüde, bunlar artık geçmişin malıdır. Zira dünya ölçüsünde bu akımları öne çıkaran tarihi dönem de artık geride kalmıştır.

Yeni dönemin programı, modern revizyonizm şahsında dünya sol hareketi içerisinde ortaya çıkmış reformizmin yanı sıra, belli sınırlar içerisinde devrimci bir karakteri olsa bile popülist kimliği ile Marksizm'den ayrılan bu tarihsel siyasal akımla hesaplamanın da ürünü olabilir ancak. Ve zaten EKİM olarak bizim ayırdedici yanımız reformizmden kopmuş olmak değildir. Reformizmden bizden önce, ama yalnızca bir genel devrimci kimlik çerçevesinde kopulmuştu. Türkiye'de '71 Hareketi reformizmden bir kopuştu; '70'li yıllara damgasını vuran devrimci akımlar da bu kopuşun ürünü ve uzantısı olmuşlardı. Biz, reformizmden kopan, ama küçük-burjuva bir devrimciliği de aşamayan halkçı-devrimci akımdan koparak sınıf devrimciliğine geçmek iddiası taşıdık. Bizim kopuş dönemindeki ideolojik mücadeleimizde öncelikli hedefimizin geleneksel küçük-burjuva devrimci akım olmasının gerisinde de bu olgu var.

İçimizden çıkan tasfiyeci öğelerin kavrayışsızlık gösterdiği temel noktalardan biri de buydu. "EKİM, reformizmden çok popülizme vurdu, geleneksel devrimci akıma vurdu" diyorlardı. Çok doğru ve çok normal. EKİM, geleneksel devrimci hareketin geleneksel reformizmden kopuşunun oluşturduğu birikim üzerinde, daha ileri devrimciliğin temsilcisi olarak ortaya çıktığı ölçüde, kendisinden daha geri bir devrimcilikle hesaplamak zorundaydı. Reformizm karşısında kazanılmış kimlik ve mevzi, bizim için zaten bir ön temel ve birikimdi, biz buradan doğmuş, buradan kopmuştuk. Biz bunun üzerinden daha ileri bir devrimciliğin temsilcisi olmak, genel devrimcilikten proletaryanın sınıf devrimciliğine geçmek iddiasıyla ortaya çıkmıştık. Elbette öncelikle koptuğumuz konum ve düzeyle hesaplaştığımız. Bu işin doğası gereği idi.

Ama öte yandan da, dönem bir tasfiyeci dalga dönemi, bir legalleşme, devrimci konumları, kimlikleri, örgütsel mevzileri kaybetme dönemi olduğu için de, tasfiyeci reformizme karşı da çok etkili bir mücadele yürütmek durumunda kaldık. Ve tam da burada, çok önemli bir olgu: Bizim koptuğumuz dönemin tasfiyeci reformizmi, çok büyük ölçüde, geleneksel devrimci akımların yenilginin basıncı altında liberalleşmesinin bir ürünüydü. Böylece bizim tasfiyeci reformizme karşı mücadelemiz, onun geçmiş halkçı-devrimci çizgideki köklerini ortaya koyma işlevi de görüyordu. Bu açıdan, bizim ortaya çıktığımız dönemde, küçük-burjuva halkçı çizgi ile tasfiyeci liberal çizgiye karşı mücadeleyi birbirinden koparmak olanaklı da değildi. '80'li yılların sonundaki tasfiyecilik, kökünü '70'li yılların halkçı çizgisinden alıyordu; onun yenilgi koşullarındaki bir dejenerasyonu ve geriye dönük revizyonundan başka bir şey değildi. Bu dönemin bir kısım yazılarından derlenmiş bir kitabımızın "*Devrimci Harekette Reformist Eğilim*" başlığını taşıması boşuna değildir. Zira sözkonusu olan tam da buydu, geleneksel halkçı-devrimci hareketi saran reformist eğilim, yani çok

yönlü liberalleşmeydi. Bu, devrimci demokratizmden liberal demokratizme geçiş olarak nitelediğimiz durum idi.

Yeni dönemin yeni programı ve partisi! 1. Genel Konferansımızın parti sorununa ilişkin metninin birinci bölümüne bakılırsa, orada dünyada ve Türkiye'de bir dönemin kapandığı belirtilir. Ve genel kavrayışı üzerinden; yeni dönemin partileri, ancak bu dönemle hesaplaşmayı başarabilen, bu hesaplaşma içerisinde kendi ideolojik bilincini oluşturabilen akımlardan doğacak partiler olacaktır, deniliyor. Yani bir yeni parti vurgusu var orada, dünyada ve Türkiye'de kapanan dönemlere vurgu üzerinden. Teorik dergimizin çıkış sayısının sunuşunda da, başka değerlendirmelerimizde de, bunun altı sık sık önemle çizilmiştir.

3. Genel Konferans değerlendirmelerinde de dünyada ve Türkiye'de bir dönemin kapandığı üzerine bölümler vardır. Bu çok önemlidir. Kapanmış dönemin bilincine ermeyen ve kapanmış dönemle hesaplaşmayan bir akım, gerçekten bilimsel olabilecek ve devrimci sınıfın tarihi perspektiflerini ifade edebilecek bir program ortaya koymayı da başaramaz. Hareketimizin bütün bir çıkışının gerekçelendirilmesi buna dayandığı içindir ki, ben bunun üzerinde çok özel olarak durmadım. Biz zaten yeni dönemin yeni hareketi olduğumuzu, dünya komünist hareketinin yaşadığı tahribatın ardından doğan kendine özgü akımla, çağdaş popülizmle bir hesaplaşmanın ürünü olduğumuzu söyledik, söylüyoruz.

Bunun program çerçevesindeki bir tartışmaya uyarlanması ne olduğu da bu çerçevede kendiliğinden açığa çıkıyor. Bu program geçmiş dönemle hesaplaşan bir ideolojik bilincin ürünü olabilir ancak. Geleneksel akımlar böyle bir hesaplaşma yaşamadıkları için, herşeyden önce onların böyle bir bilinci yoktur. Öte yandan, bu hesaplaşma içerisinde kazanılmış bilinç elbette ki çağdaş olgulara yaratıcı bir biçimde uygulanmak zorundadır. Çağdaş topluma, yani toplumun bugün ulaştığı gelişme düzeyine uygulanmak zorundadır. Popülizmin ideolojik çalışmada ve program sorunundaki en temel zaafiyetlerinden biri de budur. Kendi ülkesinin gerçeklerini kendi nesnelliği içerisinde görememektir. İkinci farkımız budur. Yöntemde ve kavrayışta geçmişe dönerken, olgularda günümüze ve geleceğe bakmak dediğimiz şey budur.

Tarihsel deneyimlerin özümsemesi

Bu ilkinden ve ikincisinden çıkan üçüncü bir nokta ise, tarihsel deneyimlerin özümsemesidir. Tarihsel deneyimleri hiçbir zaman salt sosyalizmi inşa deneyimlerinden ibaret olarak görmemek gerekir. Popülizmin damgasını taşıyan demokratik halk devrimleri de temel önemde bir tarihsel deneyimdir. Milli kurtuluş devrimleri de zengin bir tarihsel deneyimdir. Batıda yaşanmış mücadeleler, faşizme karşı mücadeleler, çeşitli ülkelerde sınıf hareketinin yaşadığı devrimci süreçler, batıda sınıf hareketinin ve genel olarak halk hareketlerinin süreçleri de temel önemde deneyimlerdir. Ve bunlar doğru-dürüst irdelenmemiş, sonuçları ve dersleri genelleştirilmemiş deneyimlerdir. Yani tarihsel deneyimler, sadece Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da sosyalizmin neyi ne kadar yaptığı ya da yapmadığı sorunu değildir. Partilerin bilinci bir dönem kilitlense de, dünyada akan bir tarih var. Yaşanan mücadeleler, oluşan deneyimler var. Ve marksist teori her zaman uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimlerinin bir genellemesi olduğuna göre, zenginleşmesini buradan aldığına göre, Marksizmin bilimsel karakteri burada ifadesini bulabildiğine göre, tüm bu deneyimleri mümkün mertebe genelleştirmek de bir sorundur.

Bana göre, sosyalizmin tarihsel deneyimlerinden önce, batıda partilerin mücadele deneyimini, özellikle de faşizme karşı mücadele deneyimini genellemek çok daha acildir bizim ihtiyaçlarımız bakımından. Biz sosyalizmin deneyimlerini genelleyecek zamana fazlasıyla sahibiz. Geleceğin iktidarında hangi hatalara düşmemeliyiz? Tarihsel deneyim bu açıdan ne gösterdi?

Bunu düşünecek, inceleyecek, bu konudaki deneyimleri genelleyecek zamanımız fazlasıyla var. Batılı partilerin ve batıda işçi sınıfının yaşadığı deneyimlerin genellemesi ise çok daha acil bir sorundur. Zira bunun deneyim ve derslerine bugün çok daha fazla ihtiyacınız var. Ya da aynı şekilde halk devrimlerinin, milli kurtuluş devrimlerinin... İşin bir yanı bu.

İkinci yanı; tarihsel deneyimler alanı çok önemli bir alan, ama oradan ne tür sonuçlar çıkaracağımız, nelerin programımıza ne kadar ve nasıl yansıtacağı meselesinde de, biraz daha somut ve gerçekçi düşünmek gerekiyor. Biz geleceğin toplumunu bugünden resmedebilme imkanına sahip değiliz. Sovyetler Birliği'nde öyle yapıldı, ama biz bunu geleceğin toplumunda şöyle yapacağız diyebilmemizin belirli bir sınırı var. Çünkü hangi uluslararası koşullarda, hangi iç siyasal koşullarda, sınıfın ve emekçi halkın öteki kesimlerinin ne kadarıyla ne tür bir bütünleşme içerisinde, devrimin ne türden, ne kapsamdan bir dinamik gelişmesi içerisinde iktidara geleceğimizi bugünden bilemiyoruz ki, hayatın bizim karşımıza çıkaracağı sorunların ne türden sorunlar olabileceğini ve o sorunlar karşısında nasıl bir tavır alabileceğimizi de bugünden söyleyebilelim. Hiçbir ciddi marksist, geleceğin toplumunu bir partinin gelecekte yapacağı işler üzerinden resmetme yoluna gitmemiştir.

Ama bizim çıkarabileceğimiz daha genel bazı sonuçlar var. Ne örneğin? Sosyalizm, tam da Marksizm'in klasiklerinin hep vurguladığı gibi, ancak milyonlarca ve milyonlarca insanın aktif ve bilinçli çabasının ürünü olabilmelidir. Sosyalizm tarihsel olarak yaşanmadan da Marks ve Engels bunu söylüyordu. Lenin Ekim Devrimi'nin o ilk günlerinde bunu dönme söylüyor. Rosa Luxemburg'un kaleme aldığı programda; sosyalizm ancak milyonlarca emekçinin aktif çabasının ürünü olabilir, deniliyor. Demek ki daha tarihsel deneyim yaşanmamışken bile bu konuda genel bir kavrayışa sahip olmanın büyük bir önemi var. Bugün tarihsel deneyime bakıyoruz; bu ihmal edilen, önemi yeterince gözetilemeyen ve bürokratik bozulmayı ve kastlaşmayı besleyen bir şeye dönüşebiliyor. Bu çerçevede örneğin sınıfın ve kitlelerin salt ekonomide değil, fakat daha da önemli olarak devlet iktidarı alanında, siyasal ve kültürel alanda rolü sorunu temel önemdedir.

Biz, tarihsel deneyimleri gözeterek, parti, parti yapısı, parti içi demokrasi, vb.'den çıkardığımız bazı sonuçları büyük ölçüde özümsemeye, kendi yaşamımıza yedirmeye çalıştık. Buna başka şeyler de eklenebilir. Ama öyle de sorunlar vardır ki gerçekten, bunlar konusunda tarihsel deneyimlerden bir fikir edinsiniz bile, bugün için siyasal ya da pratik bir işlevi olmaz bunun. Siz Sovyet toplumu ya da sosyalizmin inşası süreçlerine girmiş öteki ülkelerin durumları üzerinden bakarsınız, şu veya bu sorunun size verdiği bir fikir vardır, o deneyimi edinirsiniz, böylece bir bakış açısı kazanırsınız. Ama sorunun sizin ülkenizde, sizin iktidarı aldığınız tarihsel evrede karşınıza tam nasıl çıkacağını bilemediğiniz ölçüde, o deneyimden ne kadar yararlanabileceğinizi de tam bilemezsiniz.

Örneğin Paris Komünü deneyimi, Rusya'da Bolşevikler iktidarı ele aldığı anda, onlar için kendi başına yeterli bir deneyim kaynağı değildi. Ancak bazı genel esaslarından yararlanabiliyorlardı. Uluslararası bir kuşatma altında, altıda-beşi köylülük olan bir toplumda, savaşın yarattığı bir yıkım zemininde, bir devrimci partinin, bir devrimci sınıfın karşı karşıya kaldığı sorunlar ve uygulamak zorunda kalacağı politikalar başkadır, bir başka tarihsel durumda daha başkadır. İpi ilk göğüsleyenlerin karşı karşıya kalacağı sorunlar başkadır, ipi bir dizi kritik ülkede iktidar alındıktan sonra göğüsleyecek olanların karşı karşıya kalacağı sorunlar daha başkadır. Almanya devrimi bizden önce yaparsa karşılaşacağımız sorunlar ve göstermek zorunda kalacağımız davranışlar başkadır, ileri ülkelerin hiçbirinde devrim olmadan bizim iktidarı tek başına aldığımız koşullarda karşı karşıya kalacağımız sorunlar, dolayısıyla yapmak zorunda kalacaklarımız daha

başkadır. Marksizm varsayımlar üzerine oturmaz, ukalalıklar üzerine hiç oturmaz. Marksizm bütün devrimci ve militan özüne rağmen, temelde bir bilimdir. Bilimsel karakteri hiçbir zaman ihmal etmez. Dolayısıyla geleceğin toplumuna ilişkin soyut spekülasyonların da bir anlamı yoktur.

Yakın zamanda bir sohbette bazı delege yoldaşlara örnek olarak verdim; Perinçekçi İşçi Partisi'nin programında bazı şeyler demokratik uygulama yönünden çok ideal görünür, ama bu program gerçekte demagogik bir propaganda metninden başka bir şey değildir. Demokratik halk iktidarı kendisine eleştiri yönelten akımları teşvik edecektir, bunların baskı, kağıt, matbaa ihtiyaçlarını karşılayacaktır, diyor bu program. Ama kendilerinden farklı olan Kürt yurtseverlerine ve sol akımlara ne kadar tahammülsüz davrandığını şimdiden görebiliyoruz. Siyasal yaşamda gerçek davranışın ne olduğunu görüyoruz. Bu parti iktidar olsa, tutup bizim gibilerini derhal hapse atacaktır. Programında böyle demiyor ama. Neden? Çünkü ortada yaşanmış bir deneyim, bu deneyimin bazı trajik sonuçları var. Güya bu sonuçlar karşısında aydınları ve küçük-burjuvaziyi kendince ikna etmeye ve yatıştırmaya, onlara demokratik uygulamalar konusunda güvence vermeye çalışıyor. İdeal bir demokratik toplum projesi bu. Dışarıda düşman olmasa, emperyalist-kapitalist sistem olmasa, içeride iç düşman olmasa, bunlar pek güzel demokratik uygulamalar olurdu gerçekten.

Ama sınıf mücadelesi böyle mi işliyor? Bolşevikler iktidarı aldıklarında, almak ihtiyacı duydukları ilk kararlardan biri, idam cezasının kaldırılması olmuştur. Ama üç gün sonra toplu kurşuna dizmeler bir ihtiyaç haline gelmiştir. Ben bazı yoldaşlarımızın sosyalizmin tarihsel deneyimlerine gösterdiği ilgiyi doğal karşılıyorum, ön tartışmalarımızda da bu mesele var. Ama bugün için programımıza neyi ne kadar alacağımız, neyi ne kadar yedirebileceğimiz konusunda da çok gerçekçi olmak gerekiyor.

Sorunun bir başka yönü daha var. Bu bizim için hala da irdelenmesi gereken bir deneyim olduğu ölçüde, bir takım sonuçlar çıkarmada çok da acele etmememiz gerekiyor. Daha sonraki teorik gelişmemize bu noktada güvenebilmemiz gerekiyor. Çok acil bir ihtiyaç değilse, bu konuda belli şeyleri çok fazla zorlamamamız gerekiyor. Diyelim ki bunu üçüncü, dördüncü kongremizde yapmayı ummak daha mantıklı ve amaca uygun bir davranış olur.

Biz deneyimleri toparlamak ve yaşananları anlamak için bir çabaya giriştik, ama bu çaba belli bir noktada kesintiye uğradı. Siyasal olayların seyriyle bağlantılı bir gelişme oldu bu. Bir yıkılış anında çok büyük bir ilgi doğdu, bu yıkılışı biz de anlamak ihtiyacı duyduk. Ayrıca bu yıkılışın kendisi bir tasfiyeci dalgaya da dönüşüyordu. Bu durumda yaşanmış tarihin doğru bir kavranışıyla ayakta durabilmenin büyük bir önemi vardı. O çerçevede bu sorunlara yöneldik, ama yıkılışın o ilk sarsıcı dalgası geçince, başka sorunlara ilişkin tartışmalar ön plana çıkınca, biz de konuyu geri plana itmek durumunda kaldık.

Ama koca bir deneyim bu. İktidarı almak konusunda iddialı ve ciddi olan her parti bu deneyimi incelemeye çok özel bir önem vermek zorundadır. Çünkü bu bir tarihsel laboratuvarıdır. Tarihte insanlığın belli bir kesimi, belli uluslar, belli ülkeler bir deneyim yaşadılar. Paris Komünü dediğiniz Paris'le sınırlıdır, ömrü topu topu 70 gündür ve üstelik bilinçli bir önderliği, doğru dürüst bir partisi bile yoktur. Lenin bu çok sınırlı tarihi deneyimden bile koca Rus devrimi için bir dizi sonuç çıkarmaya çalışıyor. Neden? Çünkü Paris Komünü o güne kadarki tek deneyim, tek gerçek iktidar pratiği olmuştur. Eğer Rusya gibi bir ülkede iktidar savaşımı içinde olan, iktidarın talibi olan bir parti 70 günlük bir kent deneyiminden bu kadar derin sonuçlar çıkarmak ihtiyacı duymuşsa, biz bu açıdan kıyas kabul

Ön tartışma tutanaklarımızda var; biz bir hareketin programını değil, bir sınıfı temsil edecek bir partinin programını ortaya koymak iddiasındayız, koymak çabasındayız. Bu, herhangi bir sınıf değil, bu toplumda devrimci öncü rolü oynayabilecek bir sınıf. Bu rolü başarıyla oynayabilecek biricik sınıf olan işçi sınıfı adına bir program ortaya koymak iddiasındayız. Ve işçi sınıfının tüm öteki sınıflardan temel bir farkı; tam da tüm öteki ezilen emekçi sınıf ve tabakaları kendi ardından sürükleyebilme, kendi ekseninde harekete geçirebilme yeteneğine sahip olan tek sınıf, modern toplumun bu özellikleri taşıyan tek devrimci sınıf olmasındadır. Dolayısıyla, ortaya koyacağımız program bir sınıf programıysa, işçi sınıfının devrim programı olacaksa, bu aynı zamanda Türkiye devriminin de programı olacaktır anlamına geliyor.

etmez ölçüde şanslıyız. Bizim önümüzde 70 yıla yayılmış, bir kent değil bir dizi ülkeye yayılmış, koca bir tarihsel deneyim var. Biz bunlardan çok şey öğreneceğiz. Ama buna daha zamanımız var, bunu anlatmaya çalışıyorum.

Elbette bugünden acilen ele alınması gereken sorunlar da var, ki biz bunlara en başında ilgi gösterdik. Bugünkü şekillenmemiz, bugünkü pratiğimiz içerisinde önem taşıyan, bizim bugünkü mayamıza, harcımıza etkisi olan bir takım sorunlar konusunda hassas davrandık ve kendimizce bir şeyler süzmeye ve kendi siyasal ve örgütsel yaşamımıza yedirmeye çalıştık. Mücadele ilerledikçe, parti büyüdükçe, bu konuda yeni başarılar da elde edeceğiz. Ama toplamında, tarihsel deneyimleri özümsemek, iktidar süreci içerisinde tarihsel deneyimleri özümsemek gibi bizim daha genel bir sorununuz var.

Şunu da belirtmek istiyorum. Program temel teorik tezleri içereceği için, bu deneyimi kavramış olmanın bir göstergesi de şudur. Bu partiler doğru davranış çizgisini neden kaybettiler, sorusu üzerinden bakıyoruz birçok şeye. Bolşevik parti geri bir ülkede bir sınıfa ulaşmayı, onu kazanarak iktidar olmayı başarabildi. İktidar olduktan sonra sınıfın aktif desteğinden, emekçilerin yaşama aktif katılımından neden koptu? Bürokratik bozulmayı yaratan neydi? Biz soruyu böyle soruyoruz. Dolayısıyla burada sadece bir bozulmaya düşmekten nasıl kurtulabiliriz sorusuna vereceğimiz yanıtlar var. Yoksa ilke aynı ilke. Nedir örneğin bu ilke? Sosyalizm milyonların aktif gücü ve katılımı ile kurulur. Bu açıdan biz yeni bir şey keşfetmeyeceğiz. Programımızda sosyalizmin kuruluşunu milyonlara dayandıracağımızı vurgulayacağız. Bu çok yeni, deneyimden çıkmış bir şey değil. Deneyim sadece bunun hayati önemini bir kez daha doğrulamıştır.

Sonuçta programımızda yer vereceğimiz doğru aynı doğru olacak. Daha ortada bir devrim, sosyalizmin kuruluş deneyimi bile yokken Marksizm'in kurucuları tarafından ifade edilen doğrunun kendisi olacak. Bu açıdan yeni bir şey ifade etmiş olmayacağız. Ama bu doğruya bağlı kalmanın yolu ve yöntemi konusunda yaşanmış deneyimlerden sonuçlar çıkaracağız. Dahası o doğruyu kaybetmenin nelere yol açtığını biliyor olacağız. O doğruya sadakati, o doğruya bağlılığı çok daha kuvvetli bir biçimde göstereceğiz. Tarihsel deneyimlerden öğrenmek meselesine bir de bu gözle bakmak gerekiyor.

Program üzerine tartışma tutanaklarımızın özel önemi

Sinan: Türkiye sol hareketinin program bilincinden yoksunluğu konusunda bir-iki şey söylemek istiyorum. Artık bir programa kavuşmak üzereyiz. İdeolojik-teorik gelişme sürecimiz bizi bu noktaya getirdi. Bu program bizim on yıllık ideolojik gelişme sürecimizin en ileri düzeyde ifadesi olacak. Bunu en ileri bilinç düzeyi olarak da ifade edebiliriz. Biz bir

program bilincine sahip olup olmama konusunda hiçbir biçimde sol hareketle kıyaslanmaya tabi tutulamayız. Bu konuda hep farklı bir konumda olduk. Dolayısıyla, program bilincine sahip olmak konusunda önemli imkanlarımız var. Ama bunu yeterli görmemek gerekir. Bugüne kadarki birikimimizi daha derinlemesine kavramak, onu en ileri bilinç düzeyine çıkarmak hala da bir ihtiyaç.

Belirtmek istediğim bir diğer husus şu: Kongre tutanaklarımız yayınlandığında herkese çok ilginç gelecektir. Programımızı okutabilecek en etkili şey, bizim program üzerine tartışma tutanaklarımız olacaktır. Özellikle ciddi devrimciler tutanaklarımızı okuduklarında merakları iki kat artacak ve dahası farklılığımızı göreceklerdir. Herşeyden önce program sorununa yaklaşımımız çok farklı, yöntemimiz devrimci bir yöntem. Biz program sorunu vesilesiyle klasik teoriye, marksist mirasa döndük. Gerçi hareketimiz başından beri marksist yönetime, marksist teoriye, klasik mirasa büyük değer vermiştir, ama program vesilesiyle bunlara bir kez daha dönüp baktık. Programımızın çok iyi anlaşılabilmesi ve bir program bilincinin oluşabilmesinde bunun tayin edici bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum. *Komünist Manifesto*'yu bir program bakışıyla okumayan bir insanın klasik programları kavrayabileceğini zannetmiyorum. Bizim programımızdan da bir şey anlamaz. Program bilinci ancak marksist birikimin bir program formu çerçevesinde kavranmasıyla edinilebilir. Engels'in "*Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*" adlı eserini önceden de okumuştuk. Ama bir de program sorunu çerçevesinde bakıldığında, çok daha farklı görünmektedir. Programların girişindeki teorik bölümün niye bu kadar önemli olduğunu, Lenin'in Plehanov ile tartışırken niye bunun üzerinde o kadar ciddi durduğunu, *Komünist Manifesto*'yu bu gözle okuyup anlayamayan bir insan hiçbir biçimde kavrayamaz.

Öyleyse bizim program vesilesiyle klasik teoriye bir kez dikkat çekmemiz gerekiyor. Kendi saflarımızda klasik teoriyi incelemeyi adeta bir zorunluluk haline getirecek bir takım önlemler almalıyız. Yüzyılın başındaki partilerde durum pek çok açıdan farklı, o zaman bu bilinç var, konjonktürden gelen avantajlar var. Girilen çağ devrimler çağı, Marksizm'in çok popüler, güçlü ve itibarlı olduğu bir yükseliş çağı. Tarih bu yönde akıyor. O zamanki partiler programa önem veriyorlar. Türkiye'de bile başlarda, örneğin reformist dedğimiz Ş. Hüsnüler'de bu bilinç var. Kuşkusuz klasik marksist miras, Enternasyonal'in ve sosyalizmin varlığı gibi önemli avantajları var. Sonraki dönem bu açılardan bir zayıflama dönemidir. Geleneksel akımlar ya bir programa sahip değildir, ya da program onlar için bir süs olarak kalabilmiştir. Bu nedenle bizim klasik teori ve kendi birikimimize çok daha ciddi bir şekilde dönüp bakmamız gerekiyor.

Belirtmek istediğim bir diğer nokta şudur: DHKP-C örneği verildi. Teorisiyle pratiği arasında belli bir tutarlılık var. Tuna yoldaşın söylediği bu açıdan anlamlı; böyle bir tutarlılık ancak temel bir siyasal akımda bulunabilir. Aynı şekilde böyle bir tutarlılığı ancak bizde bulabilirsiniz. Kendini ciddiye alan, programını ciddiye alan, politikada ciddi olan, dolayısıyla teorisi ile pratiği arasında tutarlılık olan bir akım, ancak temel siyasal bir akım olabilir. Bugün DHKP-C'nin ideolojik kimliği ile toplumsal kimliği az-çok örtüşebiliyor, bu semtler üzerinden görülebiliyor. Ama bu şimdilik böyledir, ilerde DHKP-C de bozulacaktır çok büyük bir ihtimal olarak. Zira küçük-burjuvazi tutarsızdır. Toplumun sonuna dek tek tutarlı sınıfı proletaryadır. Ve proleter sosyalist bir akım olarak teorimiz ile pratiğimiz arasındaki tutarlılığı korumayı ancak biz başarabiliriz. Programımız bunu daha da güvenceleyecektir. Program sorununu bir de bu nedenle çok ciddiye almalıyız.

(Devam edecek...)

Kürt sorununda son gelişmeler/3

“Düşük yoğunluklu demokrasi”

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

Rejim Kürt hareketini en ağır bir kirli savaşla, bir “düşük yoğunluklu savaş”la bastırmış; verebilecekleri “düşük yoğunluklu demokrasi” kapsamında şeyler olabilir ancak. Başka bir şey vermeyecek, veremez de. Güya Türkiye’de zaten varolan demokrasiye Kürt halkına ilişkin bir takım kırıntılar eklenecek. Kürt halkının o büyük öfkesini, o ulusal hak arayışını dizginlemek için bu gerekiyorsa, yapar bunu. Neticede onun için maddi bir kuvvete dönüşmüş dinamiklerin eritilmesi, çok büyük emekler ve fedakârlıklarla yaratılmış maddi ve manevi devrimci birikimin tasfiyesi önemli.

Biz, böyle giderse bu Filistin’den beter bir ihanet olacak dedik ve öyle de oluyor, oraya doğru gidiyor. Filistinliler’in hiç değilse pazarlık gücü vardı. 1948 tarihli Birleşmiş Milletler antlaşmalarına göre Filistin devleti diye bir devlet, Filistin toprağı diye bir toprak vardı. Artı, arkasında Arap halkları, onların basıncıyla Arap ülkeleri vardı. Bunların hepsi işbirlikçi rejimler kuşkusuz, ama Arap halkları Filistin sorunu ve Filistinliler’in hakları konusunda titizlik gösterdiği sürece, işbirlikçi Amerikancı rejimler Filistin davasına ikiyüzlüce de olsa sahip çıkmak zorunda kalıyorlardı.

“Demokratik cumhuriyet” ambalajlı “düşük yoğunluklu demokrasi”

“Demokratik cumhuriyet” sorunu, daha doğrusu söylemi, Öcalan’ın İmralı savunmalarında ve izleyen açıklamalarında hayli geniş bir yer tutuyor. Kendince demokrasi üzerine tecrübe yapıyor; “demokrasi”, “demokratik değerler”, “demokratik sistem”, “demokrasinin sorunları çözme yeteneği” üzerine konuşup duruyor. İlk savunmasında idealize edilmiş bir burjuva demokrasisinin erdemleri üzerine koca bir demokrasi edebiyatı var. Bunda Leslie Lipson isimli bir burjuva yazarının ‘60’lı yıllara ait “Demokratik Uygarlık” isimli kitabının önemli bir payı olduğunu, ilhamını ve temel fikirlerini oradan aldığını da daha baştan kendisi söylüyor.

Bunların ciddiye alınır bir teorik-ideolojik değer taşıdığını, bunlar üzerine ideolojik mahiyette bir tartışma yürütmenin bir gereği ve yararı olduğunu zannetmiyorum. “Demokratik cumhuriyet” ıdı altında sözü edilenin gerçekte ne olduğu, ne anlama

geldiği, bugün giderek çok daha çıplak, gözle görülebilir biçimde ortaya çıkıyor. “Demokratik cumhuriyet” gibi geleneksel solun bilincinde hayli köklü ve çekici bir yeri olan bir kılıfa büründürülerek piyasaya sürülse de, gerçekte sözkonusu olan, ABD’nin dünya ölçüsünde “düşük yoğunluklu savaş”ın tamamlayıcı bir parçası olarak dayattığı “düşük yoğunluklu demokrasi” aldatmacasından başka bir şey değil. Bunun özü ve esası ise, sistemle uzlaşmaya, giderek onunla birleşmeye mecbur edilmiş siyasal güçlere siyasal sistemde yer açmak, onları düzenin icazetine teslimiyet temelinde sisteme entegre etmek, böylece muhalif kimliklerini tümünden tüketip bitirmektir.

Bu tartışmaya buna rağmen belli bir ilgi göstermek gerekiyorsa, bu, ya cahil ya da düpedüz ikiyüzlü bir takım devrimci eskilerinin de katkılarıyla, “demokratik cumhuriyet” söylemi ekseninde sıradan yurisever kitlede yaratılmaya çalışılan yanılsamalardan dolayıdır.

“Düşük yoğunluklu demokrasi”: strateji ve uygulama

Türk devleti yıllardır Kürt halkına, Kürt halkının haklı ulusal mücadelesine karşı, emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin tam desteğinde “düşük yoğunluklu” bir kirli savaş yürütüyor. Gelişmeler bu kirli savaşın gelinek yerde önemli bir başarı da sağladığını gösteriyor. Fakat bu yeterli değildir; Kissenger’in formüle ettiği “ez ve çöz” formülüne değinirken de ifade ettim, emperyalizmin çözüm projeleri her zaman bir bütünlük oluşturur. Bu çerçevede “düşük yoğunluklu savaş” kavramını tamamlayan bir başka kavram daha var. Bu “düşük yoğunluklu demokrasi”dir. Kavramı kuşkusuz emperyalistler kullanıyor, ama ona içeriğini veren strateji ve uygulama tümüyle emperyalistlere ait. “Düşük yoğunluklu savaş”ın amacı tam da sonuçta “düşük yoğunluklu demokrasi”ye varmaktır.

Bu sadece gerilla hareketlerine karşı bir strateji olarak da düşünmemek gerekir. Toplumsal muhalefetin güç kazandığı ve bir devrimci yükseliş biçimini aldığı birçok bağımlı ülkede, ABD desteğinde gündeme gelen askeri faşist darbeleri izleyen kirli yoketme savaşları da, sonuçta kendi çapında ve türünde bir “düşük yoğunluklu savaş”tır. Toplumsal muhalefet dizginlenip örgütlü devrimci hareket ezildikten ve devlet yapısında gerekli kurumsal ve hukuksal faşist düzenlemeler yapıldıktan sonra, kontrollü bir biçimde girilen süreç de “düşük yoğunluklu demokrasi” sürecidir. Bizde 12 Eylül faşist darbesini izleyen dönem, bu iki sürecin birbirini nasıl izlediğine canlı biçimde tanıklık eder. İşçi ve emekçi hareketi dizginlenip devrimci hareket ezildikten sonra genel seçimler, parlamento ve güdümlü partiler sahnesinin önplanına

konulur. Arka planda ordu eksenli kontr-gerilla çekirdeği herşeyi çekip çevirir. Yaratılan kurumsal ve yasal çerçeve zaten bu amaca ve işleyişe fazlasıyla uygundur. Brezilya’dan Arjantin’e, Uruguay’dan Şili’ye, Pakistan’dan Güney Kore’ye birçok ülkede defalarca olan budur.

Fakat bunun bir de güçlü gerilla hareketleriyle yüzyüze olan ülkelerde uygulanan daha kendine özgü bir versiyonu var. “Düşük yoğunluklu demokrasi” kuşkusuz bu gibi durumlara daha uygundur. Gerilla hareketlerine karşı izlenen “düşük yoğunluklu savaş”a izafeten kullanıldığı ve gerçekte bu savaşı tamamlayan, onu tüm sonuçlarına götüren bir politika ve uygulama olduğu için.

Bu gibi durumlarda, “düşük yoğunluklu savaş”la devrimci gerilla hareketlerine karşı ABD’nin tam desteğinde bir kirli savaş yürütülüyor. Bu savaşın amacı, daha önce de ifade etmişim, direnen devrimci güçleri yorarak ve umutsuzluğa düşürerek sistemle uzlaşmaya razı etmektir. Bu savaş her yerde bu amaca hizmet etti. El Salvador’da buna hizmet etti, Guetamala’da buna hizmet etti, Peru’yu buraya sürüklemeye çalıştılar ve belli başarılar elde ettiler, başka bazı ülkelerde benzer şeyler yaşandı. Filistin hareketinin yaşadığı da bunun kendine özgü bir biçimi oldu. Filipinler’deki hareketi yıllardır bunun içine çekmeye çalışıyorlar. Şimdi Kolombiya’daki gerilla hareketini buna mecbur etmeye çalışıyorlar.

Devrimci güçler sistemle uzlaşmaya razı edildikleri bir noktada, bu kez devreye “düşük yoğunluklu demokrasi” giriyor. Barış ne temelde yapılacak? Güya demokratik ve sosyal reformlar temelinde. Bu akımlar aynı zamanda sosyal adaletsizliğe karşı başkaldıran akımlar oldukları için, demokratik reform vaatlerinin yanı sıra işin içerisine bir takım toplumsal reform vaatleri de giriyor. Ama bildiğiniz gibi, üç gün sonra toplumsal reform lafları unutuluyor. Bu şaşılacak bir durum da değil; zira bu ülkelerde on yıllardır ve bugün hala, sürekli IMF reçeteleri, IMF’nin ve Dünya Bankası’nın “yapısal (bugün buna “küresel” deniliyor) uyum” programları uygulanıyor. Borç batağında yüzen, yapısal ve devresel ekonomik bunalımların pençesinde nefessiz kalan bu bağımlı ülkelerde, halk lehine toplumsal reformlar yapmak mümkün değil. Herşey bir yana, bu IMF politikalarının mantığına aykırı. Bu ancak mevcut sisteme, onun temsil ettiği güç ilişkilerine vurulacak köklü darbelerle olanaklıdır ki, “düşük yoğunluklu savaş”ın başarısı ve onu izleyen teslimiyet süreci, zaten bunun başarısızlığının bir ifadesi ve itirafıdır.

Sistemin kendini koruduğu sürece dünya ölçüsünde hangi reformları yaptırmaya çalıştığını ise, örneğin Türkiye’deki son sosyal yıkım saldırıları üzerinden görmek mümkün. Benzer saldırılar, “küresel uyum” politikalarının bir gereği

olarak bugün hemen tüm dünyada uygulanmaktadır.

Sonuç olarak, işin toplumsal reform kısmı tam bir aldatmaca, tam bir yalan ve kandırmaca oluyor.

Siyasal reform kısmına gelince, işte bu, tam da “düşük yoğunluklu demokrasi” oluyor. Bu akımlar niçin savaşıyorlar? Toplumsal adaletin yanı sıra, baskıcı rejimlere karşı bağımsızlık ve siyasal özgürlük için. Güya bu ikinci isteme bir karşılık verilerek demokratik bir takım düzenlemeler temeli üzerinde sistemle uzlaşma ve bütünleşme zemini oluşturuluyor. Ama burada “demokratik düzenlemeler” iddiası tam bir aldatmaca oluyor. Mevcut siyasal yapı genellikle faşist askeri rejimlerle oluşturulmuş siyasal ve hukuksal kurum ve uygulamalara dayanıyor. Bu kurumlara, başta askeri ve bürokratik aygıt olmak üzere, hiçbir biçimde dokunulmuyor. Düzeni ayakta tutan, devrimci güçlere ve toplumsal muhalefete karşı kirli ve kurlsız bir savaş içerisinde tahkim edilmiş olan temel yapılara hiçbir biçimde dokunulmuyor. Sadece, düne kadar devrimci olan güçler uzlaşmayı kabul ettikleri noktada, başta seçimler ve güdümlü bir parlamento, içi boş bir takım biçimsel uygulamalar demokrasi adı altında devreye sokuluyor. Düne kadar rejimin muhalifi olan yasadışı güçleri sistemin içine alabilecek bir takım düzenlemeler yapılıyor. Ve aldatıcı bir takım adımlarla, biçimsel temsili demokrasi, parlamento seçimleri ve benzeri yollarla, güya demokrasiye geçiliyor.

İşte buna, bu süreçleri yakından izleyen bazı ilerici aydınlar, yerinde bir ifadeyle “düşük yoğunluklu demokrasi” diyorlar. Bu çok kontrollü aldatıcı bir politik düzenleme. Nihayetinde gerilla hareketleri uzlaşmayı kabul etseler bile, toplumda sömürü sürüyor, yoksulluk sürüyor. IMF politikaları sosyal çelişkileri sürekli derinleştiriyor. Kiteler mücadele etmek istedikleri zaman, bu baskı aygıtları harekete geçiriliyor ve sosyal mücadeleler, işçi ve emekçilerin hak arama mücadeleleri yeniden bloke ediliyor. Şu farkla ki, her demokrasiye geçiş oyunu, mevcut düzene 5-10 yıl, yerine göre 10-15 yıl zaman kazandırıyor. Ağır bir askeri faşist terör rejiminin ardından, kitleler, nihayet demokrasinin yeniden kazanıldığı aldatmacasıyla bir takım şeylere katlanabilir hale getiriliyorlar. Askeri rejimler ya da kirli savaş rejimleri, yerlerini güya demokratik rejimlere bıraktığı için, bu yeni sözde demokratik rejimlerin kredisıyla, sistemi 5-10 yıl da böyle götürüyor işleri. Sonra ne oluyor? Sistem sürekli çelişkiler ürettiği için, bu da sosyal mücadelelere yolaçtığı için, yeniden bu sosyal mücadeleleri dizginlemek ve ezmek için gereken neyse o yapılıyor. Bu biçimsel demokratik görüntünün ihtiyacı yanıt veremediği yerde, yeniden açık ya da son zamanlarda bizde olduğu gibi örtülü askeri darbeler, yeniden askeri müdahaleler gündeme geliyor ve gelecektir. Ağır ve çözümsüz toplumsal sorunlar, bunların yeniden yeniden şiddetlendirdiği çelişki ve çatışmalar köklü bir alt üst oluşla, yani bir devrimle çözülmedikçe, bu kısır döngü böyle sürüp gider, gidiyor.

Brezilya örneğinde olduğu gibi, ‘60’lı yıllardan ‘80’lerin ortasına kadar askeri rejimler hüküm sürüyor. 20 sene boyunca bu faşist rejimler sayesinde toplumun bütün devrimci damarları kurutulmaya çalışılıyor. Bu arada devlet aygıtı, siyasal, idari ve hukuksal sistem her açıdan tahkim ediliyor. Sonra da demokrasiye geçiş oyunu

Gerçek demokratik kurumsal düzenlemeler, her zaman işçi ve emekçilerin devrimci mücadelelerine, onların devrimci atılımlarına dayanır. Böyle devletten anlayış ve barış dilenmekle herhangi bir demokratik düzenleme ve kurumlaşma gerçekleşmez. Eğer Kürt halkının dili ve bir takım hakları bugün kabul edilebiliyorsa, bu çünkü dışı dış mücadeleler sayesinde. Kürt halkının büyük devrimci atılımı sayesinde kazanılmış, zaten fiilen elde edilmiştir. Çok çok onlara hukuki bir biçim verilecektir. Ama verilmese ne olur ki, zaten kazanılmış şeyler. Bu saatten sonra kim Kürt halkının dilini yasaklayabilir ki? İyi ama, bir halkın varlığının kabulü ve dilinin serbestliği Türkiye’nin inkarcı koşullarında bir anlam taşısı bile, bunun kendi başına demokratik cumhuriyetle ne alakası olabilir?

başlıyor. Sözde demokratik rejimler adı altında, görüntüde kalan biçimsel düzenlemelerin gerisinde, özünde aynı kalan sistem hükmünü sürdürüyor. Bu arada ordu perde arkasında tüm dizginleri elinde tutuyor. Brezilya ve Şili’den Pakistan’a, Arjantin’den Filipinler’e ve elbette bu arada Türkiye’ye kadar, durum ve uygulama özünde ve esasında budur. Bu demokrasicilik oyunu kredisini ve imkanlarını tükettikten sonra da, alternatifi yeniden askeri rejimler, bunun çıplak biçimleri, ya da ‘90’lı yıllarda Peru’da Fujimori darbesiyle gündeme getirildiği gibi, bunun biraz daha kendine özgü örtülü biçimleri oluyor.

Bugün Brezilya’da toprak için mücadele eden köylüler kurşunlanıyor. Arjantin’de özelleştirmeye karşı mücadele eden işçi ve emekçiler kurşunlanıyor. Bu ülkelerde baskı rejimlerinden miras baskı aygıtları olduğu gibi duruyor, özgürlükler tümüyle iğreti ve biçimsel kalıyor. Emekçiler bunları kendi sosyal hak mücadeleleri için kullanmadıkları sürece, bir takım özgürlükler var gibi görünüyor. Ama ne zaman ki o haklar kullanılıyor, rejim de gerçek yüzünü tüm çıplaklığı ile gösteriyor. “Düşük yoğunluklu demokrasi”, bu açıdan bir tür kontrollü yumuşama anlamına geliyor. Ne zaman ki kontrolü zorlayan gelişmeler oluyor, yani emekçilerin mücadeleleri yükseliyor; olduğu gibi korunan aygıt ve kurumlar tüm çıplaklığı ve acımasızlığı ile devreye giriyor.

Bugün İmralı’daki Öcalan’ın önerilerinde herhangi bir kurumsal yeni düzenleme tartışması var mı? Yalnızca fiilen zaten kazanılmış bulunulan bazı çok sınırlı hakların yasallaştırılması temennisi var. İstenen bu yasal düzenlemelerin sınırı da, Öcalan’ın son savunmasında özenle altını çizdiği gibi, Anayasa Mahkemesi Başkanı’nın geçen Nisan ayında yaptığı konuşmada dile getirdiği yasal çelişiklikler talebini hiçbir biçimde aşmıyor.

“Ez ve Çöz”: Bütünlüklü strateji

Gerçek demokratik kurumsal düzenlemeler, her zaman işçi ve emekçilerin devrimci mücadelelerine, onların devrimci atılımlarına dayanır. Böyle devletten anlayış ve barış dilenmekle herhangi bir demokratik düzenleme ve kurumlaşma gerçekleşmez. Eğer Kürt halkının dili ve bir takım hakları bugün kabul edilebiliyorsa, bu çünkü dışı dış mücadeleler sayesinde. Kürt halkının büyük devrimci atılımı sayesinde kazanılmış, zaten fiilen elde edilmiştir. Çok çok onlara hukuki bir biçim verilecektir. Ama verilmese ne olur ki, zaten kazanılmış şeyler. Bu saatten sonra kim Kürt

halkının dilini yasaklayabilir ki? İyi ama, bir halkın varlığının kabulü ve dilinin serbestliği Türkiye’nin inkarcı koşullarında bir anlam taşısı bile, bunun kendi başına demokratik cumhuriyetle ne alakası olabilir? Evet, gerilla hareketlerine karşı “düşük yoğunluklu savaş”ın sonucu, “düşük yoğunluklu demokrasi” oluyor. Peki bu sisteme neden gerekli? Şunun için gerekli: Daha önce de hatırlatmıştım, emperyalizmin akıl hocaları, ünlü stratejistleri diyorlar ki, ezmekle yetinmeyeceksiniz, teslim alacaksınız, düzenin çerçevesine razı edeceksiniz ve sisteme entegre edeceksiniz; zira sisteme entegre edemediğiniz sürece, o güçler yarın için potansiyel bir yeni mücadele kaynağıdır. Yani alıp mücadelecı kimliğini eritmeniz ve düzenle bütünleştirmeniz lazım. İşte “düşük yoğunluklu demokrasi” bunun

için gerekli. Bu şimdi “yeni dünya düzeni”nin demokrasisi, geri ülkeler için düşünülen demokrasi. Çeşitli yerlerde, özellikle Latin Amerika ülkelerinde gündeme getirilen demokrasi bu.

Buradan bakıldığında, “demokratik cumhuriyet” üzerine tüm tartışmalar, kitleleri sersemletmeye yönelik gerçek bir aldatmacadır. Bu meselenin gerçekte ne olduğunu ‘80’li ve ‘90’lı yılların dünya deneyimleri bütün açıklığı ile göstermiştir. Bu mesela Latin Amerika’da yaşandı, El Salvador’da yaşandı, Guatemala’da yaşandı. Filipinler’de ve Kolombiya’da deneniıyor.

Kolombiya’da daha önce de yaşandı. Bu ülkedeki bazı gerilla hareketleri ‘90’lı yılların başında sistemin içine alındılar. Bu ülkede M-18 isimli gerilla hareketi, başka bazı gerilla hareketleri ile anlaştılar ve onları sisteme entegre ettiler. Ama başka bazı akımlar direndiler. ‘89’daki yıkılışın etkisiyle, onlar da yarı yarıya güç kaybettiler, partiler bölündü, ordular bölündü, bir kısmı gidip teslim oldu. Ama kalanlar direndiler. Toplum sosyal çelişkileri sürekli üretip keskinleştirdiği için çatışma da sürüyor, dolayısıyla devrimci akımları besleyen bir toplumsal zemin var. Şimdi sistem onları da yıldırarak teslim almaya çalışıyor. Ama o kadar güçlü bir hareket var ki, hali hazırda başa çıkamıyorlar. Ve sonuçta onları uzlaşmaya razı ederek sistemin içine almak çok da kolay olmuyor. En azından şimdilik durum bu.

Ekmeek vermeyenler demokrasi verebilirler mi?

Emekçilere iktisadi ve sosyal haklarını vermedikçe, demokrasiyi de veremezsiniz. Metropollerde bir parça demokrasi var. Neden? Bir parça ekmeek verebiliyor. Dikkat edin, ekmeği kısıttığı zaman demokratik hakları da kısmak zorunda kalıyor. Biz bunun soyut teorisi üzerine neden tartışalım ki, hayat hergün önümüzde değil mi? Emperyalist metropollerde eğer sistem emekçilerin bir takım haklarına katlanmak zorunda kalıyorsa, bu ona bir parça ekmeek verebildiği içindir. Kaldı ki emperyalist metropollerdeki sistem de işin özünde demokratik bir sistem değil, bu ülkelerde de “demokratik cumhuriyet” yok. Bu ülkelerde yalnızca emekçilerin bir takım siyasal hakları ve özgürlükler yasal açıdan var. Ne var ki burjuvazi kendi emekçilerine iktisadi ve sosyal taviz verebildiği sürece bu haklara katlanabiliyor. Ve dikkat edin, iktisadi ve sosyal haklara saldırıların gündeme geldiği yerde, demokratik haklar da o saldırıdan payını alıyor. Çünkü bu bir ihtiyaç haline geliyor; siz işçinin elinden

kazanılmış hakkını almak için de onun hareket kabiliyetini sınırlamak zorundasınız. Buradaki uyum kuşkusuz mutlak bire bir değil. Ama olayın mantığında, ekmeği kışanın özgürlüğü de kısıması var ve sonucu sınıflar çatışması belirliyor. Tüm toplumların deneyimi bunu gösteriyor.

Şimdi Kürtlerin dili tanınacağı, bazı sınırlı kültürel hakları verileceği için Türkiye’ye demokrasi gelecektir! Bu mümkün mü? Sistem emekçiyi durmadan daha ağır bir yoksulluğa, işsizliğe, açlığa, siyasal hak yoksunluğuna mahkum etmek peşinde. Sistem, emekçilere 12 Eylül kayıplarını geri vermek bir yana, son 40 yılın arta kalan kazanımlarını da budamaya kalkıyor. SSK’yı gömdüler, emeklilik yaşını 60’a çıkarttılar, prim gün sayısını 7 bine çıkarttılar, böylece emeklilik hakkını gasp ettiler. Türkiye’de en kesintisiz çalışan işçinin 6-7 yıllık primi olduğu söyleniyor, peki 7 bin prim günü neyle doldurulacaktır? Kesintisiz 30 sene çalışacaksınız ki 7 bin işgününü doldurabilesiniz. İş yok ki, neyle dolduracaksınız? Dolayısıyla emeklilik hakkı fiilen ortadan kalkıyor. Bu saldırıları İMF ve Dünya Bankası’nın direktiflerini harfiyen uygulayarak gerçekleştiren sistem, aynı zamanda devleti de sürekli tahkim ediyor. Son 20 yılın tüm düzenlemeleri ve tedbirleri, faşist devlet aygıtını tahkim etmeye yöneliktir. Bu elbette boşuna değil.

“Düşük yoğunluklu demokrasi” nedir? 12 Eylül’den sonra Türkiye’de uygulanan neyse, “düşük yoğunluklu demokrasi” de tamı tamına odur. Biçimsel bir parlamenter rejim, depolitizasyona dayalı göstermelik seçimler, güdümlü bir partiler rejimi, tam denetime alınmış medya ve üniversiteler, DGM’lerleleştirilmiş güdümlü bir yargı, denetim altına alınmış sendikalara biçimsel bir hareket kabiliyeti vb., vb. Özetle dizginlerin her alanda tam olarak elde tutulması. Ordu sahnenin arkasında hazır bekliyor, en ufak bir kontrol dışı gelişmeye müdahale edecek konumda bekliyor olmanın ötesinde, işleri gerçekte hep o yönetiyor, politikaları o belirliyor. Türkiye’de ordunun istemediği herhangi bir adım atılabiliyor mu rejim cephesinde? İşte, ezdikten sonra verdikleri demokrasi bu oluyor. Bu ise işin aslında örtülü bir yarı-askeri faşist rejim. Ve bu, dünyanın birçok bağımlı ülkesinde böyle, bunun Türkiye’ye özgü bir yanı yok.

Filistin ve Kürdistan: Kürt halkı özgürlük için devrime mahkumdur

Rejim Kürt hareketini en ağır bir kirli savaşla, bir “düşük yoğunluklu savaş”la bastırmış; verebilecekleri “düşük yoğunluklu demokrasi” kapsamında şeyler olabilir ancak. Başka bir şey vermeyecek, veremez de. Güya Türkiye’de zaten varolan demokrasiye Kürt halkına ilişkin bir takım kısıntılar eklenecek. Kürt halkının o büyük öfkesini, o ulusal hak arayışını dizginlemek için bu gerekiyorsa, yapar bunu. Neticede onun için maddi bir kuvvete dönüşmüş dinamiklerin eritilmesi, çok büyük emekler ve fedakârlıklarla yaratılmış maddi ve manevi devrimci birikimin tasfiyesi önemli.

Biz, böyle giderse bu Filistin’den beter bir ihanet olacak dedik ve öyle de oluyor, oraya doğru gidiyor. Filistinliler’in hiç değilse pazarlık gücü vardı. 1948 tarihli Birleşmiş Milletler antlaşmalarına göre Filistin devleti diye bir devlet, Filistin toprağı diye bir toprak vardı. Artı, arkasında Arap halkları, onların basıncıyla Arap ülkeleri vardı. Bunların hepsi işbirlikçi rejimler kuşkusuz, ama Arap halkları Filistin sorunu ve Filistinliler’in hakları konusunda titizlik gösterdiği sürece, işbirlikçi Amerikancı rejimler Filistin davasına

ikiyüzlüce de olsa sahip çıkmak zorunda kalıyorlardı. Bu yüzden İsrail’i tanımayı reddediyorlardı. Filistin Kurtuluş Örgütü’ne maddi ve mali yardım vb. yapıyorlardı. Filistin ve FKÖ, hiç değilse buradan gelen bir pazarlık gücüne sahipti.

Kürt halkının Filistin halkının sahip olduğu bu türden avantajları da yok. Tek gerçek avantajı devrimde ısrar olabilirdi, bunun dışında bir şansı yoktu. Deyim uygunsaydı, mazlum Kürt halkı devrime mahkumdur. Filistin’de hiç değilse ortada bir pazarlık masası herşeye rağmen vardı. Kürdistan’da yaşanan ise tek taraflı bir teslimiyet. Hareket eritildikten, moral açıdan yenilgiye uğratıldıktan, bugüne kadarki birikimi politik ve manevi açıdan erozyona uğratıldıktan sonra, yapılabilecekler en fazla ne olabilir? “Kürt realitesi”ni kabul çerçevesinde en fazla; Kürt diline yasal olarak da serbestlik tanımak, radyo-televizyon dili olarak kullanımına rıza göstermek, bu arada belki üniversiteler bünyesinde bir-iki Kürt Enstitüsü kurmak, belediyeler üzerinden biraz inisiyatif alanı tanımak, vb. Yani bazı hak kısıntıları.

Bunları tanımak, bu sistemin siyasal yapısında herhangi bir değişiklik anlamına gelmiyor. Ama sistem alır, bunları “demokratik cumhuriyet” diye sunar; cumhuriyetimiz hep vardı, hep güçlüydü, demokratik yönü biraz zayıftı, onu da çözdük, der. Kitleleri aldatmak için bunu neden iyi bir olanak olarak kullanmasın ki? Herşeyi demokrasi adına tartışmıyorlar mı? TUSİAD bu ülkede “Türkiye’de Demokratikleşme Perspektifleri” adı altında raporlar yayınlamıyor mu?

Sistem dünya ölçüsünde yığınları “demokrasi” koduyla aldatıyor. Sosyalizme karşı kapitalizm zafer kazandı demiyorlar, totaliter rejimlere karşı demokrasi zafer kazandı diyorlar. Burjuvazinin dilinde demokrasi eşittir kapitalizm, eşittir piyasa ekonomisi. Ama dosdoğru kapitalizm demiyor burjuvazi, kapitalizm demenin emekçilerin bilincinde ne anlama geleceğini iyi biliyor.

Neden “demokrasi” deme ihtiyacı duyuyor? Çünkü emekçiler yüzyıldır bu sistemin kendisine karşı da demokrasi için mücadele etmişler. Emekçilerin bilincinde demokrasi pozitif anlam yüklüdür. Genel olarak tarihte, ezilenlerin tarihinde de, 20. yüzyıl tarihinde de, yani emperyalizm çağında da demokrasi mücadelesi ezilenler için bir ileriye doğru yürüyüş olmuştur. Bu durumda sistemini niye demokrasi olarak sunmasın ki? Ne dediklerine dikkat edin; totalitarizme karşı demokrasi, devletçi ekonomiye karşı pazar ekonomisi üstünlük kazandı diyorlar, burjuvazinin sınıf egemenliği ya da kapitalizm zafer kazandı demiyorlar. Bunu yalnızca “yeni dünya düzeni” yazarları, seçkinlere hitap eden yazarlar ve düşünürler söylüyorlar. Ama kitleler kitap edemeyen popüler propaganda; totalitarizmin karşısında demokrasi, devletçi ekonomi karşısında piyasa ekonomisi diyor.

“Yeni dünya düzeni” ne getirdi?

Öcalan da savunmasında aynı şekilde söylüyor. Kapitalizm sosyalizme üstünlük kazandı diyor, sağ ve sol totalitarizme karşı demokratik sistemin üstünlüğünü kanıtladı ve zaferini ilan etti diyor. Bu tam da anti-komünist bir dildir, bu soğuk savaş dilidir, soğuk savaş dilinin ‘90’lı yıllara uyarlanmasıdır. Bu Amerika’nın dilidir.

“Yeni dünya düzeni” ne getirdi? Amerika emperyalizminin sistem dışı her varlığa, her şeye karşı hoyratça bir müdahalesini. Körfez Savaşı’nı getirdi, Balkan savaşını getirdi. Son ali ve Partisi’ne müdahalesini getirdi. Başka ne getirdi? Halk ar

arasında boğazlaşmaları getirdi; kardeşlik bitti, etnik ve dinsel boğuşmalar ve boğazlaşmalar boyverdi. Başka ne getirdi? Büyük sosyal yıkım projeleri getirdi. Emekçilerin 40 yıllık kazanımlarının metropol ülkelerde bile budanmasını getirdi. Batının işçi sınıfı ve emekçileri 40-50 yıllık kazanımlarını kaybettiler. Ekonomik-sosyal haklara saldırılar tam da Sovyetler Birliği’nin yıkılışının ardından hız kazandı. Kısacası, “yeni dünya düzeni” dünya ölçüsünde iktisadi, sosyal ve politik anlamda tam bir gericilik ve sosyal-kültürel yıkım getirdi.

Böyle bir dönemde demokratik sistem üstünlüğünü kanıtladı, yüzyılın sonuna zaferle giriyor, denilebilir mi? Bunu dediğiniz zaman, Amerika’nın diliyle konuşuyorsunuz demektir. Zaten Amerika’nın diliyle konuşuluyor ve mesajlar da dosdoğru ABD’ye gönderiliyor. Ama bu emekçilerden, Kürt halkından, iyiniyetli ve saf bir takım ilerici insanlardan gizleniyor.

“Demokratik cumhuriyet” burada kitleleri aldatmaya yönelik içi boş bir söylemdir. Gerçekte söz konusu olan, kirli savaşın kirli demokrasisidir. Bu demokrasi, ezilerek teslimiyete mecbur edilenleri sisteme entegre etmek için sunulan aldatıcı bir takım sözde haklardan oluşuyor. Ve sistemi yeniden zorlamaya kalktığınız, teslimiyetten direnişe geçtiğiniz her noktada, düzenin bütün baskıcı kurumları ayakta ve sizi ezmek için anında harekete geçerler.

Kolombiya’da uzlaşmayı, düzenin icazetini seçen kaç tane eski gerilla lideri öldürüldü. Aynı şey El Salvador’da yapıldı. Bu ülkelerde gerilla hareketlerinin çok sayıda kadrosunu katlettiler ve onlar hiçbir şey yapamadılar. Çünkü direnen güçler silahsızlandırılırken, kendi aygıtları olduğu gibi kaldı. Ne yapıyorlar? Kirli savaş için özel olarak oluşturulmuş birkaç paramiliter örgütü dağıtıyorlar. Diyelim ki, yarın Kürdistan’da savaş bittiğinde Özel Tim dağıtıldı. Ne olacak ki? Devletin bütün temel faşist kurumları olduğu yerde duruyor. Diyelim ki, koruculuk dağıtıldı; zaten bir ihtiyaçtan doğmuş, gerilla hareketi bitmiş, devletin ihtiyacı olmaktan çıkmıştır, bu nedenle dağıtır da. Kaldı ki, dağıtır mı, yoksa başka bir şeyin içine mi alır, onu da henüz bilmiyoruz.

“Demokratik cumhuriyet”le birlikte Türk ordusunun gücünde, siyasal ve sosyal yaşama müdahalesinde bir değişiklik mi olacak? Böyle bir şey mi talep ediliyor. Devlet ne için var? Bir sınıfın başka bir sınıfı egemenlik altında tutması için var. Alt sınıflar mevcut statükoya, sömürüye, mülkiyet düzenine razı oldukları sürece elbette mesele yoktur. Ama onu zorlamaya kalktıkları her noktada, o aygıt, bunu dizginlemek ve gerektiğinde ezmek için vardır. Burjuvazinin demokrasisi emekçiler için diktatörlüktür, gerisi koca bir yalandır. Tarih boyunca ezenler ve ezilenler için aynı anlamı ifade eden bir demokrasi olmamıştır.

Demokrasi mücadelesi her yerde kurulu düzene karşıdır

Demokrasi mücadelesi her yerde kurulu düzeni hedef alır. Bu 1640’larda feodal İngiliz monarşisidir, 1789’da feodal Fransız monarşisidir. 1848’de onun yerini almış olan “Temmuz monarşisi”dir. Rusya’da çarlık monarşisidir. 20. yüzyılda ezilen uluslar için emperyalizm ve onların komprador-feodal işbirlikçileridir. Emperyalist ülkelerde bu mücadele tekelleri sermayenin egemenliğine karşıdır. Demokrasi mücadelesi ve “demokratik cumhuriyet” hep bir kurulu düzeni hedef alır. Ve dikkat edin, burjuvazinin sınıf egemenliğini kurduğu batılı kapitalist ülkelerde,

Emperyalizmin akıl hocaları, ünlü stratejistleri diyorlar ki, ezmekle yetinmeyeceksiniz, teslim alacaksınız, düzenin çerçevesine razı edeceksiniz ve sisteme entegre edeceksiniz; zira sisteme entegre edemediğiniz sürece, o güçler yarın için potansiyel bir yeni mücadele kaynağıdır. Yani alıp mücadelecilikliğini eritmeniz ve düzenle bütünleştirmeniz lazım. İşte “düşük yoğunluklu demokrasi” bunun için gerekli. Bu şimdi “yeni dünya düzeni”nin demokrasisi, geri ülkeler için düşünülen demokrasi. Çeşitli yerlerde, özellikle Latin Amerika ülkelerinde gündeme getirilen demokrasi bu. Buradan bakıldığında, “demokratik cumhuriyet” üzerine tüm tartışmalar, kitleleri sersemletmeye yönelik gerçek bir aldatmacadır.

daha yüzyılın başında, demokrasi mücadelesi artık sosyalist mücadelenin bir parçasıdır. Zira demokrasi uğruna mücadele sosyalist cumhuriyet uğruna mücadelenin bir parçasıdır. Orada demokrasi için mücadele, kurulu düzene karşı mücadele genel sorununun bir parçasıdır.

Savaş sonrasında Alman monarşisi çökünce, hain sosyal-demokratlar “demokratik cumhuriyet” ilan ediyorlar. Orada “demokratik cumhuriyet”, gerçekte sosyal devrimin önünü kesmek için atılmış bir karşı-devrimci adımdır. Rusya’da ise tam tersine ileriye bir adımdır. Zira çarlığın yıkılması eski sistemin ortadan kalkmasıdır. Lenin; Çar Romanov ailesi tarafından temsil edilen soylular iktidarı yıkılmıştır, iktidar burjuvazinin eline geçmiştir, bu kelimenin tarihsel ve bilimsel anlamıyla bir demokratik devrimdir, ileriye bir adımdır, diyor.

Ama “demokratik cumhuriyet” Almanya’da aynı anlama gelmiyor. Almanya’da monarşik bir kılık altında gerçekte Alman tekellerinin, Birinci Dünya Savaşı’nı yürüten Alman emperyalist burjuvazisinin sınıf iktidarı var. Orada “demokratik cumhuriyet” karşı-devrimci bir adım oluyor. Bildiğimiz Weimer Cumhuriyeti Almanya’da sosyal devrimi engellemenin bir imkanı, bir aracıdır. Sosyal devrimin yolunu kesmek işlevi görmüştür. Orada devrim sosyalist cumhuriyete varmak zorunda, ama demokratik cumhuriyetle bunun yolu kesiliyor. Oysa Rusya’da demokratik cumhuriyet, Ekim Devrimi’nin önünü açıyor. Dolayısıyla, “demokrasi mücadelesi” ya da “demokratik cumhuriyet” şiarı, toplumların tarihsel-toplumsal gelişme düzeyinden, egemen düzenin toplumsal-sınıfsal karakterinden kopararak tartışılmaz.

Jakobenlerin kurduğu “demokratik cumhuriyet”, Fransız monarşisi şahsında temsil edilen feodal sınıfların iktidarının devrilmesi anlamına gelmiştir. Ve dikkat edin, bunun iki yönü vardır. Bir, kurulu sınıf egemenliği yıkılıyor. İki, bu egemenlik toplumun ezilen sınıflarının gücüyle, yani bir devrim yoluyla yıkılıyor. 1848’de Temmuz Monarşisi Paris işçilerinin büyük devrimci atılımıyla devriliyor. Orada artık kapitalizmle yüzyüze oldukları için, işçiler Temmuz Monarşisi’ni devirdiklerinde, bunu “toplumsal cumhuriyet” uğruna yaptıklarına inanıyorlar. Oysa ortaya çıkan gerçekte demokratik bir burjuva cumhuriyetidir.

Rusya’da “demokratik cumhuriyet”, Bolşevik asgari programın üç şiarından ve talebinden biridir: “Topraklar köylülüğe”, “8 saatlik işgünü” ve “demokratik cumhuriyet”. Ama o günün tarihi koşullarında Rusya’da “demokratik cumhuriyet”,

köylülük. İşçi sınıfı önderliğinde köylülük yıkacak, bu arada burjuvazi tarafsızlaştırılacak, yerine işçi-köylü diktatörlüğü kurulacak. Oradaki “demokratik cumhuriyet” bu.

Çin’de “demokratik cumhuriyet” nedir? Emperyalizm kovuluyor, Çan Kayşek’in feodal-komprador diktatörlüğü yıkılıyor, yerine “demokratik cumhuriyet” kuruluyor. Bu marksist literatürdeki devrimci içerikteki demokrasidir. Nerede “demokratik cumhuriyet” kurulmuşsa, kurulu düzenin yıkılmasıyla kurulmuştur ve bunu kurulu düzenin ezilenleri yapmıştır.

İmralı’daki savunmada önerilenin kabul edilmesiyle, Türkiye’den ne yıkılacak ve yerine ne kurulacak? ‘90’lı yıllar dünyada gericilik dalgasının egemen olduğu yıllardır. Buna rağmen kalkıp, dünya ölçüsünde demokrasi dalgası yaşandı, Türkiye de bundan payını aldı demek, emperyalizmin dilinden konuşmaktır, “yeni dünya düzeni”nin “düşük yoğunluklu demokrasi”sini savunmaktır. Bu teorik eleştiriyi bile gerektirmiyor.

PKK Başkanlık Konseyi adına Osman Öcalan 1 Eylül’de ne dedi? Bütün sorumluluk ve inisiyatif ABD’nindir, ABD’ye büyük bir görev düşüyor! ABD çözümünü arayanlar, bilin ki onun demokrasisini arıyorlar. ABD yeri gelir faşist askeri darbe yapar, yeri gelir “düşük yoğunluklu demokrasi”ye geçmeyi teşvik eder. ABD emperyalizmi savaş sonrası dönemde kendine bağımlı bütün ülkeleri zaten hep böyle yönetmiyor mu?

Geleneksel solun “Demokratik cumhuriyeti”

Biz marksistler, “demokratik cumhuriyet”i kurulu düzenin yıkılmasından ve yerine kurulu düzeni yıkan sınıfların devrimci iktidarının kurulmasından ayrı düşünemeyiz. Marksist literatürde bunun dışında bir “demokratik cumhuriyet” yoktur. “Demokratik cumhuriyet” her yerde toplumun ezilen sınıflarının devrimci atılımıyla ve kurulu egemen düzeni yıkmasıyla gerçekleşmiştir.

Ama ne olmuştur, Fransa’da feodal monarşiyi Fransa’nın baldırı çıplakları, köylüleri, işçi ve emekçileri yıkmıştır da, iktidara burjuvazi gelmiştir. Çünkü henüz emekçi sınıflar iktidarı alacak durumda değiller. Ama burjuvazi orada egemen sınıf değil, burjuvazi orada “üçüncü tabaka” diye bilinen tabakanın bir parçası. O tabakanın içinde yeni yeni şekillenen işçiler, zanaatçılar, köylüler ve burjuvazinin kendisi var. Devrimi burjuvazinin önderliğinde emekçi sınıflar

yapıyorlar, ama iktidara burjuvazi yerleşiyor. Çağ burjuvazinin çağı, o çağda devrimler burjuvazinin sınıf egemenliğinin önünü açıyor.

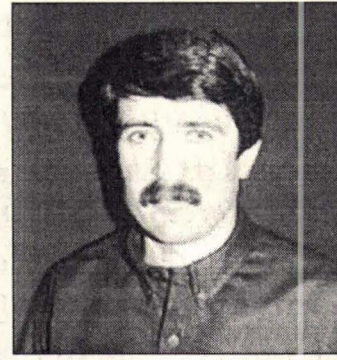
Sonra bunun yerini işçi sınıfının ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü ya da “demokratik cumhuriyet” alıyor. Yüzyılın başında bütün geri ülkeler için söz konusu olan bu. Ve nihayet gelişmiş kapitalist toplumlarda “demokratik cumhuriyet”, gerçekte artık “sosyalist cumhuriyet” demektir. Bu toplumların “demokratik cumhuriyet”i, gerçekte sosyalist bir cumhuriyet olacaktır. Çünkü “demokratik cumhuriyet” her zaman militarist bürokratik aygıtın ortadan kaldırılması, yerine emekçi sınıfların aktif katılımcı yönetici iktidarının geçmesi demektir. Kapitalist bir ülkede bu sosyalist bir demokrasiyle, kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalizmin kurulmasıyla olabilir. Burada bir siyasal özgürlükler mücadelesi alanı vardır, fakat bu kapitalizme karşı mücadeleden ayrı değildir. Bunlar son olarak “Demokrasi ve Devrim” başlıklı kitapta genişçe ele alınmış sorunlar. Yeterince tartışılıp açıklığa kavuşturulmuş sorunlar bunlar.

Öcalan’ın İmralı’da koyduğu programa niye itiraz ediliyor, Türkiye solu 30 yıldır zaten “demokratik cumhuriyet” için mücadele etmiyor mu? deniliyor. Evet, bizim halkçı dediğimiz akımlar 30 yıldır ve hala da “demokratik cumhuriyet” için mücadele ediyorlar. Ama onların tanımladığı “demokratik cumhuriyet”, ortaya koydukları çerçeveye göre, kurulu düzenin ve emperyalist hükümlarlığın yıkılmasına dayanıyor. Biz her zaman onların programları soyut planda devrimcidir dedik. Çünkü bu ülkede bir emperyalist egemenlik, bu emperyalist egemenliğin dayanağı olan bir işbirlikçi burjuva iktidar var; kimileri buna işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı diyor. Onlar bunun yıkılmasına dayalı bir demokrasiyi savunuyorlar. Böyle bir demokrasinin ancak sosyalist bir demokrasi olacağı ayrı bir sorun. Buradaki teorik eklektizmi ve tutarsızlığı bir yana koyuyorum, bunlar on küsur yıldır eleştirip sergilediğimiz tutarsızlıklar. Ama sorunun özü şu ki, Türkiye devrimci hareketi 30 yıldır toplumun ezilen sınıflarının devrimci iktidarına dayalı bir “demokratik cumhuriyet” hedefi güdüyor. Bugünkü düzenin biçimsel ve aldatıcı bazı rötüşlerle “demokratik cumhuriyet” olarak sunulması 30 yıldır bu ülkenin reformistleri tarafından bile kabul edilebilir bir şey olmamıştır.

Türkiye sol hareketinin literatüründeki “demokratik cumhuriyet” “devrimci halk iktidarı”dır, “devrimci işçi-köylü iktidarı”dır, “devrimci işçi-köylü diktatörlüğü”dür. Bu cumhuriyet emperyalist egemenliğin ve onun dayanağı olan işbirlikçi rejimin yıkılmasıyla kurulacaktır, böyle gerekçelendiriliyor. Böyle bir “demokratik cumhuriyet”in temel toplumsal kuvvetleri nasıl tanımlanıyor? İşçi sınıfı önderliğinde köylülük, öteki emekçi katmanlar, artı bazıları milli burjuvazi diyor ya da demiyor. Bu “demokratik cumhuriyet”in Öcalan’ın savunmasındaki “demokratik cumhuriyet”le ya da Öcalan özürçülerinin “demokratik cumhuriyet”iyle bir ilgisi var mı? Apayrı bir şey bu. Ama “demokratik cumhuriyet” diye kodlamışlar ya, armutu alıyor adını elma koyuyor, sonra da hepimizin istediği elma değil mi? diyorlar. Güya böylece meseleyi çözüyorlar. Bu tam bir düzenbazlık, tam bir ideolojik aldatmaca. Ve bu bile bile, kasten yapılıyor. Neden? Bir teslimiyetin üstünü örtmek; Kürt halkını, onun devrimci unsurlarını teslimiyete razı etmek için. Türkiye devrimci hareketinin teslimiyet karşısında gösterdiği ideolojik direnci kırmak için.

(Devam edecek...)

Devrimci kimlik ve bilinç faktörü

Habip Gül/Tekoşin

Sorumluluk bilinci aynı zamanda örgütlenme bilincidir. Örgüt bilinci yeterince gelişmemiş bir devrimciden ciddi sorumlulukları yerine getirmesi beklenemez. Örgüt bilinci gelişkin bir devrimci devrimi bir zorunluluk olarak kavrar. Devrimci bir kadroda bilinç faktörü mücadelede sürekliliğin, yaşamın her alanında dönüştürücü olabilmenin, dönüştürürken devrimci bir tarzda dönüşerek yetkinleşmenin, her yeni duruma ve döneme uygun özellikler kazanmanın zorunlu önkoşullarından biridir. Olanakların en kıt ve süreçlerin en zor dönemeçlerinde dahi zorlukların karşısında eğilip bükülmeyen, bulunduğu her alana örgütü taşıyan ve örgüt gibi davranan bir kişilik ve kimlikte bilinç faktörü tayin edici bir yer tutar.

Bilinçli bir devrimcide günlük yaşam ile idealler arasında tam bir uyum vardır. Birincisi ikincisinin ihtiyaçlarına yanıt verir. Zaten bilinç olgusunun kendisi zorunlulukları kavramaktır. Sözüünü ettiğimiz bilinç elbette marksist materyalist bilinçtir. Yani proletaryanın gerçek sınıf bilimine dayalı bir bilinçtir.

Toplumların sınıflara bölündüğü ve bu sınıfların birbirlerine zıt çıkar ve özlemlere sahip olduğu bir düzende, sınıf bilincine büyük bir önem vermek zorundayız. Sermaye sınıfı buna bir örnektir. Tüm olanaklarına ve imkanlarına rağmen, hiçbir biçimde rakibini (yani işçi sınıfı ve emekçileri) küçümsemiyor ve işi oluruna bırakmıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin mevcut örgütlülüklerinden çok çok yetkin bir kurumlaşmalara gidiyor, politikalarını çok ileri süreçlerin ihtiyaçlarına uygun üretiyor. Çıkarlarını ciddiye alıyor, bütün bunları kendi geleceğinin zorunluluğu olarak kavlıyor. Çünkü sınıf bilinciyle davranıyor.

Peki bir devrimcinin bilinçli davranması ne anlama gelir? Bu basitçe bilgi sahibi olmak ve yaşamın kendiliğinden öne çıkardığı sorunları çözmek için bu bilgiden yararlanmak olarak anlaşılabilir mi? Asla!

Bu en başta, yaşamını mücadelenin ihtiyaçlarına uygun düzenlemek demektir. Kendi kişisel özlem, duygu ve isteklerini mücadelenin ihtiyaçları, örgütün çıkarları karşısına koymamaktır. Örgütsel yaşamda ilke ve kurallara riayet, yoldaşlarına ve örgüte karşı açıklık ve samimiyet içinde olmaktır. En sıradan görevlere dahi büyük bir heyecan, ciddiyet ve hassasiyetle yaklaşılmaktadır. Yerine getirilen her görev nasıl ki muazzam bir hazın ve iç huzurun kaynağı olabiliyorsa, aksayan ve aksatılan her görev ve sorumluluk karşısında büyük bir iç huzursuzluğu duymaktır. Yaşamın toplamına örgüt ve iktidar perspektifiyle bakmak, düşman karşısında devrimci duruşla, örgütün ideolojik ve politik gücünü kendinde somutlaştıran bir özgüvenle hareket etmektir.

İlerleyemeyen bir kişilik geriler ve gerileşir

Devrimcilik bilinçli ve gönüllü bir tercihtir. Tarih boyunca devrimcileri diğer tüm insanlardan ayıran, kimi zaman direnişleriyle destanlaştıran, kimi zaman ölümleriyle efsaneleştiren, kimi zaman mücadeledeki performansları ve önderlik kapasiteleriyle kuşaktan kuşağa taşıyan, onların bu özellikleridir. Yani devrime ilişkin bir zorunluluk bilincine sahip olmaları, bu bilinç temeli üzerinde gönüllü bir tercihte bulunmalarındır.

Bu ikisinin buluşmadığı durumlarda, tüm iyi niyetli çabalar sınıf savaşımının gerçekliği karşısında çaresiz kalırlar. Böyle bir durumda hep gerileme,

yozlaşma ve çürüme riski var demektir. Örneğin başlangıçta samimiyet ve özveriyle devrim saflarında savaşmış, mücadeleye emek katmış olmakla birlikte, zamanla bilincini geliştirerek iradesini güçlendiremeyenler, kimlik ve kişiliğini çelikleştiremeyenler gerileyip gericileşebilirler. Böyle insanların baştan samimiyetsiz ve artniyetli olduklarını kim iddia edebilir ki? Ya da devrimci hareketin tarihine bakalım. Düşman karşısında direnmiş, önemli bedeller ödemiş, ama bir noktadan sonra devrimden kopmuş ve düzenle bütünleşmekte çok da zorlanmamış yüzlerce eski devrimci var.

Sınıf ve kitle hareketinin durgun olduğu, geri biçimler içinde seyrettiği, güçlü bir politik kitle hareketliliğinin olmadığı dönemlerde, bu söylediklerimizin önemi kat kat artar. Çünkü, böylesi dönemlerde her türlü zorluğun, açmazın, talihsizliğin, sıkıntının, gelişme güçlüğü'nün yarattığı yıpratıcı sonuçları göğüsleyebilmek, güçlü bir ideolojik donanımı ve devrimci sınıf bilincini gerektirir. Devrimci bilinç alanında zayıflık olduğu zaman inanç erozyonu başlar. Bu durum, kişilerin bakış ve kavrayışında devrimi zorunluluk olmaktan çıkartan bir rol oynamaya başlar. Devrim bir zorunluluk olmaktan çıktığı andan itibaren ise çürüme başlar. Düzen kişiliğine doğru bir eğilim gelişir. İdeolojik kimlik ve siyasal kişilik, değişim ve dönüşüm sürecine girer. Sınıfsal çıkarlar farklılaşır.

Kuşkusuz bütün bunlar mücadele içerisinde böyle kaba bir tarzda karşımıza çıkmazlar. Böyle olsaydı, yaratacakları tahribat önemsiz, aşılmalrı kolay olurdu. Bahsi geçen kişilik mücadele içerisinde kendini çok değişik biçimlerde üretebiliyor. Biz burada bu kişiliğin nispeten kaba yönleri üzerinde duracağız.

Örneğin belli yetenekleri olan birisi, örgüt denetiminin nispeten daha zayıf olduğu bir alanda kendince üretken ve çevresiyle uyumlu iken, örgüt denetiminin sıklaştığı bir organ içinde konumlandırıldığında neden aynı uyumu gösteremiyor? Çünkü organ kolektif bir yapıdır. Bireysel yetenek ve becerileri kolektif içinde ortaklaştırmayı gerektirir. Kendini yaşamayı değil, kendi kişiliğinde devrimi yaşamayı gerektirir. En önemlisi de sorumlulukları

paylaşmayı gerektirir. Devrimi bir zorunluluk olarak kavramayan kişilik bunların hiçbirini başarıya yeteneğini gösteremez. Çünkü sorumlulukları başkalarıyla paylaşmayı beceremeyecek kadar bencildir. Otoritesini mücadele içerisindeki performansı ve doğal gücünden değil, örgütsel yetki ve konumdan alacak kadar zayıftır. Böyle bir kişilik, doğal olarak emeğe ve değerlere karşı saygısızdır. Kendi kişiliğine laf ettirmeyecek kadar düşkünken, başkalarının kişiliğini ayaklar altına almayı üstünlük sayar. Kendi zaaflarının üstüne gidilmesi karşısında kıyamet koparıırken, başkalarının olası zaafı üzerine politika yapmayı pek sever. Kolektif içerisindeki sorun ve sorumlulukları ortaklaştırmak aşmak yerine, ısrarla bireyselleştiren ve sürekli kendine bir rakip yaratma çabası güder.

Bu kişilik, örgütsel otoriteyi karşısında gördüğünde ise, kendini kafa-kol ilişkileri ve komploculuk gibi yöntemlerle var etmeye yönelir. Bir zamanlar üzerine yeminler ettiği değerleri kemiren bir pratiğe yönelmekte hiç zorlanmaz. Çünkü artık onun için devrim bir zorunluluk olmaktan çıkmış, dolayısıyla değerler geçmişe ait kötü birer anı haline gelmiştir. Bu çürüme ve soysuzlaşmanın doruk noktasıdır.

Bu kişiliği mahkum edecek ve hakettiği çöplükte çürümelerini sağlayacak olanlar, yine devrimi bir zorunluluk, devrimciliği bilinçli bir tercih olarak kavrayıp, değerleri yaşamı pahasına koruyanlardır.

(*Ekim*, sayı:186,.1 Şubat 1998)

Devrimci günlük yaşamını örgütlemelidir

Bu konuya yüzeysel olarak bakıldığında, “bu da çok mu zor bir sorun sanki?” denilebilir. Ama yazık ki, bir çoğumuz, günlük yaşamımızı örgütlemekte, disipline etmekte genellikle başarısızız. Bu oldukça önemli ve canalıcı bir sorundur. Hele de yaşamını sınıf mücadelesine adanmış bir devrimciye söz konusu olan. Çünkü böyle bir devrimcinin zamanı dilediğince harcama hakkı yoktur. Onun her dakikası örgütüne ve mücadeleye aittir. Zamanını hareketin ve mücadelenin ihtiyaçlarına göre düzenleyebilmeli, örneğin günün 24 saatini nasıl daha iyi değerlendirebileceğini planlayabilmelidir.

Tabii ki, yaşamımızı programlayalım derken; devrimciler bir robot gibi davranmalı, program dışında ortaya çıkabilecek gelişmeleri dikkate almamalıdır, demek istemiyorum. Kendimizi koşullara ve gelişmelerin kendiliğinden seyrine bırakmamamız gerektiğini vurgulamak istiyorum. Yaşamımızı, zamanımızı, ilişkilerimizi, gelişebilecek olguları da hesaba katarak düzenleyebilmeliyiz. Yoksa bizim irademiz dışında gelişebilecek herhangi bir aksaklık ya da olay, rahatlıkla günlük programımızı sekteye uğratarak altüst edebilir.

Kendini, günlük yaşamını örgütlemeyen, disipline edemeyen bir devrimci, ne mücadeleyi ne de başkasını örgütleyebilir. Örgütlesse de istikrarlı olmaz. Bir devrimcinin kendi yaşamının dağınık, disiplinsiz, kendiliğindenci olması onun kişiliği ile açıklanamaz. Ya kavrayış eksikliği vardır ya da kişinin mücadeleye bakışı ve kararlılığında bir eksiklik... Sık sık; “Bir devrimci zamanını en iyi değerlendiren, okuyan, araştıran, yazan, müdahale eden, inisiyatifli olandır”, deriz. Bu teori ve pratiği bütünleştiren devrimci demektir. İlişkilerimizi de bu yönde eğitmeye çalışırız. Ama, kendi yaşamımızda bunlara uymayız. Durum böyle olunca, ilişkiye geçtiğimiz insanlar pratiğimizi gördükçe güvenlerini yitirip söylenenleri ciddiye almayacaklar; hantal, dağınık ve devrimci disiplinden uzak şekilleneceklerdir. Bu, kişide hayal kırıklığı yaratacağı gibi, bir bütün olarak örgütsel faaliyette tıkanıklığa, örgüt yapısında hantallığa yol açacaktır.

Yazıma şu satırlarla son vermek istiyorum. “*Hem olanakların bilincinde olmak ve hem de müdahale için hiçbir aşamanın geç sayılmayacağı inancıyla hareket etmek iyi bir devrimci olmanın bugünkü kriterlerinden biridir.*” (Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi) Arşivi - <https://rantey.org>

(*Ekim*, sayı: 84, 1 Kasım '93)

Ümit Altıntaş

İsrail, Türkiye ve Kürtler.../5

Ortadoğu'da sosyalizm kazanacaktır!

Öcalan'ın PKK programını bir savunma ile resmen tasfiye etmesi önemlidir. PKK'nin '92'den bu yana içine girdiği "siyasal çözüm" yönelimi bunu kolaylaştırmıştır. '78 programının hedeflediği, emperyalizme, sömürgecilğe ve feodalizme karşı mücadelelen salt ulusal haklar için mücadeleye geçiş süreci, devrimci programı zaten fiilen önemli ölçüde tasfiye etmişti. Öcalan bunu yeni bir düzeye vardırarak, devrim adına ne varsa tümünü bir kalemde silip atarak, mücadelenin biricik amacının "dil ve kültürel kimlik" olduğunu ilan etmiştir.

Bunun mantıksal bir uzantısı olarak, devrimci zora dayalı dönüşüm çizgisi tümüyle reddedilmiş, "barış çizgisi" hakim resmi anlayış ilan edilmiştir. Böylece komünistlerin, ateşkeslerin taktik olmadığı ve salt askeri anlam taşımadığı, stratejik bir yeni siyasal yönelimin ürünü olduğuna ilişkin değerlendirmeleri pratikte kanıtlanmıştır.

Komünistler, ulusal çerçeveyi aşamayan devrimci çizginin kendi sınırlarına dayandığını, bundan sonrasında ya devrimci çizgide derinleşilerek Türkiye işçi ve emekçileriyle birleşme yolunun tutulacağı, ya da kendi burjuvazisiyle birleşerek ulusal haklar sınırında bir "siyasi çözüm" çizgisinin egemen hale geleceğini söylemişlerdi. Geline yerde, sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleşemeyen bir ulusal kurtuluşluğun devrimcilik sınırları yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır.

Devrimci çizgide bir mücadele yolu seçilmediği koşullarda, Kürt halkının en önemli kayıplarından biri, toplumsal dönüşümün bir dizi alanında son 15 yıldır aldığı mesafe olacaktır. Kürt toplumu yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapının izlerini önemli ölçüde taşımasının sonucu olarak ağalık-seyhlik gibi kurumların köleleştirici etkisini yaşamaktaydı. Bugün ise ağalık kurumu, koruculuk ile resmi bir güvenceye alınmasına rağmen, her geçen gün çözülmektedir. Savaşın saflaştırıcı etkisi bir de bu yolla bu yapıya önemli bir darbe vurmuştur. Kürt halkı 15 yıllık mücadele içinde kendi kaderini kendi ellerine güçlenebilecek din olgusu zayıf kalmıştır. Kürt toplumu kendi sosyo-ekonomik yapısıyla kıyaslanamaz oranda laik bir modernleşme düzeyindedir. Nihayet gerilla mücadelesi, Kürt kadını son derece geri olan konumundan gerilla ordusu içinde kitlesel ölçekte eşit görevler alanına taşıyarak, tarihi bir ilerici adım atmıştır.

Mücadele yeni bir devrimci çizgide sürdürülemediği koşullarda, tüm bu alanlardaki kazanımlar yitirilecek, kirli barış üzerinden kapitalist sistemle bütünleşme nedeniyle toplumsal bir gerileme yaşanacaktır. Dahası, mücadelenin en önemli kazanımı olan ulusal bilinç ve kültür dejenerasyona uğrayacaktır. Kürt kirli barışını yeni dış savaşlara basamak yapacak olan Türkiye burjuvazisi yeni bir asimilasyon sürecine yönelecektir. Kürt ulusunun tüm tarihi reddedilerek ve dejenere edilerek, kültür ve folkloru dahil bilinçli bir Türkleştirme operasyonlarına uğratılacaktır. Bu, Kürt halkını binlerce yıllık kültüründen koparmaktan çok modern tarihin Kürt isyanlarından kopartmak için bir ihtiyaçtır.

Tüm bunlara karşın asıl sorun, son 15 yıllık mücadele sürecinin kazanımlarına rağmen Kürt halkının böyle bir çizgiye kazanılıp kazanılmayacağıdır. Öcalan'ın son 15 yılın mücadelesini neredeyse siyasal bir devrim olarak nitelemesi bilinçli bir çarpıtma olmakla birlikte, Kürt halkının devrimci müdahale ve

dönüşümlere açık bir birikim ve gelenek edindiği açıktır. Bu bir güvence değilse de bir olanaktır.

Emperyalist hayaller, sömürge gerçekler Bölge merkezli dış politika: İsrail "ost-politik"inin kuyruğu

Türkiye "Blok" adımı ile, çok yönlü krizinden çıkabilmek için hazır olmadığı erken ve riskli bir çözüm projesi macerasına yönelmiştir. Böylece, bağımlı bir ulus-devlet sınırlarındaki bir özerk çıkar ve irade alanından dahi uzaklaşmıştır. Türkiye'nin orta vadeli tüm iradi tutumları ABD-İsrail eksenini üzerinde şekillenecektir. Dolayısıyla "büyük" Türkiye'nin, Ortadoğu'daki süreçleri etkilemede ve yön vermeye bir Suriye ya da Irak kadar bile bir iradi etkisi olmayacaktır. Kuşkusuz tam tersi bir görüntü yaratılmaya çalışılacaktır. Son bir yılda olduğu gibi, dört komşusuyla savaş gerginliği yaşamış bir ülke olarak, irade koyduğundan çokça bahsedilecektir.

Ecevit hükümetinin kurulması ile Türkiye'nin Avrupa Birliği sürecinden daha da uzaklaştığı ve yeni DSP-MHP-ANAP hükümeti ile (MHP faktörü yüzünden) bunun derinleşeceği üzerine bir dizi yorum yapılmış bulunuyor. Gerçekte ise bu partiler, programlarının tersine pratiklerin başını çekiyorlar. Bu onların burjuvazinin programının ikinci dereceden yöneticileri olmalarının sonucudur. Böylece "ulusalci" DSP Irak'ın bombalanması sürecindeki tutumu ile en uşak bir hükümet pratiği sergileyebiliyor. Avrupalı ANAP ise, AB'ye rest çekmek adına, Avrupa'dan uzaklaşma sürecinin başını çekmek zorunda kalabiliyor. MHP'nin kendi programına ne kadar uygun davranabileceği ise, dış politikada Çin'le ilişkileri geliştirmek atfından görülebilir.

Türkiye kendi zayıflıklarının ürünü olarak Avrupa'nın uzağına düşmüştür. Çok parçalı dünya tablosunun politik kamplaşması içindeki yeri belirginleşmiştir. Bu tür süreçlerde zaten ABD'nin yeni sömürgeci değil miydik demek, sokaktaki adam politizmi olabilir. ABD'ye bağımlı Yunanistan aynı süreçte kendi özerk çıkarlarını büyütme üzere ABD-Avrupa politik kamplaşmasından yararlanmaya çalışacak kadar bir irade sahibi olduğunu göstermiştir.

Bu günlerde bölge merkezli dış politika ve Avrasya politikacılığı (bu ifade hükümet programlarına ilk defa girmiş bulunuyor) üzerinden ifade edilen dış politik konsept aslında '89'dan beri demagojik bir propagandaya konu edilen emperyalist hayallerin kendisidir. Komünistler '89'da burjuvazinin bu demagojisinin etkisinde kalan aydın çevrelere ("emperyalist Türkiye" ve türevi tezler), Türkiye'nin Ortadoğu hayallerinin kendi yakın doğusunun Kürt sorununun gerçekleri içinde paramparça olduğunu hatırlattılar. Bugün kirli barışın Kürt halkına kabul ettirilebileceği hayli tartışmalı olduğuna göre, sermaye iktidarının bu alanda yolu tamamen düzlediğinden söz edilemez. Kaldı ki Türkiye'nin ekonomik ve politik krizi Kürt sorunundan kaynaklanmamakta, bundan dolayı sadece ağırlaşmaktadır. Krizin kaynağı bağımlı kapitalist ekonominin yapısal özellikleridir. Bu nedenle Türkiye, hem Ortadoğu'da hem de Orta Asya'da, ancak diğer emperyalist ülkelerin taşeronu hatta ancak tabelacı olarak yer bulabilecektir.

Dolayısıyla, ne bölge merkezli politikacılık ne de Avrasya-Turancılığı Türkiye'nin kendi öz gücü ve iradesinin ürünü olabilir. Bunları ABD den ayırarak projeler

olarak düşünmek mümkün değildir. Ve oynadığı asıl rol, Blok'un dış politika gereklerini yerine getirip arka plandaki ABD-İsrail'i gizlemektedir. Yani emperyalist hayaller ve demagoji, sadece sömürge gerçeklerin üstünü örtmeye yaramaktadır.

Hem dış politika açısından hem de Türkiye'nin ekonomik alanları açısından yeni olan ise, İsrail'in ABD'nin bölge çıkarları çerçevesinde yeni ve alt efendi haline geliyor olmasıdır. Türkiye ve İsrail arası çok yönlü ilişkiler gerçekte çok yönlü bağımlılıktan ibarettir.

Sonuç

PKK'nin yeni dönemi, programının ve devrimci zorun reddiyle başlamıştır. Geriye doğru evrim hızlanarak sürmektedir. PKK devrimci bir halk önderliğinden ulusal bir reformist akıma evrilmiştir. Önderliğin çizdiği hedef doğrultusunda "yasallaşacak PKK" ya da muhtemel Kürt yönetimi ise, Blok'un "potansiyel" dördüncü bileşeni olmaya evrilmektedir.

Bu sürecin Türkiye üzerinden kesintiye uğraması ya da gündemden düşmesi bile, PKK'nin geriye doğru iç evrimini durdurabilecek bir gelişme değildir. PKK blokun bileşeni olmasa bile, çözümsüzlük içinde eriyen bir ulusal akını olacaktır.

Kürt halkı bu noktada yol ayrımındadır. Onun son 15 yıllık devrimci gelenek birikim ve refleksi Blok'un bileşenliğine direnecektir. Sosyalizme güncel planda Kürt halkından daha uzak Filistin'de bile bir karşı duruş eğilimi geliştiğine göre, Türkiyeli komünistler daha şanslıdır. Sadece bu da değil, Türk ve Kürt milliyetinden işçi sınıfının ortak mücadele olanaklarıyla ve komünist işçi partisinin köylü-tarım programının mücadele hattıyla birleşilebildiği ölçüde, devrimin hem ulusal hem de kır temeli ve ittifakları güvenceye alınmış olacaktır.

Özellikle metropollerde ve Kürdistan'ın sınır bölgelerinde Kürt gençliği içinde kendine yurtsever sosyalist olarak tanımlayan kesinlerin genişleyeceği, yüzünü emekçi sınıflara yönelik politika yapmaya çevireceği bir süreç başlamıştır. Yanı sıra BDGP süreci devrimci demokrasinin yeni bir tasfiyecilik kanalı olduğu ölçüde, buna karşın direncin komünist platforma yönelebilmemesinin olanakları vardır.

Filistin ve Kürdistan örnekleri, klasik sömürgeciliğin çöküşü sonrasına kalmış ulusal sorunların çözümünün, kapitalist ekonomilerle ileri derecede entegrasyonun da bir sonucu olarak, birleşik bir devrimci çizgiyi ve mücadeleyi gerektirdiğini göstermektedir. İki ülkede de deneyim, mücadelenin ileri politik önderliklerinin yaşadığı geri evrime karşı gerçek alternatif bir politik çıkışın, ancak, bütün üzerinden ve sınıf zemininde politika yapabilen devrimci seçeneklerle mümkün olabileceğini pratikte açığa çıkarmıştır. Filistin ve Kürdistan'da ulusal sorun, Türkiye ve İsrail bütünündeki toplumsal kurtuluş mücadelesine bağlanarak gerçek ve kalıcı çözümünü bulabilecektir. Bu perspektifin daha geniş ölçekte bir uzantısı daha var; Ortadoğu bütününde Ortadoğu sosyalist federasyonu sadece en ileri çözüm değil, aynı zamanda en gerçekçi çözüm de olacaktır.

Ortadoğu'da sosyalizm kazanacaktır!

(Beş bölüm halinde yayımladığımız bu yazı geçen Haziran sonunda kaleme alınmıştır.)

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:

Yıpratma kampanyası

devrimci özgürlük mücadelemizi engelleyemez!

(Arabaşlıklar Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur.)

Düşman PKK'de ideolojik-politik birliği ve bu temelde de örgütsel birliği parçalayarak sonuç almayı her zaman biricik görevi ve çabası olarak önüne koydu. PKK tarihi buna karşı mücadelenin de tarihidir. Bir partide birliği yaratan ideoloji ve programdır. Bir partili olmak, o partinin ideolojisine, programına ve mücadele ilkelerine katılmak, onun uygulayıcısı ve savaşçısı olmaktır. Eğer bir parti en yetkili kurumları eliyle, bugüne kadar kendisine yön veren ideolojiyi “dogmatik”, programı “siyasi değeri olmayan hayal” olarak ilan ediyorsa, kendi birlik zeminini kendi elleriyle ortadan kaldırmış demektir. Bu yirmi beş yıllık mücadele süreci içinde on binler, şimdi “dogmatik” denilen ideoloji ve şimdi “siyasi değeri olmayan hayal” denilen program için hayatlarını ortaya koydular. Milyonlar bu ideolojinin aydınlatıcılığı ve bu programın hedefleri doğrultusunda ayaklandılar.

“Tarihimizde kader belirleyici bir dönemeç”

25 yılı aşkın mücadele tarihimizde kader belirleyici bir dönemeç noktası yaşanıyor. PKK'nin kişiliğini belirleyen, içerik ve rengini veren tüm ilke ve değerler, 15 Şubat sonrası süreçte bir bütün olarak karşıya alındı. PKK ideolojisi “dogmatik”, programı “siyasal değeri olmayan hayali bir program”, silahlı mücadele “kaba direniş ve isyan” ve gelinen noktada aşılması gereken bir engel olarak tanımlandı. İnsanlığın büyük ütopyasını temsil iddiasıyla yola çıkan ve tüm tarihinde her türlü sömürgeci-emperyalist kuşatma ve saldırıya bu ütopyanın gücüyle meydan okuyan PKK, kendi ideolojisini, politikasını, programını, stratejisini, yani kendi temellerini inkar eden bir noktaya getirildi. 2 Ağustos 1999'da ise, silahlı mücadeleye son verildiği ve tüm silahlı güçlerin önce sınır dışına çekileceği açıklaması yapıldı. Ancak bununla da kalınmadı ve 8 kişilik bir gerilla grubunun silahlarıyla birlikte “Demokratik Cumhuriyete katılım” adı ile TC

Devleti'ne teslimi yaşandı. Bunu Avrupa'dan 8 kişilik bir grubun daha aynı amaçla teslimi izledi. Şimdi daha büyük grupların gelmesi gereğinden, tüm Parti yapısının cumhuriyete katılımının öneminden, PKK'lileri topluma kazandıracak rehabilitasyon çifliklerinden söz ediliyor.

Sıraladığımız bu gelişmeler 31 Mayıs sonrasında kamuoyu önünde yaşananların şüphesiz çok kaba bir çerçevesidir. “Demokratik Cumhuriyete katılım” adı altında yaşanan bu politika, ister devrim ve isterse karşı-devrim cephesinde olsun, hemen her güç tarafından ilgi ve dikkatle izlendi, tartışmanın temel bir gündemi oldu. Türkiye, bölge ve hatta dünya dengelerini doğrudan etkileyen, herşeyden önce Kürdistan halkının kaderini doğrudan belirleyen, ama aynı zamanda Türkiye ve bölge halklarını da en az bu kadar ilgilendiren böyle bir olgunun çok değişik bakışaçılarından tartışılması kadar doğal bir olay olamazdı. Nitekim ilgili, ilgisiz her güç, hatta kişi hala da birçok görüş ve değerlendirme ortaya koymaktadır. Ancak tartışmayan tek bir kesim varsa, o da PKK'lilerdir. PKK platformunda tartışma ancak ve ancak “Demokratik Cumhuriyet” projesini benimseme ve özümseme doğrultusunda kabul bulunmaktadır. Bunun dışındaki her görüş, süreci baltalamaya dönük kötü niyet belirtisi, ya da provokasyona alet olacak dogmatiklik olarak ele alınmaktadır. Hatta eleştiri sahipleri kim olursa olsun, birden bire “savaş rantçısı” olarak görülebilmektedir. Özellikle son haftalar içerisinde, artık bir değerlendirmeden de öteye, kişileri kamuoyu önünde hedef alan küfür ve hakaret kampanyaları geliştirilmektedir. Yazılı ve sözlü geliştirilen bu iftira-karalama kampanyalarının, bir siyasi düzey ifade etmediği ve edemeyeceği de açıktır.

Karalama ve iftira ile tartışmanın önü kesilmek isteniyor

Öncelikle şunu belirtelim ki, içinde siyasi değer taşıyacak en küçük düşünce kırıntısı bile bulunmayan bu karalama ve iftira yöntemi ile amaçlanan, neredeyse tüm dünyanın tartıştığı bir gündemi PKK'liler ve Kürdistan halkı açısından muğlaklaştırmak ve saptırmaktır. Kişiler hakkındaki spekülasyonlara indirgenen bir siyasal gündemin, tartışılması gereken esas sorunları gözden yitirmeye çalışanların başlıca silahı olduğu bilinir. Bu tarzın sahipleri, açık ki, esasta hedef seçtikleri kişileri değil, seslendikleri toplumu küçük görmekte ve aşağılamaktadırlar. Onlara göre toplum, kendi kaderini tartışma ve belirleme yeteneğinde olmadığından, kişiler esas aldığından, toplumun önüne konulması gereken gündem de, amaç ve program değil kişiler olmak durumundadır. Bununla

birlikte topluma söylenen, herşeyin iyiye gideceği ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da güvenmeye devam etmeleridir.

PKK resmi-yetkili kurumlarınca ilan edilen, PKK ideolojisinin-çizgisinin, programının, stratejisinin, mücadele araç ve yöntemlerinin artık bir daha geri dönülmezcesine değiştiğidir. Bir parti ve hem de yirmi beş yıldır savaş içinde kendini tanımlamış bir parti, topluma sunduğu gelecek yaşam projesi olan programını değiştirdiğini ilan ettiğinde, bu, dünyanın her tarafında toplumla yaptığı sözleşmenin bozulması anlamına gelir. Yeni program artık yeni bir yön ve yeni bir siyasi irade demektir. Böyle bir parti, önceki programına onay veren ve onun gerçekleşmesi için mücadele eden herkesin, hiçbir sorgulama yapmadan, tartışmadan ve kendini yeniden kararlaştırmadan olduğu gibi-kütle halinde yön değişimini beklerse, orada parti bilinci, özgür katılım değil, ancak ve ancak en hafif deyimıyla yığın psikolojisiyle hareket ediş, program temelindeki bir bağlılık yerine klan-kabile topluluklarında görülebilecek en geri bir birlik anlayışı vardır. Modern bir kurtuluş hareketine öncülük iddiasıyla asla bağdaşmayan ve adına hareket ettiği kadrolar ve halkı açık bir aşağılama olan bu yaklaşım, tabii ki aynı zamanda da asla demokratik olamaz. Başkanlık Konseyi, ne yazık ki partiyi ve halkı tam da böyle görmeyen bir ifadesi olarak, herkes adına kendini tek söz sahibi ilan etmekten çekinmemiştir. Partinin ve halkın önüne böylesine hayati bir “dönüşüm” konulurken, 25 yıllık mücadele çizgisi ve programının reddi dayatılırken, tartışma değil bastırma, ikna değil oyalama ve kandırma, özgür birlik değil zorunluluk ve sonuçta da tehdit, iftira ve açık saldırı yöntemini seçmiştir.

“Bir partide birliği yaratan ideoloji ve programdır”

Başkanlık Konseyi'nin süreci empoze etmede kullandığı birinci nokta “birlik”tir. Düşmanın PKK'yi parçalayıp-bölmek istediği, bu nedenle herkesin birlik içinde olması gerektiği ısrarla işlenmiş ve her türlü tartışmanın önüne bu tehlike konulmuştur. Elbette ki düşmanın PKK'yi bölmek ve parçalamak istediği, isteyeceği her zaman için sözkonusu idi. PKK çizgisine ve mücadelesine yöneltilen tüm saldırılarda bu gerçeği görmek mümkündür. Ama yaşadığımız sürecin gerçekleri çok farklıdır. Düşman PKK'de ideolojik-politik birliği ve bu temelde de örgütsel birliği parçalayarak sonuç almayı her zaman biricik görevi ve çabası olarak önüne koydu. PKK tarihi buna karşı mücadelenin de tarihidir. Bir partide birliği yaratan ideoloji ve programdır. Bir partili olmak, o partinin ideolojisine, programına ve

mücadele ilkelerine katılmak, onun uygulayıcısı ve savaşçısı olmaktır. Eğer bir parti en yetkili kurumları eliyle, bugüne kadar kendisine yön veren ideolojiyi “dogmatik”, programı “siyasi değeri olmayan hayal” olarak ilan ediyorsa, kendi birlik zeminini kendi elleriyle ortadan kaldırmış demektir. Bu yirmi beş yıllık mücadele süreci içinde on binler, şimdi “dogmatik” denilen ideoloji ve şimdi “siyasi değeri olmayan hayal” denilen program için hayatlarını ortaya koydular. Milyonlar bu ideolojinin aydınlatıcılığı ve bu programın hedefleri doğrultusunda ayaklandılar.

Elbette ki bir parti ideolojisini de, programını da değiştirebilir. Ama bunun bir kuralı vardır. Ve hele bu ideoloji ve program milyonlara mal olmuşsa, bu milyonların iradesi üstten “dönüşüm”le dönüştürülemez. Ve hele bu kandırmaca ile hiç götürülemez. Kitleler önünde açık ve son derece demokratik bir tartışmanın yaşanmasını gerektirir. Kitlelere söylenen “birlik olalım” ve “birinci manifestomuz amacına ulaşmıştır” gibi söylemler, PKK’nin yirmi beş yıldır kadrolara ve halka öğrettiği gerçeklerin kendisini görmezden gelmesidir. Birincisi, “birlik”i, ideoloji ve programı reddederek PKK yönetimi bizzat kendi elleriyle parçalamıştır. Böyle bir birlik zeminini ortada bırakmamıştır. İkincisi, PKK manifestosu ve programına bağlı kadro ve kitleleri, bu bağlılık üzerinden çok farklı bir doğrultuya götürmek için inanılmaz bir söylemi gündemine almıştır. PKK manifestosunu ve programını bir kez bile okuyan herkes bilir ki, PKK manifestosu Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin her boyutta yargılanması ve mahkumiyetine dayanır. Programı ise bu yargılamanın üzerinde Kürdistan halkının mücadele esaslarını ve hedefini gösterir. PKK programının asgari ve azami iki aşaması konulmuştur. Asgari hedef, Kürdistan üzerindeki her türlü sömürgeci ve feodal işbirlikçi egemenliğin sona erdirilmesi, bağımsız-demokratik-birleşik Kürdistan hedefidir. Azami hedef ise, birinci aşamanın kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi üzerinde Kürdistan’da sosyalist toplum projesinin inşası hedefidir. Bu, hedeflerin en kaba biçimde çerçevesidir. En son 6. Kongre’de bir kez daha gözden geçirilerek, dünyada, bölgemizde ve ülkemizde yaşanan gelişmeleri dikkate alarak gerekli düzenlemeler yapılarak bir kez daha onaylanan PKK programı, açık ki bir devrim programıdır. Önüne açıkça bir iktidar hedefi koymuştur.

6. Kongre’nin çiğnemen iradesi ve bir formalite olarak 7. Kongre

Oysa 31 Mayıs’tan sonra “yeni manifestomuz” olarak ilan edilen “savunma” ile, daha dört-beş ay önce 6. Kongre ile Parti iradesi olarak ilan edilen, tüm temel değerlendirmeler tersine çevrilmiş, Parti Programı reddedilmiş, mücadelenin zaferinin ve halk varlığının temel güvencesi olarak görülen gerilla ve silahlı mücadele “çözüm”ün önündeki en temel engel olarak tanımlanıp, gerilla örgütlenmesinin dağıtılması ve “Demokratik Cumhuriyete katılım” adı altında TC devletine silahlarıyla birlikte teslim olması gündeme konulmuştur. Üstelik bu karar ve uygulamalar Parti ve halk iradesine başvurmadan, Başkanlık Konseyi’nin yetkisi ile hayata geçirilmeye başlanmıştır. Partinin ve halkın önüne ise, bütün bu tersine dönmeyi alkışlama, özümseme ve itirazsız katılım görevi konulmuştur. Ve şimdi, bütün işlevi bu politika ve uygulamayı sadece onaylamak olan Olağanüstü 7. Kongre’nin yapılacağı bilinmektedir. Söz konusu edilen bu Kongre açık ki sadece bir formaliteden ibarettir.

PKK gibi bir halkın ve hatta halkların iradesi haline gelmiş bir partide böyle bir süreç yaşanırken,

her Partili’nin ve hatta halktan her insanın söz ve eleştiri hakkı vardır. Bu hak reddedilemez ve devredilemez. Çünkü, her üye, sempatizan ve hatta sadece dua etmiş bir insan bile, bu mücadeleye kendi iradesini katmıştır ve yeniden irade belirleyecektir. Onayını ya da reddini yeniden ortaya koyacaktır. Üstelik, “Demokratik sosyalizm”, “PKK’nin demokratikleşmesi” gibi söylemlerle bir dönüşümü dayatanların bunu en başta kendilerinin istemesi ve teşvik etmesi gerekir.

Açık tartışma bir tercih değil, zorunluluk olmuştur

Ancak olan bu değildir. Tam tersi yaşanmıştır. Başkanlık Konseyi’ne süreçle ilgili sorulan sorular hiçbir cevap bulmadığı gibi, raporlar da ancak yazanın aleyhine bir yaptırım-cezalandırma belgesi olarak kullanılmıştır. Sürece ilişkin eleştiri içeren düşünce ve değerlendirmeler bütünüyle yetkili kurumlara ve Parti resmîyeti içerisinde gönderildiği halde, bir “suç belgesi” gibi değerlendirilmiş, rapor sahiplerine hiçbir cevap verilmemiş, yargısız infazla görevsizleştirilmiş, üstelik bu bile ilgili kişilere resmen iletilmeden, çeşitli toplantılarda eleştirel yaklaşabilecek muhtemel kişilere gözdağı amaçlı teşhirlerle duyurulmuş, en son haberdar olanlar ise yargısız infazla cezalandırılan kişiler olmuşlardır. Bunlar da belgelerle sabittir. Ancak bu duruma rağmen bile, tartışmadan görüşlerin kamuoyu önüne taşındığını da yine kendileri söyleyip, kitleleri yanlış yönlendirmeye kalkışmışlardır. Bununla, PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları adıyla görüşlerini kamuoyu önünde açıklamak durumunda kalan bizlerin sadece bölme-parçalama amaçlı olarak hareket ettiğimiz intibai yaratılmak istenmiştir. Oysa, bütün bu sürecin gelişmeleri, sorularımız, eleştirilerimiz, aldığımız cevaplar (cevap sayılırsa), PKK Başkanlık Konseyi’nin resmî ve gayrı-resmî olarak yürüttüğü iftira kampanyaları belgelidir. Partili arkadaşlarımız ve halkımız şunu çok iyi bilmelidir ki, Parti içinde demokratik bir tartışma zemini bulunmadığı içindir ki, açıktan kitleler önünde tartışma ve görüşlerimizin ortaya konulması bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu bizim için bir seçenek değil, bir zorunluluk olmuştur.

Bu noktada da Başkanlık Konseyi ve adına hareket eden kurumların tavrı gerçekten ibret vericidir. PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları imzası ile kamuoyu önünde açıklanan bildiride son derece ciddi eleştiri ve görüşler ortadayken, Başkanlık Konseyi kişileri hedef gösteren bir tavır ortaya koymuştur. Oysa bildirinin altında hiçbir kişinin imzası yoktur. Peki bu açık bir ihbar ve hedef gösterme değil midir? Ad ve adres verilerek ne amaçlanmaktadır? Ve bu kimlerin yöntemidir?

Bugüne kadarki tasfiyecilerle aynı çizgiye düşenler kimlerdir?

Diğer bir husus, PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları’nı, PKK tarihinde çıkan tüm provokatörlerle bağlantılandırarak, PKK’yi içine soktukları tasfiye sürecini ve buradaki belirleyici rollerini gözlerden saklama çabalarıdır. PKK tarihi hakkında sınırlı bir bilgisi olan herkes de bilir ki, bugüne kadar ortaya çıkan tüm provokatörler “Demokratik PKK” söylemi ile ortaya çıktılar. Başlıca hedefleri PKK çizgisi oldu. Semir’den Şemdin Sakık’a kadar tümünün söylem ve eylemlerine bakıldığında, kimin bu söylem ve eylemlerle bulunduğu da açıktır. “Dişi sökülmüş PKK” yaratmak isteyenler kimlerdi? “PKK demokratikleşmelidir”, “PKK silahlı mücadeleye son vermelidir”, “PKK sosyalizm çizgisinden

vazgeçmelidir”, “gerilla rolünü oynamış, şimdi sıra reformlardadır” diyen kimlerdir? En son Genelkurmay Karargahı’ndan ve içine konulduğu cezaevinden “Barış savaşçılığı sözü veriyorum” diyen kimdi? Ve bütün bunlara Başkan Öcalan’ın ve Parti’nin cevabı ne idi? Çözümlemeler ve Parti belgeleri bunların cevabıyla doludur. İnsan aklı unutmakla maluldür, ama tarih belgelidir. Ve şimdi kim PKK çizgisinde ısrar ediyor? Ve nasıl oldu da, PKK çizgisinde ısrar etmenin adı provokasyon ve savaş rantçılığı oluverdi? Bunu söyleyenler, geçmişteki bütün provokatörlerin ve çizgi düşmanlarının iddia ve söylemlerini bugün onayladıklarının farkındalar mı? Bu iddialarıyla kendilerinin bir tarihsel çizgi olarak dün karşısında savaştığımız provokatörlerle buluştuklarının farkındalar mı?

Biz “yeni” hiçbir şey söylemiyoruz. Kendimizden kattığımız tek bir kelime yok. PKK Manifestosu’nda, 6. Kongre’nin bir kez daha onayladığı Parti programı ve çizgisinde ısrar ediyoruz. Bütün yaptığımız bu. Başkanlık Konseyi ise şimdi bu ısrarı dogmatizm ve daha da ötesi, “barış sürecini önleme amaçlı provokasyon” olarak ilan ediyor. Peki varsayalım ki bu doğrudur. O halde, daha birkaç ay önce 6. Kongre’de neredeydiler? Neden Parti’nin ve halk kitlelerinin önüne ordulaşmayı büyütme ve fedai savaş tarzını koydular? Neden böyle bir “provokasyon” yaptılar? Başkanlık Konseyi Parti’ye ve halka bütün bunların hesabını vermek zorunda değil mi? Bununla bağlantılı diğer ilginç ve ilginç olduğu kadar da traji-komik iddia da, savaş rantçıları söylemi ile her eleştiriye susturma gayretidir. Herkes de çok iyi biliyor ki, PKK çizgisinde ısrar bugün sadece PKK tarihini bir miras olarak geleceğe taşımanın çabasıdır. Maddi bir güç olarak PKK’nin tüm olanaklarını ellerinde bulunduranlar, rantçılık iddiasının sahipleridir. Eğer “rant” olarak bize düşen PKK’nin onurlu tarihi-direnış mirası ise, bunu da her tür saldırı ve şiddete rağmen onurla temsil edeceğiz.

Üçüncü bir husus da, “uluslararası komplonun uzantıları” suçlamasıdır. Başkan’ın Roma sürecinde MED-TV ekranlarından ve milyonların önünde yaptığı değerlendirmelerde, yine Kenya’dan kaçırılışı sonrasında verdiği ifadelerde tek tek kişiler hakkında bile konuya ilişkin yaptığı değerlendirme ortadadır. Başkan’ın bu uluslararası komplo ile bağlantılı gördüğü kişiyi kim Parti’nin en güvenli ortamından kaçırttı. Yine, kim, uluslararası komplonun içteki bağlantısı olabileceği ve görev verilmemesi gerektiğini belirttiği kişiyi yeniden görevlendirerek, üstelik PKK Direniş Savaşçıları’na karşı kalemşör olarak kamuoyu önüne çıkardı? Bunlar da belgelidir.

Önemli bir soru da şudur: Başkan Roma’da iken, kitleler bütün varlıklarıyla yollara düşüp Avrupa’yı ayaklandırdıkları halde, gerilla neden atıl bırakıldı? Başkan’ın Yunanistan’dan Kenya’ya kaçırıldığı anlaşıldığı halde, neden sessiz kalındı? Neden hiçbir şey yapılmadı? Bunun sorumlusu kimler? Avrupa örgütü ve Parti Merkez Komitesi, o dönem hangi politikayı belirledi, komploya karşı hangi tedbirleri aldı ve niçin almadı? Başkan Öcalan, Roma’da bulunduğu günlerde MED-TV ekranlarından yaptığı Kongre’ye dönük konuşmalarda, “Siz çizginin olmazlığını kanıtlamak istiyorsunuz” sözlerini kimlere söyledi? PKK Genel Başkanı’nın 6. Kongre’ye sunduğu *Politik Rapor*’unda, parti kadrolarına hitaben, “Size tek emanetim Parti çizgisidir” sözünü söyleten gerçek neydi?

Öcalan 29 Ekim ‘98’de neler söylemişti?

Sorularımızı elbette daha da çoğaltabiliriz.

Şüphesiz bunlar kitleler önünde daha da açık ortaya konulacaktır. Bunlar tarihin sorularıdır. PKK Başkanlık Konseyi geldiği noktada “uluslararası komplo”yu nasıl tanımlıyor? PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Roma günlerinde yaptığı konuşmalarda, hatta 9 Ekim’de Suriye’den çıkışından Kenya’dan kaçırıldığı güne kadar yaptığı değerlendirmelerde, “uluslararası komplo ve dayanaklarını” çok net ifadelerle tanımlamıştır. Başkan Öcalan’ın 29 Ekim 1998 tarihli konuşmasını hatırlayalım:

“Gerçekten TC’nin sivil, askeri, önde gelen gizli yönetim gücü Osmanlı oyunlarına taş çıkartıyor. Partimizin 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla tüm Türkiye ve dünya kamuoyuna ilan ettiği ateşkes çağrısına karşılık TC verdiği sözleri yerine getirmemiş ve tam tersi bir davranış göstermiştir. 75. yıldönümde TC’nin tümüyle varlığınıza kastedip, bizi yok etme biçiminde bir fırsat olarak değerlendirip, amansız bir yönelim içine girmiştir. Bunu bir kez daha şiddetle protesto etmekle yetinmeyip, asla affetmeyeceğimizi de belirtiyorum. Bu oyuna bulaşmış olanları da önümüzdeki tarihi süreçte tek tek açığa çıkaracağımızı bir onur borcumuz ve de halklarımıza karşı saygılı olmanın gereği olarak belirtiyorum.

“Kemalistlerin 1925’te haklı Kürt isyanına yönelik provokasyonu gibi, bugün de bütün demokratik muhalefeti tasfiye etme girişimleri bir gelenek olarak devam ediyor. TC, 75. yılında da hareketimizi tasfiye gibi tüm Türkiye emekçi güçlerini, diğer halk kültürlerini gasp ederek insan haklarına azgınca saldırmıştır. Faşist diktatörlükten de azgın bir rejim yaymış. Bunu eşi görülmemiş ... (fax metninden okunamadı -KB) ... alırken; halklarımızı ve onun temsilcilerini bu konu üzerinde daha derinliğine düşünmeye ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum. Bir kez daha komplolarla, her türlü tasfiye hareketiyle başlatılan bu cumhuriyetin 75. yıldönümünde, aynı yöntemlerle bu kez şahsında, Kürdistan halkının vazgeçilmez insanı, ulusal, demokratik haklarını, kimliğini ve özgürlüğünü yok etmeyi temel görev saymıştır. Bununla birlikte Türkiye halkının ve diğer emekçilerin ekonomik-demokratik kimlik haklarını yok etmeyi kutsal görev belirleyip, görülmemiş terörizmi ile 75. yılı kapatmayı düşünmesi dehşet vericidir. Ama tarih bu kez onlara imkan vermedi. M. Kemal’in entrikalarla en yakın arkadaşlarını bile imha etmesi ve dışlamasını bu kez şahsınızda gerçekleştiremediler. Bu gerçekten kutsanması gereken ve yalnız Kürdistan için değil, Anadolu ve Ortadoğu halkları için de anlamlı bir gelişmedir. Çünkü oyun daha da derinliğine araştırıldığında; komplo, bir kişinin şahsında bir halka, bölge halklarına en az bir Hitler gibi tehlikeli bir savaş dayatmayı göze almaktadır. Bu neden önemle üzerinde durulması gerekiyor. Cumhuriyetin karakterinde bu vardır.

“Bu nedenle de diyorum ki, artık tarihin çöp tenekesine atılması gereken bu rejimi bütün yönleriyle, özellikle 75 yıllık tarihini araştıralım. Halklarımız, emekçiler için ne anlama geldiğini ortaya çıkaralım...

“Bu rejim yerine, Anadolu halklarımızın federasyonunu, demokratik bir temelde şekillendirmek için mücadele edelim.”

“Kürdistan federasyonunu, Türkiye federasyonunun sağlam ayağı olarak yükselmektedir. İvedi görev, Anadolu’daki Türkiye Federasyonlaşmasını da bir an önce gerçekleştirip, halklarımızın özgürlük buluşmasını gerçekleştirmektir. Bu görevin tarihi olarak tek çare olan gereklerini yerine getirelim. Bu bir hayal değil, ekmek su kadar gerekli olan, aynı zamanda

kaçınılmaz olan görevimizdir. Nasıl ki, TC çağını doldurmuş Osmanlı enkazı üzerinde kurulmuş ise, halklarımızın Anadolu ve Kürdistan Federasyonu da TC ve onun dayandığı ittifakın enkazı üzerinde yükselecektir. Bunun işaretleri giderek artmaktadır. Ve halklarımızın önünde başka kurtuluş yolu da yoktur. Anadolu halklarının zengin kültürü ve emekçi karakterleri, yine Kürdistan halklarının zengin tarihi ve insancıl karakterleri bu temelde özgürlük federasyonunda buluştuğunda, 21. yüzyılın başlangıcında büyük bir devrim şafağı olarak doğduğunu şimdiden söylemek istiyorum. Tarihe yaraşır bir gelişmeyi gerçekleştireceğimize dair inancımızı belirtmek istiyorum. Şahsınızda tüm halklarımıza karşı düzenlenen bu komploju bir kez daha lanetliyorum. Bu komplo kesinlikle dünya jandarmalığına oynayan ABD’nin çok kesin bilinci ve desteği ile, yine TC ve İsrail’in en sağcı faşist iktidarı ile planlı gerçekleştirilmek istenmiştir...”

Öcalan 6. Kongre’ye hitaben neler söylemişti?

PKK Genel Başkanı Öcalan, 6. Kongre’ye sunduğu, “ZAFER TEMELİNDE VURUŞ GÜCÜNE ULAŞMAKSIZIN VE ONUN ASKERİ ÇİZGİ GEREKLERİNİ SÜREKLİ UYGULAMAKSIZIN PKK’LI OLUNAMAZ!” başlıklı değerlendirmesinde de şöyle diyor:

“Herşeyden önce yüzyılın sonuna girerken ve bu devrimler yüzyılını bu yıl da tamamlamaya çalışırken, biraz da bize biçilen yüzyılın son devrimciliği sıfatını seve seve kabul ettiğimizi belirtiyorum.

“Başlarken büyük devrimlerle başlayan bu yüzyılın sonunda iyi bir devrimcilikle tamamlanmasını çok gerekli bulmaktayım ve bu rol bize düşmüşse bundan da gurur duymaktayım. Ve gereklerini yerine getirmek için de bu devrimlerin anılarına layık olmanın gereklerini bu yıl da iyi yerine getirmeye çalışacağım. Bana göre birileri mutlaka bu görevlere tamamen sahip olabilmeli, gereklerini yerine getirmeli. Öyle anlaşıyor ki, bu görev bize düşmektedir. Bu son İtalya-Roma Yürüyüşümüzde daha da kendini gösteriyor. Bu insanlığa iç ve dış devrimin her zaman gerekli olduğunu belirtmeliyim. İnsanlık başlarken ortada devlet yoktu, yasalar yoktu, bunlar sonradan icat edildi. Ama devrimci insanların yürüyüşü vardı.

“... bu yüzyılın, 2000 yılına merdiven dayayan bu yılın bir devrimcisi olmak önemlidir. Zor da olsa bu görevi taşımak gerekir. Bu bizi daha da düşündürülecek. Dolayısıyla daha fazla bir pratiğin sahibi kılmaya çalışacak, taşıyacağız... İnsanlığa vereceğimiz söz bu, insanlığın bu yüzyılının son yılını kutlamayı bu temelde yapacağım. Bir devrimcinin bütün 2000 yılında, son yüzyılın anılarına bağlı olmaya dikkat etmesi, daha hassas olması, devrimcilerin insanlık için çok gerekli olduğunu, umutsuz insanların kalmaması gerektiğini gücüm oranında düşüneceğim, söyleyeceğim ve bunun adımlarını pratikte de tamamlamaya çalışacağım.”

PKK Genel Başkanı Öcalan, aynı politik raporunda oldukça geniş ve bütün boyutlarıyla komplonun amacını da, emperyalizmin Kürdistan Devrimi şahsında bölge ve dünya devrimci hareketini tasfiye etmek olarak ortaya koymaktadır. Kürt halkına zaferi getirecek devrimci mücadele çizgisini reddederek sahte barış yolunun gösterildiğini söylemektedir. Hatta bunun için Şemdin Sakık örneğini vermektedir. PKK ve Kürt halkına özgüce güven yolunu göstermekte ve silahlı mücadele çizgisinin başarı getiremeyeceğini söyleyenlere karşı en büyük öfkesiyle cevap vermektedir. Bunlar tarihi geçmiş ve asil yok sayılamayacak

değerlendirmelerdir.

15 Şubat sonrasında ne değişti?

Peki bütün bu değerlendirmeler ortada iken, 15 Şubat sonrası “dünya mı değişti- biz mi değiştik?” sorusu herkesin kafasındaki soru olmak durumunda değil midir? TC’nin enkazından Anadolu ve Kürdistan halklarının devrimci federasyonunu kurma sözü verilmiş iken ve bunun tarihi henüz 29 Ekim 1998 iken, üzerinden henüz bir yıl bile geçmeden. bunun tarihi olarak mümkün olmadığını ve gerekli de olmadığını söylemek, halklarımızın önüne bambaşka ... (fax metninde okunamadı -KB) ... temeline Kürdistan devrimini ve Kürdistan devrimi şahsında da bölge halklarının devrimci çözümünü tasfiye etmek ve bu temelde emperyalist Yeni Dünya Düzeni projesini hayata geçirmektedir. ABD-TC ve İsrail bu komplonun mimarı ve uygulayıcıları, Avrupa ise bunun suç ortağıdır. Ama şimdi ne yapılmaktadır? Başkanlık Konseyi’nin birçok değerlendirmesine bakıldığında, çözümün Yeni Dünya Düzeni’nde görüldüğü, ABD ve Avrupa’da çözüm arandığı açık değil midir? En son 7 Kasım 1999 tarihli Medya-TV konuşmasında Mustafa Karasu, İstanbul’da yapılacak olan AGİT Zirvesi için, zirveyi yapacak güçlere seslenirken, Kürt sorununun çözümünde ahlaki sorumlulukları olduğunu hatırlatmaktan başka söyleyecek tek söz bulabilmiş midir? Peki emperyalistlerden halklara karşı ahlaki sorumluluk beklemek hangi devrimci ve ulusal kurtuluş gücünün tavrı olabilir? Lenin’in deyimiyle, emperyalistlerden ahlak beklemek, bir fahişeden iffetli olmasını beklemek kadar anlamsız değil midir? Bu tavır, uluslararası komplonun düzenleyicisi olan güçleri, şimdi çözüm gücü olarak görmek ve göstermek değil midir? Hani biz bu komplonun düzenleyicilerini ve alet olanları asla affetmeyecektik? Peki bu durumda kim uluslararası komplonun ayağı haline geliyor?

Başkan Öcalan; “Bu, her ne kadar TC’ye dayandırılarak başta ABD olmak üzere, onun irili ufaklı tüm müttefiklerince açıktan yürütülmek isteniyorsa da, Kürt halkının kimliğine sahip çıkma ve özgür yaşama isteğini, özgürlüğü esas alan ve bir devrime dayanan yürüyüşümüzün şahsında, 20. yüzyılın devrimle değil, karşı-devrimle kapanması hedeflenmektedir. Dolayısıyla halkların devrimine

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

dayatılan muazzam bir karşı-devrimci dalganın, ideolojik, politik ve pratik düzeyde benim şahsında sonuç alma isteğini ifade etmektedir. Takibin derinliği ve amansızlığı bu çerçevededir. 20. yüzyılın başı nasıl devrimci bir yüzyılın başlangıcı olmuşsa; dünya emperyalizmi, oportünizm ve her türlü ihanet, bu yüzyılın sonunun büyük bir karşı-devrim ile kapatmak istemekte, tüm devrimlerden ve halkların özgürlüğünden intikam almaya çalışmaktadır” demektedir. Evet, işte bütün mesele budur. Ve şimdi Başkan Öcalan'ın 15 Şubat'ta uluslararası bir korsanlıkla TC'nin eline teslim edilişinden bu yana yapılan, adım adım bu intikam almanın pratikleşmesidir. Ve hem de, PKK yarattığı tüm değerleri kendi elleriyle yok etmek gibi tarihte eşine ender rastlanacak bir yok oluşa sürüklenmektedir. Bu, uluslararası komplonun sonuç alması değil midir?

Uluslararası komployu tüm sonuçlarına götürenler kimlerdir?

Ama TC'nin ve emperyalist sistemin PKK'den intikamı henüz sonuçlanmış da değildir. Bunun adım adım daha nereye varacağı, eğer bu komplo devrimci bir direnişle cevap bulmazsa görülecektir. PKK'nin önüne konulan plan tam bir tasfiye ve tersine çevirme planıdır. “Demokratik Cumhuriyet Projesi” de bunun adıdır. İdeolojik, siyasal ve örgütsel tasfiye tek bir planın adımları olarak nasıl hayata geçiriliyor, herkesin gözü önündedir. Olağanüstü 7. Kongre'nin alacağı tek karar ise, bu tasfiye planının resmen onaylanmasıdır. 6. Kongre, zafer ve devletleşme idi. Olağanüstü 7. Kongre ise, bunun tam tersine çevrilisi oluyor.

O halde, uluslararası komplonun tam ekseninde hareket eden ve bu komplonun uygulayıcı gücü haline gelen kimdir? Başkanlık Konseyi, bizzat uygulayıcısı haline geldiği bu politik doğrultuda bağımsız bir iradesinin olduğunu söyleyebilir mi? Ortada gerçekten PKK kalmış mıdır? PKK tarifi nedir? Başkan Öcalan, 6. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'unda sayfalar dolusu PKK tarifi yapıyor. Bu tariflerle şimdi yine PK.K olduğu söylenen “şey” arasında en küçük bir benzerlik bulunabilir mi? PKK'yi “yok etme operasyonu”nun uygulayıcısı haline gelenlerin “PKK'yi bölmek istiyorlar” demeleri, “PKK'de birliğin önemi” üzerine söz

söylemeleri traji-komik bir durum olmuyor mu? Açık ki bu, PKK çizgisi, bu çizgiye hayat vermiş PKK şehitleri, tüm Kürdistan halkı ve halklar karşısında ağır bir suç durumdur. Bu suçun sahipleri, kendi durumlarına hiçbir gerekçe bulamazlar. Zafere yürüyen bir hareketi emperyalistlerin ve TC'nin insaf ve ahlakına terk edenler, PKK çizgisinde ısrarı temel yaşam nedeni olarak görenleri elbette ki suçlayacaklardır, elbetteki kendi önlerinde en temel engel olarak göreceklerdir. Bunda da şaşılacak hiçbir yan yoktur.

Düşmanla kucaklaşanların devrimcileri “düşmanla ilişkili” göstermelerinin gülünçlüğü

“Demokratik Cumhuriyet Projesi”nin savunucuları, bunun nasıl bir yaşam modeli olduğunu ve neden PKK Programında belirlenen hedeflere yeğlendiğini açık ve net olarak halka açıklayabilirler mi? 6. Kongre kararlarının neden ve hiçbir açıklama yapılmadan rafa kaldırıldığını kadrolara ve halka anlatabilirler mi? 25 yıldır halka gösterdiğimiz ve uğruna şehitler verdiğimiz yolu neden terk etme gereği duyduklarını bütün açıklığıyla ortaya koyabilirler mi? Kısacası sundukları projenin içini doldurabilirler mi? Açıkça doldururlarsa ortaya ne çıkar? Böyle bir durumda yapılacak tek şey kalır: Gerçeği tartıştırmamak, hedefi saptırmak, TV'yi, basını ve eldeki diğer tüm olanakları kullanarak bir propaganda bombardımanı ile kitleleri yönlendirmeye çalışmaktır. Öte yandan da, eğer hala gerçekte diretenler varsa, onları da tehditle, saldırıyla, karalamalarla susturmaya çalışmaktır. Yine, herkesi aynı kefeye koyarak akla-karayı karıştırmak, sahte bir karşı-cephe yaratarak, yarattıkları sanal dünya içinde herkese kendilerince “rol” biçmektir. Şimdi yaptıkları da budur. Zaten Demokratik Cumhuriyet çizgisinin en önemli bir özelliği de, yaptığı açık cephe değişimine rağmen bilinçlerde cepheleri karıştırarak bulanıklık yaratmaktır. Artık önlerinde gerçek bir “düşman” kavramı kalmadığı halde, herkes için bir “düşman ilişkisi” yaratmaya çalışmaktır. Herkesin gözü önünde düşmanla kucaklaşmanın söylem ve eylemi içinde olanların, birilerini hala “düşmanla ilişkili” gösterme gayretleri gülünç olmuyor mu?

Söylemlere bakalım: Düşman kim-dost kim? TC'ye yönelik eleştiri cesareti bile kalmamış mıdır? Geri çekilme sırasında gerillalar hunharca katledilirken, Başkanlık Konseyi adına Osman Öcalan'ın TC'ye yönelik en büyük eleştirisi, “bizi kınamak zorunda bırakıyorlar” olmuştur. Çünkü istenen budur. TC aleyhine tek laf edilmeyecektir. TC'yi ulusal ve uluslararası platformlarda rahatlatmak esas alınmıştır. TC'ye karşı baldan bile tatlı bir dil esas alınırken, PKK çizgisinde ısrar edenler artık düşman ve provokatördür! O halde bunun da pek yadırganmaması gerektiği artık anlaşılmaktadır.

Şehitlerin amsına saygısızlık

Fakat bütün bunların üzerine korkunç olan, insanı derinden sarsan, PKK'nin tam tersi bir yola gidenlerin PKK şehitlerini kullanarak PKK çizgisini ve bu çizgide yürüme iddiasını sürdürenleri vurmaya kalkışmalarıdır. *Özgür Politika* ve *Özgür Bakış*'ta Şenol Güngör imzasıyla yayınlanan makale buna verilecek örneklerden sadece biridir. Sema YÜCE Yoldaşın eylem mektubundan yapılan bir alıntıyla, hedef seçilen kişiler sözde mahkum edilmek istenmiştir. Oysa alıntının bulunduğu yer yoktur burada.

Düşman kim-dost kim? TC'ye yönelik eleştiri cesareti bile kalmamış mıdır? Geri çekilme sırasında gerillalar hunharca katledilirken, Başkanlık Konseyi adına Osman Öcalan'ın TC'ye yönelik en büyük eleştirisi, “bizi kınamak zorunda bırakıyorlar” olmuştur. Çünkü istenen budur. TC aleyhine tek laf edilmeyecektir. TC'yi ulusal ve uluslararası platformlarda rahatlatmak esas alınmıştır. TC'ye karşı baldan bile tatlı bir dil esas alınırken, PKK çizgisinde ısrar edenler artık düşman ve provokatördür! O halde bunun da pek yadırganmaması gerektiği artık anlaşılmaktadır.

Sema Yoldaş eylem gerekçesini anlattığı o mektubunda, PKK ideolojisini, felsefesini PKK'nin ulusal ve evrensel hedeflerini nasıl anladığını ortaya koymakta, Şemdin'de ifadesini bulan gerillayı tasfiye çizgisine karşı büyük öfkesini dile getirmekte ve PKK ideolojisine bağlılığını haykırarak kendini meşale yapma kararını açıklamaktadır. Kişiliklerimizde kapitalist-emperyalist sisteme bağlı yanlarla PKK'de ifadesini bulan sosyalist sisteme bağlı yanlara işaret ederek, bir kişilik iki sisteme bağlı olamaz, iki merkeze bağlı olamaz demek ve sosyalist kişilikte kararlaştırmayı emretmektedir. PKK ideolojisine bağlılığın şehidini PKK ideolojisi ve çizgisinden vazgeçmenin harcı haline getirmek, açıkça söyleyelim ki kimsenin haddine değildir. Şehitlerin son sözleri kendi eylemleriyle kanıtlıdır. Bunu hiç kimse tahrif edemez. Ama verdiğimiz örnekte görüldüğü gibi, bunu yapmaya kalkışanlar ancak kendilerini ele verir ve lanetli duruma düşürürler.

Aynı yöntem Kani Yılmaz imzalı makalede de başvurulmuş, Kemal Pir Yoldaşın, Can Yüce arkadaş için “onu asla affetmeyin” dediği yazılmış. Hem de duyum olduğu söylenerek. Eğer bu doğru ise, bu sözün gereği neden 20 yıldır yapılmamış? Şehite bağlılık bu mudur? Ya 20 yıldır şehit sözüne bağlı yaşanmamış ya da şimdi şehit adı kullanılarak büyük bir yalan ve demagoji ile kitleler kandırılmak isteniyor. Tabii ki ikincisi doğrudur. Bu konuda tek çözümümüz şu olacaktır: “Demokratik Cumhuriyet” adını verdikleri TC'ye katılmak isteyenler elbette ki kendi tercihlerinde ısrar edebilirler. Ama bilmeleri gerekir ki, bu en baştan PKK şehitlerinden kopmalarının adı ve pratiğidir. Bu durumda olanların, kendilerini PKK şehitleri üzerinden anlatmaları ne mümkündür ve ne de inandırıcı olabilir.

PKK şehitlerinin gösterdiği yol kesin, açık ve nettir

PKK şehitlerinin gösterdiği yol kesin, açık ve nettir. Hiç kimse tarafından değiştirilemez bir yoldur. Zafer gerçeğimiz ve doğrultumuz olan bu yolun önünün hiçbir yöntem ve saldırıyla kapatılabilmesi de mümkün değildir. “Demokratik Cumhuriyet” projesinin yolu TC'ye kadardır. Geriye dönüşün yolunun bir an kadar kısa olduğunu tarih defalarca kanıtlamıştır. Çünkü geriye doğru zaman işlemez. Zaman ileriye doğru işler. Şehitlerin yolu ileriye doğrudur. Bu iki ters istikamettir. Zaman, ileriye doğru yürümek isteyenlerin olacaktır. Zaman “geriye dönüş”ün sahipleri için bir “an” kadar kısa olurken ve yine onlar geleceğe dair herşeyi de bu “an”da boğmanın telaşını yaşarken, hiçbir demagoji çıplak gerçeği boğamayacak ve gerçeğin üstün gücü kitleler için de en büyük öğretmen olacaktır.

**PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
Kasım '99**

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

AGİT Zirvesi:

Çeçenistan sorunu ve batılı emperyalistlerin açmazı

C. Kaynak

Geçen sayımızda yer alan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı AGİT'in İstanbul zirvesi konusundaki değerlendirmemiz, zirvenin ilk günü, salt nesnel verilerden hareketle ve herşeye rağmen belli bir ihtiyatla kaleme alınmıştı. Ancak zirvenin sonucu, bizim önden çizmeye çalıştığımız tabloyu çok gerilerde bırakan bir manzara ortaya çıkartmış bulunuyor.

Önden beklendiği üzere, Çeçenistan sorunu, zirvenin hasıraltı edilemeyen biricik gündem maddesini oluşturdu. Zira zirve toplantısını önceleyen günlerde emperyalist metropollerin basını, aylardır tüm hızı ile devam etmekte olan Çeçenistan savaşına ansızın ilgi duymuş, kamuoyunu yaşanan trajedi konusunda bilgilendirmeye çalışmıştı. Bu ikiyüzlü ilginin amacı, İstanbul zirvesinin ortamını batılı emperyalist şeflerin lehine etkilemek, onlara Rusya'yı köşeye sıkıştırmak için argüman sağlamaktı. Zirve sürecine son dan bakıldığında, yürütülmüş olan basın kampanyasından bundan başka bir sonuç çıkartmak mümkün olmamaktadır.

Amerikancı uşak takımının şaksakçılığı ve gerçekler

Ama tüm bu çaba, batılı emperyalist güçler ve onların çömezleri açısından zirvede umulan avantajı yine de sağlayamadı. Türk medyasının "*Clinton Boris Yeltsin'i mahvetti*" üzerine söyleminin bu bağlamda ciddiye alınır bir yanı yok. Bu olsa olsa ağababalarına yönelik ölçsüz pohpohlamalarının bir yansıması sayılabilir. Yunanistan halkı ABD emperyalizminin özellikle Balkanlar'daki politikasını protesto etmek için sokaklara dökülürken, devletin kolluk güçleri ile çatışırken, ziyaret protokolünü sıkıntıya sokarken; bizdeki işbirlikçi-uşak takımı ile Amerikancı medya, ağababaları Clinton'ı kitlelere şirin göstermek için en utanç verici yollara başvurdular. Türk sermaye medyası, ABD emperyalizmine olan yeminli uşaklığını sergilemekten öte, son derece hassas olduğunu iddia ettiği Çeçenistan konusunda genelde ciddiye alınabilecek bir değerlendirme yapamadı.

Zirvede Rusya'yı sıkıştırma girişimi batılı emperyalist güçlerin ikiyüzlülüklerini göstermekle kalmadı, Rusya'ya karşı politika belirlemedeki sıkıntılarını da tüm çıplaklığı ile ortaya serdi. Onlar özetle; Çeçenistan'da ordunuzun yaptıklarını haklı buluyoruz, ama siz de bizi dünya kamuoyu önünde sıkıntıya düşürmemek için lütfen bazı jestlerde bulunun demekten öte gidemediler. Üstelik, Boris Yeltsin'in takındığı tavrı, Clinton'a yönelik olarak sarfettiği söylenen küfür ve ardından toplantıyı terkederek çekip gitmesi, batının bu ikiyüzlülüğünü tam bir rezalete ve skandala dönüştürdü.

Dolayısıyla, ABD emperyalizmine ve Clinton ailesine övgü ve uşaklıkta yarışan, Rusya'nın Çeçenistan konusunda fena sıkıştırıldığını iddia eden, Türkiye'deki ağır insan hakları ihlallerinin gündeme gelmemesine pek sevinen, Bakü-Ceyhan boru hattı konusunda imzalanan antlaşmayı asrın olayı gibi tanıtmaya çalışan Türk medyasının bu seviyesizliklerini saklı tutarsak, "asrın son zirvesi" gerçekte bir fiyasko olmuştur. Bu zirvenin tartışılan gündemi ve alınan sonuçları konusunda uluslararası basın ciddi bir yorum yapma gereği dahi duymamıştır. Zira İstanbul zirvesi, Jacques Chirac'ın savunma sorunları konusundaki danışmanlarından birinin tanımlamasıyla, "kaba bir komediden" ibaret kalmıştır. Şampanya ile kutlanan Bakü-Ceyhan boru hattı konusunda imzalan anlaşmaya gelince, bunun "tarihsel önemi"ne bizdeki işbirlikçi takımı ve onların borazanı medya dışında kimse inanmamaktadır. Bu

konuda bugüne dek o kadar çok anlaşma imzalandı ve bozuldu ki denilip geçilmektedir.

Balkanlar'ı ateşe verenler Çeçenistan'a ne diyebilirler...

Batılı emperyalist güçlerin Çeçenistan'da yaşanan insan kırımı konusunda Rusya'ya ciddi ve samimi bir eleştiri yöneltmemeleri ve herhangi bir yaptırımında bulunamamaları, çok daha genel ve karmaşık bir sorunu gündeme getiriyor. Bu sorunun Çeçenistan savaşına ilişkin boyutunu tanımlamak ve çaresizliğin nedenlerini sıralamak zor değildir. Dinime küfreden bari müslüman olsa misali, bunların Rusya'ya insan haklarının ihlali konusunda söyleyecekleri hiçbir şey de yoktur. Boris Yeltsin bunu çok iyi bildiği içindir ki, yapılan ricaları bile bu kadar rahat bir biçimde elinin tersi ile kenara itmekte tereddüt etmemektedir.

Kosova örneği, batılı emperyalist güçlerin Çeçenistan sorunu konusunda yaşadıkları çıkmazın aynası işlevini görüyor. Bunlar insan haklarını bahane ederek iğrenç amaçlar uğruna Balkanlar'da aylar boyunca süren bir savaş yürüttüler. Sırbistan'ı imha ederek Kosova'yı işgal ettiler. Orta ölçekli bir kent olan Kosova, bugün tepeden tırnağa silahlı çokuluslu bir askeri gücün işgali altındadır. Amaç, başlangıçta saptandığına göre, güya demokrasi ve insan haklarını güvence altına almak, can ve mal güvenliğini sağlamak, demokratik kurumlar oluşturmak vb., vb. Oysa, savaşın ve fiili işgalin ardından uzun aylar geçmiş olmasına ve eyaletin her sokağında bir NATO müfrezesi mevzilendirilmiş olmasına karşın; Birleşmiş Milletler Örgütü'nün atadığı sivil idareci Bernard Kouchner'in verdiği resmi rakamlara göre, her hafta ortalama 150 insan katledilmektedir. Böyle bir felaketin faillerinin başkalarına ders vermeye ve eleştiride bulunmaya ne hakları ne de manevi güçleri olabilir.

Eski Doğu Bloku halklarında derin hayal kırıklığı

AGİT zirvesinin değerlendirilmesi vesilesiyle dikkati çekmek istediğimiz esas konu, batılı emperyalist güçlerin başta Rusya olmak üzere eski Doğu Bloku ülkelerine ilişkin tavrı ve politikasıdır. Yaklaşık on yıllık aradan sonra, geline yerde, bu bağlamdaki geleneksel politika sıkıntılı bir döneme girmiş, hatta tümüyle iflas etmenin eşiğine dayanmıştır. Söz konusu blokta yaşayan halklara o dönemde büyük umutlar verilmiş, bu sayede yürürlükteki rejimlerin yıkılışı hızlandırılarak sonuçlandırılmıştı. Uluslararası sermayenin pompaladığı bu hayaller kısa sürede ve tümüyle boşa çıktı. Sermayenin vaadlerinin yerini toplumsal yaşamın her alanında egemen olan toplu ve kaba bir yıkım aldı. Bu ülkelerde mafyavari bir burjuvazi yaratıldı. İşçi ve emekçiler tüm kazanımlarından oldular. Onyılların birikimi olan değerler uluslararası pazarlarda peşkeş çekilmektedir. Bu ülkelerin zengin doğal zenginlikler üzerinde uluslararası çapta örgütlü bir talan halen sürmektedir. Gerçekleri gizlemek için uygulanan planlı sansüre rağmen, bu ülkelerde yaşanan yıkım yer yer basına yansımaktadır.

Öfke artık kendini dışa vuruyor

Sürmekte olan talana karşı tepkiler geliyor ve açığa çıkıyor. Ancak sözünü ettiğimiz sansürden dolayı dünya kamuoyu gelişmelerin ayrıntılarından habersiz. Geçen sayımızda ver alan Romanya'daki işçi eylemine ilişkin haber bir istisna teşkil ediyor. Bu bilgi ve haber

ambargosuna rağmen, hoşnutsuzluğun hızla yükseldiğine ilişkin nesnel göstergeler artıyor. Berlin duvarının yıkılışının yıldönümüne gösterilen ilgisizlik, kitlelerin gözünde Doğu Almanya'yı çağrıştıran PDS'in Berlin seçimlerinde elde ettiği başarı, Çek Cumhuriyeti'nde "Kadife"li sözde devrimin yıldönümünün kutlanmaması, bu ülkelerde periyodik olarak yapılan kamuoyu araştırmalarına göre eski rejimlere ilişkin özelemlerin sürekli artışı, vb. sayısız göstergeli taçlandıran Romanya'daki gelişmeler, mevcut hoşnutsuzluğun boyutlarını ortaya koyuyor. Geçen sayımızda yer alan Roman kamyon fabrikası işçilerinin militan eyleminin ardından, 22 Kasım günü, İasi kentinin sokaklarında, resmi verilere göre sayısı onbini aşan bir kitle, "Yaşasın Çavuşesku!" şiarı ile bir gösteri gerçekleştirdi. Aradan geçen on yıllık bir sürecin ve son derece aşağılık bir karalama kampanyasının ardında binlerce insanın "Yaşasın Çavuşesku!" şiarı ile sokaklara dökülmesinin ne anlama geldiği üzerine hiçbir yorum yapmak gerekmiyor.

Bu ülkelerin yaşadığı yıkım ve talan nedeniyle biriken toplumsal öfke artık dışa vurmaya başlamıştır. Yıllar boyu sürdürülen ve halen ısrar edilen "*eski mirasın enkazı*" nakaratı kitleler üzerinde etkisini kaybetme safhasına girmiştir. Bu, önünde gelişmekten ve güçlenmekten başka bir alternatif bulunmayan, yeni bir süreçtir. Bu süreci besleyen güçlerin önünde, yaşam tercübesi ve arada yaşanan tarihsel süreçleri kıyaslama olanağı dışında herhangi bir örgütlü güç ve önderlik bulunmamaktadır. Ancak, her zaman vurguladığımız gibi, eski Doğu Bloku'nda yaşayan emekçi kitlelerinin sahip oldukları bu tarihsel kıyaslama avantajı, sürece damgasını vuran, onu yönlendiren esas etken olacak, mücadelenin önderliğini yaratmada bir hazine işlevi görecektir.

Rusya ve Çeçenistan savaşının arka planı

Çeçenistan sorunu konusuna batılı emperyalist güçlerin Rusya karşısında sıkıntıya düşmelerinin esas nedeni, eski Doğu Bloku ülkelerinde böyle bir sürecin başlamış olmasıdır. Kremlin'e ya da söz konusu ülkelerde iktidarda bulunan ekiplere rüşvet vererek, bu toplumsal ve tarihsel süreci kontrol altına almak ve yönlendirmek mümkün değildir. Uluslararası sermayenin bu ülkelerdeki emekçi kitlelere daha fazla talan, daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluktan başka sunacağı bir gelecek yoktur. Sermayenin ve üretimin belli odaklarda ve dev ölçeklerde yoğunlaşmasının sürdürdüğü koşullarda, bu ülkeler hızla mevcut durumlarının çok daha gerisine düşmeye mahkumdurlar.

Rusya'nın mevcut yönelimi on yıl önce yaşanan toplu çöküşün bir ürünüdür. Çeçenistan savaşı birçok işlevi birlikte yerine getiren savaş olduğu gibi, aynı zamanda çaresizliğin bir çırpınıdır da. Önceden de değindiğimiz bu işlevleri şöyle özetlemek mümkündür: Çeçenistan savaşı bir seçim savaşıdır; Rus toplumunu militarize edilmiş bir atmosferde yönetme olanağını elde etmek yani sınıf mücadelelerini bastırmak için yapılan bir savaştır; Sovyetler Birliği'ni dağılması sonucu yaşanan ayrılıkçı dökülmenin önünü almak için yapılan bir savaştır; Rusya'nın batılı emperyalist güçler tarafından beş para edilen onurunu kurtarma savaşıdır; Rusya'nın geleneksel nüfuz alanını elde tutma ve talandan hatırı sayılır bir pay alabilme savaşıdır; Rusya'nın batılı emperyalist güçlerin küstahlığına, doğrudan müdahalelerine karşı kendisini koruyabileceğini kanıtlama savaşıdır vb...

Rus basınının İstanbul zirvesini değerlendirirken

Cezayir’de dinci lider katledildi

Ordu kirli savaş düzenini sürdürmek istiyor

Cezayir’de eski FIS örgütünün önde gelen liderlerinden Abdülkadir Haşani 22 Kasım günü katledildi. Abdülkadir Haşani, FIS’in yasaklanmasından önce parti hiyerarşisinde Abbasi Madani ve Ali Belhac’dan sonra üçüncü sırada yer alıyordu. Madani ve Belhac’ın Haziran 1991 tutuklanmalarından sonra, Abdülkadir Haşani fiilen parti önderliğine yükselmiş ve FIS’in Aralık 1991 genel seçimlerini kazanmasında önemli bir rol oynamıştı. 1992 yılı Ocak ayı başlarında ordunun müdahalesi ile demokrasilik oyununun rafa kaldırılmasının ardından, Abdülkadir Haşani de cezaevine kapatılmış ve halen sürmekte olan kirli savaş süreci başlatılmıştı.

16 Eylül referandum oylamasından sonra, Abdülkadir Haşani gibi, dinci akımın ön planında yer alan ılımlı ve aynı zamanda kitleler üzerinde belli bir etkinliği olan bir önderinin faili meçhul bir cinayet sonucu katledilmiş olması, sıradan bir gelişme sayılamaz. Cinayeti henüz herhangi bir grup üstlenmiş değil. İktidara, yani orduya yakın çevrelerin ve basının olayı peşinen dinci akımlar arasında bir hesaplaşma olarak göstermeleri, kuşku yaratıcıdır. Fakat olay genelde Devlet Başkanı Abdülaziz Buteflika’nın başlattığı ‘ulusal uzlaşma’ politikasına vurulmuş bir darbedir.

Cezayir’deki kirli savaş sürecine ilişkin son dönem değerlendirmelerimizde, dinci akımın bozguna uğradığını ve kirli savaşın militarist rejimin lehine sonuçlanma aşamasına dayandığını belirtmiştik. Buteflika’nın başlattığı ‘ulusal uzlaşma politikası’ sürecinin, bu çerçevede düzenlenmiş olan 16 Eylül referandumunun ve öngörülen genel af projesinin esas amacının, şaibeli koşullarda Devlet Başkanlığı’na seçilmiş olan Buteflika’yı meşrulaştırmak olduğunu dile getirmiştik. Bu girişimlerin, hem Cezayir’deki eli kanlı rejimin sorumluluklarını hasıraltı etme, hem de kirli savaşı giderek sonuçlandırma işlevi gördüğünü iddia etmiştik.

Bu iddianın temel dayanağını ise; dinci akımın ve onun bünyesinden çıkmış silahlı grupların içinde bulundukları zayıf konum, sürekli kan ve mevzi kaybetmeleri, kitle desteğinden giderek soyutlanmaları, Buteflika’nın ‘ulusal uzlaşma’ önerisine karşı takındıkları olumlu tavır, pazarlık masasına oturma eğilimleri, birbirlerini izleyen silahları bırakma ve teslimiyet örnekleri vb. oluşturmaktaydı. 16 Eylül günü referanduma sunulan ‘af karşılığında silahları bırakma’ önerisi oylamaya son derece yüksek katılım sağlamış ve seçmenlerin % 98,6’sı olumlu oy kullanmışlardı.

Kitlelerin umut bağladıkları bu süreç, özellikle Kasım ayı başlarından bu yana sancılı bir döneme girdi. Generaller, devlet başkanlığına getirdikleri ve ‘ulusal uzlaşma’ önerisi üzerinden referandumla meşrulaştırdıkları Buteflika’yı, son zamanlarda açıktan aşağılamaya ve azarlamaya başladılar. Seçim ve referandum kampanyası sırasında tok konuşan, devletin göbeğine üşüşmüş hırsızların listesini çıkaran, görevi devr alır almaz onlarca vali ve kaymakamı açığa alan Buteflika, artık hız kesmiş, dahası sinmiş durumda. Bu kaçınılmaz akıbet, *Kızıl Bayrak*’ın 75. sayısında bir parçasını aktardığımız bir şöyleside, şöyle tanımlanıyordu:

“**Télérama:** Abdülaziz Buteflika ekonominin kangrene yakalanmışlığını inanılmaz bir sertlikle teşhir ediyor. Eğer Kızıl Bayrak’ın bu yazıya yazmazsa

hızla itibarsızlaşır, ama öte yandan da sistemin sert çekirdeğine yönelirse onun için tehlikeli olmaz mı?

“**Dr. Cilali Hachac:** Tam da öyle. Yaptığı deklarasyon olarak kaldığı sürece subay mafyası ona dokunmaz, hırakır yapısın der: Eğer yasak bölge olan iktidar merkezine yönelirse, Budiyaf’ın yaptığı gibi ciddi riskler almış olur. Ama eski başkandan farklı olarak, Buteflika sistemi çok iyi tanıyor. Budiyaf gibi tecrit edilmiş durumda değil. Buteflika, çoğunluğunu teknokratların, dürüst insanların oluşturduğu güçlü bir ekiple çalışmaktadır.

“Buna rağmen, Başkan’ın Cezayir’de kaçınılmaz insan Toufik’le yapmış olabileceği anlaşma üzerinde düşünüyorum.” (Toufik, kirli savaş yürüten askeri istihbarat örgütünün şefi ve aynı zamanda ordunun sert kanadının önderi, General Muhammed Medien’dir.)

Generallerin Buteflika’yı azarlamaları ile birlikte, bir ara dinmiş olan, katliam serisi de Kasım ayı başından bu yana yeniden artmaya başladı. Bu ortamda silahlı dinci gruplar düzene teslim olmakta tereddüt etmeye başladılar. Ve Abdülkadir Haşani, iktidar bünyesinde sıkıntıların açığa vurulduğu ve kirli savaşın yeniden tırmandırılmak istendiği bir ortamda katledilmiştir. Dolayısıyla, nesnel olarak, bu cinayetin arkasında kirli savaşın son bulmasından yana olmayan güçler mevcuttur. Dinci akımların birbirleriyle bu kadar üst düzeyde hesaplaşma takatları yoktur. Onlar kendilerinin aleyhine ve orduyu aklamak için kullanılan referandum sonuçları ve devlet güçlerinin saldırıları karşısında nasıl bir tavır takınacaklarını bilemez konumda ve şaşkınlık içerisindeyler. Ufaksuz bir direnme ile rezil bir teslimiyet arasında bocalıyorlar. Bu nedenle, cinayetin faili açısından geriye kalan en güçlü ihtimal özel harp idaresidir.

Çünkü, yıllardır sürmekte olan savaş koşullarında başını esas olarak generallerin ve emekli subayların çektiği, deyim yerinde ise bir ‘**kirli savaş bur juvazisi**’ oluşmuş durumda. Ülkede siyasal ve toplumsal yaşamın normale dönmesinde ivedi çıkarları zedelenecek olan bu kesimdir. Olağanüstü devlet terörünün amaçsızlaşarak son bulması onların döviz girdilerini, mevkilerini ve daha başka çıkarlarını olumsuz yönde etkileyecektir.

Bunlar Buteflika’yı kendilerine maske yaparak, onun sonuçta icazetli kalan, ileri geri konuşmalarını sineye çekerek, böylece emekçi kitleler nezdinde sorumluluklarını bir parça külediler. Ayrıca uluslararası planda da imajlarını bir parça düzelttiler. Bundan fazla da taviz vermek istemiyorlar. Dinci akımın tüm elemanlarının kayıtsız şartsız teslimiyetini talep ederek, bu kez de bu bahanenin gölgesinde çıkarlarını korumaya ve sürdürmeye çalışıyorlar.

kullandığı terimler ve başka kaynaklar, esas sorunun bu olduğunu doğrulamaktadır. Örneğin Rus ORT televizyon kanalı “*Rusya’nın başkanına bravo!*” sözleriyle haber bültenini başlatırken, günlük gazetelerin hemen hepsi “*Yeltsin İstanbul’u ezdi!*” başlığı altında AGİT zirvesinin sonuçlarını irdelediler. Moskova belediye başkanına yakın *Moskovskii Komsomolets* gazetesi zirveyi; “*Çeçenistan sorunu konusunda Rusya ile batı arasındaki diyalog bir sağır sohbetidir. Birisi Çeçen mültecilerini, ötekisi de NATO’nun Yugoslavya’ya karşı saldırısını görmezlikten gelmeye çalışıyor*” sözleriyle değerlendiriyor. *Izvestia* ise, İstanbul zirvesinin soğuk savaşı yeniden başlatma tehlikesini belirttikten sonra; “*Ne denilirse denilsin Rusya ölmedi, Çeçenistan bir iç sorundur, Rusya’ya küfür edilmiştir, saldırılmıştır, aşağılanmış*” temalarını ön plana çıkarıyor.

“Rusya ne Irak’tır ne de Yugoslavya”

Geçenlerde *Washington Post*’da alıntıları yayınlanan bir Pentagon raporunda, Rus ordusu geçen Haziran ayından bu yana “*pazılarını göstermeye başladı*” tespitinde bulunuluyor. Pentagon’un kamuoyuna seçerek sızdırdığı bilgileri yorumlayan Amerikalı gözlemciler, Rusya’nın hava, kara ve deniz kuvvetlerinin ortaklaşa gerçekleştirdikleri manevralarla, batıya “*Rusya’nın uluslararası komılarda halen bir rol oynayabileceğini*” göstermek istediği ortak yorumunu yapıyorlar. Gözlemciler bu kanıkarını Rus Hava Kuvvetleri Komutanı General Anatoli Kornukov’un “*Rusya ne Irak’tır ne de Yugoslavya*” türünden açıklamalarıyla da besleyerek Moskova’nın niyetini irdelemeye çalışıyor ve Rusya’nın bu tavrının “*soğuk savaş dönemini*” çağrıştırdığı sonucuna varıyorlar.

Kısacası, Rusya on yıl önce girilen sürecin yarattığı sonuçlara karşı dayanmak için son derece gerici bir politika izliyor. İçerde başını türedi işverenlerin desteğinde istihbarat şeflerinin ve bazı subayların çektiği şoven-miliyetçi bir politika başını almış gidiyor. Kremlin’in işbaşına getirdiği son üç başbakanın (Primakov, Stepaçin, Putin) istihbarat örgütünden gelmeleri tesadüf değildir. Moskova’nın böyle bir politikaya başvurma gücü ve olanağı olduğu için, emperyalist güçler ne yapacağını bilemez bir konuma düşmektedirler. Dolayısıyla, onların on yıldır bir sarraf ustalığı ile ayakta tuttukları denge politikası artık Rusya’nın takınımak zorunda kaldığı bu gerici savunma tavrıyla bağdaşmamakta, dayanaksız kalmakta ve çökmektedir.

Uluslararası sermayenin ve onun önde gelen temsilcilerinin Rusya’nın izlediği politikada belirleyici bir sorumluluğu vardır. Kafkasya’da dökülen masum insan kanının sorumluluğunu bunlar da taşımaktadırlar. Eğer Moskova bunlara karşı böyle davranmazsa, uğrayacağı akibetin Irak ve Yugoslavya’yı benzeyeceği açıktır.

Bir başka örnek olarak, on yıllardır katı ambargo koşullarıyla yüz yüze kalan ve iktisadi sorunlarla savaşan Küba’yı verebiliriz. Geçenlerde Havana’da İspanya-Amerika zirvesi yapıldı. Zirveye katılan gerici devletlerin temsilcileri, Havana’daki toplantıyı vesile ederek, rezil bir senaryonun temellerini atmaya çalıştılar. Nerdeyse bir avuç rejim aleyhtarını başlıca muhatap seçerek, zirve toplantısını alışılmış nakaratları temelinde Küba rejimini yargılama platformuna dönüştürmeye yeltendiler.

Amaçlarına ulaşmadılar. Çünkü Küba yöneticileri alışılmış rahatlıklarını korudular ve misafir ettikleri yigitler ise ülkede özledikleri sayıda rejim aleyhtarı bulamadılar. Küba rejimi sahip olduğu ve on yıllardır fazlasıyla kanıtlaştığı özgüveninden ötürü soğukkanlılığını kaybetmedi. Eğer başkası olsaydı, geleneksel diplomatik kuralları kenara atıp bu delegasyonları apar topar sınır dışı ederdi.

Emperyalist güçler bu geleneksel terbiyesizliklerinin bir benzerini Rusya’ya karşı sergileyemedikleri için, evrensel karakterde olduğunu ilan ettiler müdahale hakkı politikaları çıkmaza giriyor. Saddam Hüseyin’in, Slobodan Milošević’in, Kaddafi’in ve daha başkalarının başlarına ihtiyaç duydukça bomba yağdıran bu haydutlar, Moskova’ya karşı aynı yöntemle başvurmadıkları için tarihi İstanbul zirvesinin sonuçlarını tartışma konusu olmaktan çıkartmayı tercih ettiler. Böylece, TC’nin örgütlemekte bu kadar onurlandığı İstanbul zirvesi sonuçta Boris Yeltsin’in küfürleri eşliğinde yenilip, içilen ve dağılılan bir zirve olarak tarihe geçmiş oldu.

Vahşi katliam planı bilinçli bir şekilde hazırlanmıştı

Onları mücadelemizde

yaşatacağız!

26 Eylül sabahı haberleri dinlemek için TV'yi açtığımda, Ulucanlar'da "isyan" çıktığını, çok sayıda yaralı olduğunu ve 9 kişinin öldüğünü öğrendim. Televizyon ölenlerin adlarını da sayıyordu. Habip Gül adını duyduğumda bir an inanmak istemedim. Doğru haberi almak için Ankara'ya telefon açtım. Yaralı sayısı 5 değil 30-40, belki de daha fazla deniliyordu.

Hemen demokratik kitle örgütlerine gittik. İHD başta olmak üzere çoğunu, sabahın erken saatleri olmasından dolayı açık bulamadık. Elimden bir şey gelmemesinin, bir şey yapamamanın acısını yaşıyor, gizli gizli ağlıyordum.

Daha sonra Eğitim-Sen'e gittik ve Ulucanlar'daki saldırıyı anlattık. Öğretmen arkadaşlarla televizyonu dinledik. 10 ölü, 37 yaralı olduğu söyleniyordu. Hemen kızımın Ankara'ya gitmek için apar topar yola çıktık.

Otobüs hareket ettiğinde Habip Gül gözlerimin önüne geldi. Onu Ankara Ulucanlar Cezaevi'nden tanımıştım. Yakınımın ziyaretine gittiğimde o da gelir, bizimle sohbet ederdi. Bir de *Kızıl Bayrak*'ta çıkan yazılarından tanıyordum Habip'i. Onun bir işçi önderi olduğunu ve işçi sınıfı saflarından gelerek kendisini yetiştirdiğini, hayatını okuduğumda öğrenmişim.

Ulucanlar'daki devrimci tutsaklar kendilerini işçi ve emekçi sınıfların davasına adadıkları için, bu sistem onları vahşice katletme planını bilinçli bir şekilde hazırlamıştı.

Dostlar, can kardeşlerim! Sizler bu ölümü hiç ama hiç hak etmediniz. Bir gün emekçi sınıflar bu elikanlı katillerden hesap soracak, iki elleri onların yakasına yapışacak, buna inanıyorum.

Her ziyarete gittiğimizde Habip kardeşimin o sınıfsız bakışlarını, alçak gönüllülüğünü, o mütevazı tavrının yüzüne ve davranışına yansıyışını düşündükçe kendimi tutamıyor, yol boyunca aralıklarla ağlıyordum. Yanımda oturan kızım da onlarla ilgili bir şeyler anlatıp ağlıyordu. Oraya vardığımızda ağlamayacağımıza dair birbirimize söz verdik.

Son ziyaretimde Habip yoldaş; kamu emekçilerinin mücadelesini ve sendikaların durumunu, IMF'nin aldığı kararların, işçi ve emekçilere yönelik saldırı yasalarının, mezarda emeklilik, sahte sendika yasası ve %20'lik zammın uygulanıp uygulanamayacağını sormuştu. Ben de; IMF'nin bu saldırılarının sermaye hükümetinin eliyle uygulamaya konulacağını, çünkü sendika çalışmalarının çok yavaş gittiğini ve yönetimde ağırlıklı olarak reformizmin hakim olduğunu söylemişim.

Üyelere sınıf perspektifi sunacak bir yönetim göremediğimi, kamu emekçisinin yeterince örgütlü olmadığını söylemiş, IMF kararlarının hayata geçirilmesini engelleyebilmek için güçlü, tutarlı, kararlı ve süreklilik sağlayan, 4-5 Mart Kızılay direnişi gibi bir mücadele çizgisi izlemek gerektiği yönündeki düşüncelerimi aktarmıştım.

Bu tatlı sohbet bir film şeridi gibi gözlerimin önünde geçiyordu. Onun bana sıcak dost bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Gözlerimden taşan yaşların süzülmesine engel olamıyordum.

Habip kardeşim, senin ölümsüzlüğe uğurlanmana katılamadım. Çünkü sizinle beraber tutuklu bulunan yakınımın haber alamamanın acısını yaşıyordum. Öldü mü, kaldı mı, yaralı mı, hiçbir bilgi alamamıştım.

26 Eylül akşamı Ankara'ya vardığımızda, bizi terminalde karşılayan yakınım tutsak yakınlarının Numune Hastanesi'nde olduğunu söyleyince, biz de oraya gitmeye karar verdik. Hastaneye geldiğimizde çok sayıda tutsak yakınımın burada olduğunu gördük. Analar ağlıyorlardı. Onları teselli etmeye, sakin davranmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyorduk.

Dışarıdan birileri gelince herkes orada birikiyor, bir isim, bir haber alabilmek için koşuşturuyorlardı. İHD yönetiminden Lütfü Demirkapı'yla görüşüyordum. Arkama döndüğümde Ümit yoldaşın eşi Melek'le karşılaştım. Gözleri dolu dolu bana bakarak, ilk ölenlerden birinin Ümit olduğunu söyledi. Birbirimizin boynuna sarılarak ağlamaya başladık. Ama sonra buradaki analara örnek olmak zorundayız diyerek kendimizi toparladık. Acımız büyüktü, ama acımıza rağmen buradakilere cesaret vermemiz gerektiğini düşünüyorduk. İçim içimi kemiriyor, yüreğim acıyordu. Halen yakınımın bir haber alamamıştım. Ta ki bir hafta sonra, cezaevine gidene kadar da haber alamadım.

Numune Hastanesi'nde bir sağlıkçı arkadaş; yaralıları çok kötü saldırıldığını, hepsinde kafa travması, bazılarında kurşun yarası, ayakta, kolda, burunda ve kaburgalarda kırıklar olduğunu, hatta erkeklik organlarının parçalandığını anlattı.

Biz tutsak yakınları olarak, yakınlarımızdan haber alana ve kendilerini görene kadar, her sabah saat 8:30'dan akşam 24:00'e kadar eylemimize hastane önünde oturarak devam edeceğimizi belirttik.

İkinci gün saat 10:00'da hastane önünden Kızılay Meydanı'na doğru sloganlar tuttuk.

İHD, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı bir basın açıklamasının ardından, bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra, herkes yere oturarak akşama kadar, o sıcak güneşin altında, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Devrim şehitleri onurumuzdur!" sloganlarını attık. Katılanların sayısı bin kadar olmasına rağmen, o coşkulu, disiplinli ve kararlı duruş sanki on binlerin katıldığı izlenimi veriyordu insana. Hele şiirler okunduğunda, adeta bir koro gibi hep bir ağızdan yükselen sesler Kızılay Meydanı'nı inletiyordu.

Eylemin 3. günü hastanedeki yaralı tutsaklar yakınlarıyla 5-10 dakika görüştürüldü. Hastanenin dört bir yanını çevik kuvvet kuşatmıştı.

5. gün otopsi sonrasında şehitlerimizi yakınlarına vererek yola çıkardılar. 3 devrimciyi Ankara Mezarlığı'na gömmek için otobüslere bindik. Çevik kuvvet şehit cenazelerini bilinçli bir şekilde akşam geç saatlerde, 10-11'de getirmişti. Mezarları başında bir dakikalık saygı duruşu ve sloganlarla devrim şehitlerimizi uğurladık. İsmet'in annesi mezarın başında; "Oğlum sen mal-mülk demedin, kendini yoksul halka adadın. Oğlum sen Çanakkale Savaşı'na mı gittin de yüzün dağılmış, parçalanmış" diye ağıt yakıyordu. Anaların bu feryadı yürekleri parçalıyordu. Anaların acısı büyüktü. Öyle ya, binbir zorluklarla dünyaya getirmişlerdi çocuklarını; sevmeye, öpmeye kıyamadıkları, binbir zorlukla büyüttükleri oğullarını bir çırpıda faşist diktatörlük ellerinden alıp katletmişti.

Çünkü onlar sermaye sınıfının saltanatına son vermek istedikleri için, emperyalist sömürüye, talana ve savaşa hayır dedikleri için, işsizliğe, açlığa, sefaletle karşı oldukları için, gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan, eşit, özgür ve kardeşçe bir dünya yaratmak istedikleri için katledildiler.

Başınız dik, alınınız açık! Devrimcilere yakışır bir tutum aldınız. Sizlerle gurur duyuyoruz. İşçi ve emekçiler sizleri hiç, ama hiç unutmayacaklar. Söz veriyoruz, sizleri sınıf mücadelemizde ve kavgamızda yaşatacağız.

*Ötsün diye kendi yuvasında kuş,
Açsın diye kendi dalında çiçek
Gördüler ki yepyeni ateşler gerek
Ateş olup yanmaktaysa bütün gerçek.
Yanarak türkü söyleyen canlar gerek
Ateşi kanıyla tutuşturanlar gerek.*

Tutsak yakını bir kamu emekçisi/Kayseri

Partinin 1. Kuruluş yıldönümünde zindanlardan mesajlar: "Yoldaşlarımızın bize bıraktığı kırmızı bayrağı zafere taşıyacağız!"

Merhaba yoldaşlar,

Bize ve tüm dünya proletaryasına hala ışık tutan ve aşılamayan Ekim Devrimi'nin 82. yıldönümünde, işçi sınıfını iktidara taşıyacak Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunun birinci yılını doldurmasının coşkusunu ve onurunu yaşıyoruz. On yıllık parti inşa sürecinin ardından, işçi sınıfının sömürden kurtulmasının ve geleceğini kurmasının güvencesi olan Türkiye Komünist İşçi Partisi yaratılmıştır. Bunun gururunu yaşarken Ulucanlar'da ölümsüzleşen Habip ve Ümit yoldaşın aramızdan ayrılmış olmalarının burukluğunu da yaşıyoruz. Onlar, yaşamlarında yarattıkları mücadele ve direnme geleneği ile, Ulucanlar'da yarattıkları destansı direnişleriyle bize savaşarak ölmeyi öğrettiler. Onlarla aynı saflarda TKİP çatısı altında mücadele etmenin coşkusunu ve tanımsız onurunu da yaşıyoruz.

Sermaye devleti çaresizleştikçe sınıfa ve emekçilere saldırısını yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfını ve emekçileri yenilgiye mahkum etmek için, onun öncülerine, devrimcilere ve komünistlere azgınca saldırıyor. Bu saldırıların en vahşilerinden biri de Ulucanlar katliamıdır. Devrimciler ve komünistler, faşist sermaye devletinin bu saldırılarına cepheden direnerek, ağır bedeller ödeyerek, düşmana diz çöktürdüler.

Fakat bu saldırıyı geri püskürtecek asıl güç dışardadır, bu güç işçi sınıfıdır. Türkiye işçi sınıfının mücadele potansiyeli geçmişte de vardı, bugün de vardır. Kendiliğinden yaşanan bir dizi eylemlikte bunu görebiliriz. Devletin depremi de fırsat bilerek "sosyal güvenlik" ve "tahkim" gibi saldırı yasalarını çıkarttığı, Kürt ulusal mücadelesinin teslimiyete gitmesiyle tasfiyeciliğin hızlandığı, toplumsal muhalefetin hareketsiz olduğu bir dönemde, Beykoz Kundura'da, Bakırköy Sümerbank'ta, Bursa İplik Fabrikası'nda ve bazı küçük işletmelerde yaşanan eylemliklerde "Direne direne kazanacağız!" şiarının yükselmesinin ayrı bir

anlamı vardır. Bu koşullarda, işçilere sınıf ve örgütlenme bilinci taşımak, partiyi sınıfla bütünleştirip TKİP önderliğinde proletaryayı devrime taşımak görevi, nerede olursak olalım, biz komünistlerin omuzlarındadır.

Ümraniye Cezaevi'ndeki bizler, faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırılarını bu bilinçle boşa çıkartacak, tüm saldırıları Ulucanlar ruhuyla geri püskürtecek, bayrağımıza leke sürmeden her zaman yükseklerde tutacağız. Bunca yıldır süren işsizliğin, açlığın, sefaletin ve katliamların hesabını soracağız! Faşist zulüm ve ölüm, yaşanan direnişler karşısından hükmünü yitirmiştir.

Partimizin birinci yıldönümünü, "And olsun ki, yoldaşlarımızın bize bıraktığı kırmızı bayrağı zafere taşıyacağız!" diyerek selamlıyoruz. Dünyayı elleriyle yaratan proletaryayı kendi iktidarını TKİP saflarında yaratmaya çağırıyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Partiyi kazandık, partiye kazanacağız!

Bedel ödedik, bedel ödedeceğiz!

TKİP davası tutsakları/Ümraniye

"... Nasıl ki partiyi, ona ulaşma sürecimizin tüketilmesi için özel bir çabaya borçluyuz; bu kez aynı çabayı devrime yöneltmeli, onu soyut olmaktan çıkarmalıyız. Yeni dönemdeki partili kadronun siyasal sınıf devrimcisi kimliği bunu ayrıca kolaylaştıracaktır."

Ümit ALTINTAŞ

Selam olsun üretere, yeşere, serpilip gelişene

Selam olsun doğan güne, güneşe

Selam olsun ölümüne direnişe; Habip'e,

Ümit'e

Selam olsun Türkiye işçi sınıfına ve onun öncü kurmayına!

"Uğruna ölünecek davamı"nın 1. Kuruluş yıldönümünü, Ümit ve Habip yoldaşlar şahsında, ON'ların bizlere bıraktığı Ulucanlar savaş ruhuyla karşılıyoruz.

Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmez!

Behzat Örs, Özgür Soylu

TKİP davası tutsakları/Yozgat E Tipi Cezaevi

"Partiyi kazandık! Uğruna tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış olduk!"

Ümit ALTINTAŞ

Partili mücadelede 1. yılı geride bırakırken, kuruluşuna önderlik ettikleri Partimizin harcına canlarını katan Habip ve Ümit yoldaşların doruklara yükselttiği kırmızı bayrağı onurla taşıyoruz.

Atılcan SADAY

TKİP Dava Tutsağı/Ceyhan

Sermayenin kan içici yarasaları,
diz çökün işkenceciler,
selam durun karanlığın cellatları.
Spartakist önderliğimizin
güneşe yolculuğu başladı.

Onlar;

Bilinç ve ruh
ateş ve yürektiler.
Erkektiler.

Yoldaşlar, siper yoldaşları;

Komünist İşçi Partisi 1. onur yılında, Türkiye proletaryasının ve devrimci hareketin gururu olarak sosyalizmin kırmızı bayrağını dalgalandırıyor. Ekim Devrimi'nin yıldönümünde "Yeni Ekimler İçin İleri" şiarını partimizde simgeledik.

Fabrikaları grevlerle, okulları boykotlarla ve işgallerle, tarlaları isyanla, zindanları Ulucanlar Direnişi'yle özgürleştireceğiz. Proleter devrimin öfkesini sinayanlara Anadolu coğrafyasını dar edeceğiz. Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir diyerek ölümü örgütleyen yoldaşlarımızdan bayrağı devraldık, yürüyoruz devrime, Sosyalizme!

Kahrolsun sömürgeci faşist sermaye diktatörlüğü!

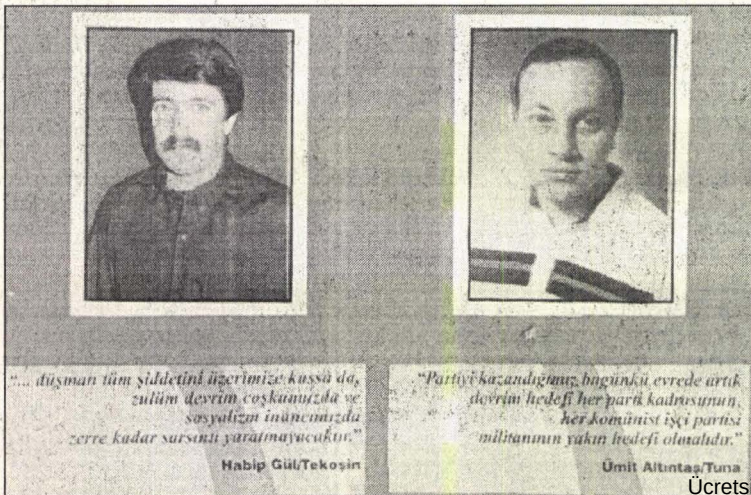
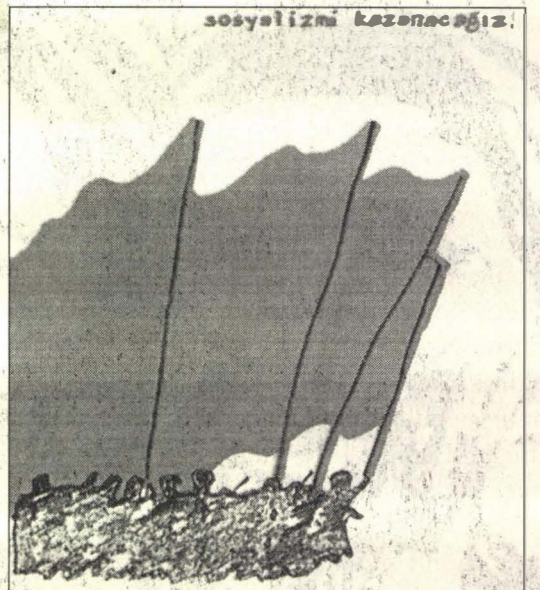
1. Onur yılında Habip, Ümit yaşıyor, TKİP savaşıyor!

Yaşasın proleter devrim! Yaşasın sosyalizm!

Bekir Balyemez

TKİP dava tutsağı/Bursa

sosyalizmi kazanacağız.

- ✓ *İMF'nin yıkım programlarına*
- ✓ *Emperyalist köleliğe*
- ✓ *Faşist devlet terörüne karşı*

4 Aralık'ta

Ankara'ya!...

Kızıl Bayrak